

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 67

Dimecres, 11 de febrer de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 46, primera reunió

Í N D E X

Composició de la Mesa

de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana

Projecte de Llei

d'intervenció integral de l'Administració ambiental

Preguntes

Projecte de Llei

de creació del Col·legi de Logopedes de Catalunya

Designació

d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Designació

de tres membres del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili

Designació

de tres membres del Consell Social de la Universitat de Lleida

Proposició de Llei

sobre l'addició a l'article 39 de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals, per la qual s'atorga a les associacions de protecció i defensa dels animals la qualitat d'interessades en els procediments sancionadors (presa en consideració)

Proposició de Llei

de modificació de la Llei 3/1993, del 5 de març, de l'Estatut del consumidor (presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi i Anàlisi del Joc a Catalunya (presa en consideració)

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts.

1. Composició de la Mesa de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana (10:13)

El president comunica l'elecció del diputat Sr. Vilalta i Oliva com a vicepresident d'aquesta Comissió, en substitució de la diputada Sra. Geli i Fàbrega.

4523

2. Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental (Tram. 200-00031/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:24)

El president anuncia la presentació d'un escrit pel qual es demana una modificació de l'ordre del dia que consisteix a posposar per a una propera sessió el punt primer de l'ordre del dia, i el secretari primer el llegeix.

4524

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya -Els Verds: Sr. Guillot i Miravet.

4524

Posició del G. Socialista: Sra. Tura i Camafreita.

4524

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camp i Batalla.

4524

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

4525

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

4525

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.

4525

Votació de la proposta de modificació de l'ordre del dia (10:23): rebutjada per 39 vots a favor, 56 en contra i 3 abstencions.

4525

Presentació del Projecte: conseller de Medi Ambient.

4525

Esmenes a la totalitat

— Esmena a la totalitat núm. 1 (S), de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sra. Tura i Camafreita.

4528

— Esmena a la totalitat núm. 1 (IC-EV), de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sr. Boada i Masoliver.

4531

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Torn en contra conjunt: Sr. Espadaler i Parcerisas (CiU).

4532

El Sr. Boada i Masoliver (IC-EV) intervé per contradiccions.

4534

El Sr. Espadaler i Parcerisas (CiU) li respon.

4534

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

4534

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.

4534

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

4536

El president es reincorpora al seu lloc.

Votació de les esmenes a la totalitat (11:40): rebutjades per 24 vots a favor, 63 en contra i 7 abstencions.

4536

— Esmenes núm. 2, 3, 5 a 7, 15, 21, 23, 26, 28, 33, 44, 46, 48, 52, 54, 59 a 61, 63 a 65, 67, 69, 79, 114, 117, 120, 122, 123, 129, 133, 134, 137, 139, 145, 147, 149, 151, 152, 171, 182, 183 i 186 (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Boada i Masoliver. Alhora, anuncia l'acceptació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 186.

4536

— Esmenes núm. 1, 4, 8 a 12, 16 a 18, 20, 24, 25, 27, 29 a 32, 34 a 36, 38, 45, 50, 51, 53, 56, 58, 62, 66, 68, 70, 72, 74 a 78, 80 a 82, 87, 88, 90, 93 a 98, 100 a 107, 110 a 113, 118, 119, 121, 124 a 128, 130 a 132, 135, 138, 140 a 144, 146, 148, 150, 153 a 155, 157 a 159, 161 a 163, 165 a 167, 169, 172 a 181, 184, 185, 187, 188, 193 a 197, 242, 243 i 245 a 249 (S)

Torn a favor: Sra. Tura i Camafreita.

4539

— Esmenes núm. 189 i 191 (M)

Torn a favor: Sr. Tugues i Boliart, que anuncia alhora la retirada de les esmenes núm. 13, 19, 37, 41 a 43, 49, 55, 57, 71, 84 a 86, 92, 108, 115, 136, 160, 164 i 168.

4543

— Esmenes núm. 14, 22, 39, 40, 47, 73, 83, 89, 91, 99, 116, 156, 170, 190, 192, 198 a 225 i 228 a 237 (ERC)

Torn a favor: Sr. Portabella i Calvete.

4545

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes núm. 239, 241 i 244 (P), i esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu núm. 1 a 3 (CiU i P)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fabregat i Vidal, que anuncia alhora la retirada de les esmenes núm. 109, 226, 227, 238 i 240.	4548
<i>Torn en contra:</i> Sr. Espadaler i Parcerisas (CiU). Tot seguit, fa la defensa de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu núm. 1 a 3 (CiU i P).	4551
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>El secretari primer llegeix les esmenes transaccionals núm. 1 a 18.</i>	4554
<i>La Sra. Tura i Camafreita (S) intervé per posicionar-se en relació amb les esmenes transaccionals.</i>	4555
<i>La Sra. Tura i Camafreita (S) anuncia la retirada de les esmenes núm. 35, 38, 80, 81, 144, 181 i 193, i de totes les esmenes del seu Grup que han estat transaccionades.</i>	4556
<i>Votació de l'esmena transaccional a la núm. 186 (14:07):</i> aprovada per 102 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.	4557
<i>Votació de les esmenes transaccionals a les núm. 227, 238 i 240 (14:08):</i> aprovades per 67 vots a favor, 40 en contra i 10 abstencions.	4557
<i>Votació de les esmenes transaccionals a les núm. 36, 37, 39, 42, 45, 49, 55, 58, 62, 68, 71, 78, 80, 81, 83, 84, 106, 107, 112, 113, 115, 118, 119, 121, 124 a 127, 132, 154 a 156, 160, 163 a 165 i 169 (14:09:02):</i> aprovades per 107 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.	4557
<i>Votació de les esmenes núm. 1 a 3, subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu (14:09:36):</i> aprovades per 99 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.	4557
<i>Votació de les esmenes núm. 239, 241 i 244 (14:10):</i> aprovades per 65 vots a favor, 38 en contra i 13 abstencions.	4557
<i>Votació de les esmenes núm. 4, 10, 11, 24, 45, 51, 81 i 95 (14:11):</i> rebutjades per 47 vots a favor, 50 en contra i 17 abstencions.	4557
<i>Votació de la resta d'esmenes vives del G. Socialista (14:12):</i> rebutjades per 39 vots a favor, 66 en contra i 11 abstencions.	4558
<i>Votació de les esmenes núm. 3, 5, 7, 21, 44, 46, 59 a 61 i 63 (14:13):</i> rebutjades per 46 vots a favor, 51 en contra i 20 abstencions.	4558
<i>Votació de la resta d'esmenes vives del G. P. d'Iniciativa per Catalunya -Els Verds (14:14):</i> rebutjades per 40 vots a favor, 65 en contra i 11 abstencions.	4558
<i>Votació de l'esmena núm. 14 (14:16:10):</i> rebutjada per 38 vots a favor, 51 en contra i 28 abstencions.	4558
<i>Votació de l'esmena núm. 22 (14:16:40):</i> rebutjada per 48 vots a favor, 51 en contra i 18 abstencions.	4558
<i>Votació de les esmenes núm. 40, 99 i 228 a 237 (14:17:20):</i> rebutjades per 48 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.	4558
<i>Votació de la resta d'esmenes vives del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (14:17:52):</i> rebutjades per 38 vots a favor, 65 en contra i 13 abstencions.	4558
<i>Votació de l'esmena núm. 189 (14:19):</i> rebutjada per 35 vots a favor, 66 en contra i 15 abstencions.	4558
<i>Votació de l'esmena núm. 191 (14:20):</i> rebutjada per 44 vots a favor, 66 en contra i 8 abstencions.	4558
<i>Votació del text del Dictamen (article 2, apartats a, b i c) (14:21):</i> aprovat per 77 vots a favor, 10 en contra i 28 abstencions.	4559
<i>Votació del text del Dictamen (articles 6, 24, 25, 30, 32, 33, 47, 48, 50 i 51, disposicions addicionals primera i sisena, disposició transitòria quarta i disposició final primera) (14:22:00):</i> aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 47 abstencions.	4559
<i>Votació del text del Dictamen (articles 27, 39, 46, 49 i 53 i disposició transitòria segona) (14:22:52):</i> aprovat per 99 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.	4559
<i>Votació del text del Dictamen (disposició addicional setena) (14:23):</i> aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 58 abstencions.	4559
<i>Votació del text del Dictamen (resta d'articles que han estat objecte de transacció) (14:25):</i> aprovat per 100 vots a favor, 9 en contra i 8 abstencions.	4559
<i>Votació del text del Dictamen (articles 1, 3, 7, 9, 11, 12, 15, 16, 19, 21, 22, 42, 43, 45 i 55, i disposicions addicionals segona i tercera) (14:26):</i> aprovat per 69 vots a favor, 39 en contra i 8 abstencions.	4559
<i>Votació del text del Dictamen (disposició addicional quarta i disposició derogatòria) (14:27):</i> aprovat per 78 vots a favor, 31 en contra i 8 abstencions.	4559
<i>Votació del text del Dictamen (annex III) (14:28):</i> aprovat per 70 vots a favor, 38 en contra i 9 abstencions.	

Votació del text del Dictamen (articles 4, 5, 8, 10, 26, 28, 29, 31, 34 a 38, 40, 47, 48, 52, 54, 56 i 57, disposició addicional cinquena, disposicions transitòries primera i tercera, disposicions finals segona a quarta, annexos I i II, exposició de motius i títol) (14:29): aprovat per 69 vots a favor, 30 en contra i 17 abstencions.

4560

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i es reprèn a dos quarts de cinc i set minuts.

3. Preguntes (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.) (16:37)

Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora el funcionament dels consells comarcals (Tram. 317-00402/05)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC).

4560

Resposta: president de la Generalitat.

4560

Repregunta: Sr. Carod-Rovira (ERC).

4560

Segona resposta: president de la Generalitat.

4561

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'organització dels actes commemoratius dels fets de 1898 (Tram. 317-00404/05)

Formulació: Sr. Tugues i Boliart (M).

4561

Resposta: president de la Generalitat.

4561

Repregunta: Sr. Tugues i Boliart (M).

4561

Segona resposta: president de la Generalitat.

4562

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva opinió en relació amb el cost del deute de la Generalitat de Catalunya (Tram. 317-00407/05)

Formulació: Sr. Ribó i Massó (IC-EV).

4562

Resposta: president de la Generalitat.

4562

Repregunta: Sr. Ribó i Massó (IC-EV).

4563

Segona resposta: president de la Generalitat.

4563

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'aplicació prevista per a la nova Llei de política lingüística (Tram. 317-00410/05)

Formulació: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).

4563

Resposta: president de la Generalitat.

4564

Repregunta: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).

4564

Segona resposta: president de la Generalitat.

4564

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S) demana la paraula per contradiccions.

4564

El president de la Generalitat intervé.

4565

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S) intervé per contradiccions.

4565

El Sr. Camp i Batalla (CiU) intervé per una qüestió d'ordre.

4565

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions fetes i les previstes per a facilitar la implantació de l'euro (Tram. 317-00414/05)

Formulació: Sr. Casas i Bedós (CiU).

4565

Resposta: president de la Generalitat.

4565

El Sr. Casas i Bedós (CiU) intervé per agraïments.

4566

Pregunta al president de la Generalitat sobre quines són les prioritats en les polítiques actives d'ocupació (Tram. 317-00416/05)

Formulació: Sr. Curto i Casadó (P).

4566

Resposta: president de la Generalitat.

4566

Repregunta: Sr. Curto i Casadó (P).

4566

Segona resposta: president de la Generalitat.

4566

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals la Direcció General de Radiodifusió i Televisió ha tramès cartes comminatòries a determinats ajuntaments amb emissores municipals que emeten programes produïts per Catalunya Ona Municipal (Tram. 310-00313/05)

El president n'anuncia la retirada.

4567

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per al compliment de la Resolució 152/V del Parlament de Catalunya, sobre l'ampliació de l'oferta pública d'equipaments assistencials per a la gent gran a la Cerdanya (Tram. 310-00314/05)

Formulació: Sr. Piella i Vilaregut (S). 4567
Resposta: conseller de Benestar Social. 4567
Repregunta: Sr. Piella i Vilaregut. 4567
Segona resposta: conseller de Benestar Social. 4568

— Pregunta al Consell Executiu sobre les converses amb el Consell Comarcal de la Cerdanya per a l'ampliació de l'oferta pública d'equipaments assistencials per a gent gran (Tram. 310-00315/05)

Formulació: Sr. Piella i Vilaregut (S). 4568
Resposta: conseller de Benestar Social. 4568
Repregunta: Sr. Piella i Vilaregut. 4568
Segona resposta: conseller de Benestar Social. 4569

— Pregunta al Consell Executiu sobre la participació dels col·legis professionals en entitats de base associativa que gestionin centres d'assistència primària (Tram. 310-00329/05)

Formulació: Sra. Figueras i Siñol (S). 4569
Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 4569
Repregunta: Sra. Figueras i Siñol (S). 4569
Segona resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 4570

— Preguntes al Consell Executiu sobre la finalitat de la publicació de la *Guia d'entitats de Catalunya* (Tram. 310-00339/05) i sobre les mesures previstes pel Departament de Justícia per a esmenar els errors de la *Guia d'entitats de Catalunya* (Tram. 310-00340/05)

Formulació: Sra. Duch i Plana (S). 4570
Resposta: consellera de Justícia. 4570
Repregunta: Sra. Duch i Plana (S). 4571
Segona resposta: consellera de Justícia. 4571

— Preguntes al Consell Executiu sobre les mesures preses respecte als problemes tècnics detectats en l'ascensor del centre d'assistència primària de la vila olímpica de Banyoles (Tram. 310-00354/05) i sobre la modificació del contracte amb l'empresa encarregada del manteniment de l'ascensor del centre d'assistència primària de la vila olímpica de Banyoles (Pla de l'Estany) (Tram. 310-00355/05)

Formulació: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC). 4572
Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 4572
Repregunta: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC). 4572
Segona resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 4573

— **4. Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de creació del Col·legi de Logopedes de Catalunya** (Tram. 200-00039/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (17:45)

Presentació del Projecte: consellera de Justícia. 4573
El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia. 4574

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Murillo i Cabré. 4575

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls. 4576

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya -Els Verds: Sr. Tolosana i Cidón. 4576

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. Popular: Sr. Bonet i Palau. 4577

Posició del G. Socialista: Sr. Mir i Bagó. 4577

Votació (18:15): aprovat per unanimitat. 4577

— Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts 6, 7 i 8 de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment. 4577

— **5. Designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió** (Tram. 284-00025/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (18:16)

El president llegeix el nom del candidat proposat pel G. Socialista.

	<i>Votació (18:17):</i> és elegit el Sr. Josep Maria Triginer i Fernández per 90 vots a favor, 2 vots en contra i 10 abstencions.	4578
—	6. Designació de tres membres del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili (Tram. 284-00023/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (18:18)	
	<i>El secretari primer llegeix el nom dels candidats proposats pel G. Socialista.</i>	4578
	<i>Votació (18:18):</i> són elegits el Sr. Joan Ballester i Grau, el Sr. Macià Mallol i Soler i el Sr. Josep Malràs i Pascual per assentiment.	4578
—	7. Designació de tres membres del Consell Social de la Universitat de Lleida (Tram. 284-00024/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (18:19)	
	<i>El secretari primer llegeix el nom dels candidats proposats pel G. Socialista i pel G. P. de Convergència i Unió.</i>	4578
	<i>Votació (18:19):</i> són elegits el Sr. Jaume Escart i Bernadó, el Sr. Xavier Maurel i Castro i el Sr. Josep Pau i Pernau per assentiment.	4578
—	8. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre l'addició a l'article 39 de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals, per la qual s'atorga a les associacions de protecció i defensa dels animals la qualitat d'interessades en els procediments sancionadors (Tram. 202-00089/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (18:20)	
	<i>Torn a favor:</i> Sra. Nadal i Aymerich (P).	4579
	<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	4580
	<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Portabella i Calvete.	4581
	<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Olivares i Usac.	4582
	<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Roma i Cunill.	4582
	<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Camps i Rovira.	4583
	<i>Votació (18:59):</i> aprovada per unanimitat.	4584
—	9. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1993, del 5 de març, de l'Estatut del consumidor (Tram. 202-00097/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (19:01)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Ridao i Martín (ERC).	4584
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
	<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	4586
	<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Guillot i Miravet.	4588
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Ros i Casas.	4588
	<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Clofent i Rosique.	4589
	<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sra. Neras i Plaja.	4590
	<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
	<i>Intervenció del Grup proposant:</i> Sr. Ridao i Martín (ERC).	4591
	<i>Votació (19:51):</i> rebutjada per 41 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.	4592
—	10. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi i Anàlisi del Joc a Catalunya (Tram. 252-00016/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (19:52)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Bustos i Garrido (S).	4592
	<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	4593
	<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ridao i Martín.	4594
	<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	4595
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Sirera i Bellés.	4596
	<i>El Sr. Bosch i Garcia (M) i el Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV) intervenen per contradiccions.</i>	4597
	<i>El Sr. Sirera i Bellés (P) intervé per allusions.</i>	4598
	<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Codina i Castillo.	4598
	<i>Votació (20:40):</i> rebutjada per 39 a favor, 49 en contra i 11 abstencions.	4599

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i dotze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 46.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental. Tram. 200-00031/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

2. Projecte de Llei de creació del Col·legi de Logopedes de Catalunya. Tram. 200-00039/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

3. Proposició de Llei sobre l'addició a l'article 39 de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals, per la qual s'atorga a les associacions de protecció i defensa dels animals la qualitat d'interessades en els procediments sancionadors. Tram. 202-00089/05. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposició de Llei de modificació de la Llei 3/1993, del 5 de març, de l'Estatut del consumidor. Tram. 202-00097/05. Sr. Joan Ridao i Martín, juntament amb quatre altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi i Anàlisi del Joc a Catalunya. Tram. 252-00016/05. Sr. Joaquim Nadal i Farreras, juntament amb 28 altre(s) diputat(s) del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

6. Designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Tram. 284-00025/05. Grups parlamentaris. Designació.

7. Designació de tres membres del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili. Tram. 284-00023/05. Grups parlamentaris. Designació.

8. Designació de tres membres del Consell Social de la Universitat de Lleida. Tram. 284-00024/05. Grups parlamentaris. Designació.

9. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la formació d'adults. Tram. 301-00062/05. Sr. Fidel Lora i Lillo, del Grup Mixt. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política d'ocupació a Catalunya i serveis de mitjancer en el mercat de treball. Tram. 301-00063/05. Sr. Higinio Clotas i Cierco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre les funcions i les activitats regulars dels consells comarcals. Tram. 301-00064/05. Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària. Tram. 300-00183/05. Sr. Benet Tugues i Boliart, del Grup Mixt. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels bombers. Tram. 300-00218/05. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults. Tram. 300-00250/05. Sr. Magí Cadevall i Soler, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre les emergències mèdiques. Tram. 300-00252/05. Sra. Marina Geli i Fàbrega, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la formació de persones adultes. Tram. 300-00251/05. Sr. Josep Bargalló i Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre la formació d'adults. Tram. 300-00290/05. Sra. Carme Tolosana i Cidón, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre la protecció de la salut. Tram. 300-00297/05. Sra. Imma Mayol i Beltran, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística. Tram. 302-00127/05. Sr. Ernest Benach i Pascual, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament i el dèficit de la sanitat a Catalunya. Tram. 302-00128/05. Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat animal. Tram. 302-00129/05. Sr. Víctor Gimeno i Sanz, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

22. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha establert la llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple, que serà distribuïda immediatament. Les esmentades preguntes seran substanciades aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

Composició de la Mesa de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana

D'acord amb l'article 37.2 del Reglament del Parlament, aquesta presidència comunica als membres de la cambra l'elecció del diputat del Grup Socialista senyor Ramon Vilalta com a vicepresident de la Comissió de

Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, en substitució de la diputada senyora Marina Geli.

Projecte de llei de la intervenció general de l'Administració ambiental

El primer punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de creació de la intervenció integral de l'Administració ambiental. Com a conseqüència d'un escrit que acaba de ser entrat a registre, que demano al secretari primer de la Mesa que en doni lectura..., després procedirem tal com correspon i diu el Reglament del Parlament.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. «A la Mesa del Parlament: els grups parlamentaris sotasignats, d'acord amb allò que preveu l'article 62.4 del Reglament de la cambra, sol·liciten que el debat i la votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial en relació amb el Projecte de llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental, número de tramitació 200-00031/05, inclòs com a punt primer de l'ordre del dia de la sessió plenària del dia 11 de febrer, siguin posposats per a una propera reunió.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari, membre de la Mesa. D'acord amb l'article 62.4 del nostre Reglament, poden proposar l'alteració de l'ordre del dia o bé el president de la cambra, dos o més grups parlamentaris o una quinta part dels diputats. Per tant, com que aquesta proposta que acaba de llegir el secretari ha sigut signada per tres grups parlamentaris, procedeix posar-la a votació en el Ple per establir si queda o no queda alterat l'ordre del dia.

El senyor Guillot em demana la paraula. Per què me la demana?

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Crec que seria oportú justificar el perquè d'aquesta petició i aquesta proposta d'alteració de l'ordre del dia.

El president

Però li haig d'advertir que, si hi ha un torn a favor de la proposta, pot haver-hi un torn en contra de la proposta. Té la paraula per un temps màxim de dos minuts.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president; tot esperant que no hi hagi cap torn en contra, perquè creiem que seria políticament oportú i institucionalment correcte posposar per quinze dies el debat i aprovació d'aquest Projecte de llei. Sense menystindre els avenços fets en tot el procés de negociació, hi ha un fet, en aquests moments, evident, que és que les entitats municipalistes, especialment la Federació de Municipis, han sol·licitat pos-

posar el debat i aprovació d'aquesta Llei per tal de poder seguir esgotant les vies de diàleg i de consens amb el Govern i amb els grups parlamentaris, i creiem que en una llei tan important com aquesta, que afecta o pot afectar l'autonomia municipal, que interrelaciona directament dos àmbits institucionals, seria —com deia abans— prudent guanyar temps, esgotar els camins de diàleg, esgotar totes les possibilitats de consens i, a partir d'aquí, en el proper Ple, poder veure quina és la resolució definitiva d'aquesta.

És en aquest sentit que demanàrem la votació favorable d'aquesta proposta.

El president

Moltes gràcies. Algun altre grup vol intervenir? (*Pausa.*) També a favor de la moció, per dos minuts com a màxim, té la paraula la diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. El nostre Grup només vol deixar constància que la petició que signem és conseqüència i, per tant, que significa la ratificació del que ja vàrem fer, com a únic grup polític de la cambra, en la reunió de portaveus, quan es va treballar l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària. Per tant, en aquell moment ho vàrem sol·licitar, vam ser els únics grups que ho vam fer, no es va aconseguir; avui que hi ha altres grups, doncs, senzillament ens ratifiquem i reiterem en aquella petició.

El president

Molt bé. Algun altre grup vol intervenir? (*Pausa.*) Un torn en contra..., té un temps màxim... Perdó, torn en contra..., dos torns en contra; dos minuts per al portaveu del Grup de Convergència i Unió, senyor Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Aquest és un projecte de llei que el Govern va remetre a la cambra el passat mes de juny —per tant, estem parlant de vuit mesos enrere—; que ha tingut una tramitació adequada al llarg d'aquests mesos, ha complert tots els tràmits reglamentaris; que, a més a més, s'han fet totes les reunions parlamentàries que calia fer des del punt de vista de la negociació; que ha estat sotmès al dictamen del Consell Consultiu, el qual ha considerat, doncs, el Projecte ajustat a la Constitució i a l'Estatut, i les correccions que va proposar han estat plantejades com a esmenes addicionals per debatre en aquest Ple; que posteriorment, en les darreres setmanes, s'han fet multitud de reunions —multitud de reunions— per part dels nostres ponents amb altres grups parlamentaris, amb associacions, siguin del món municipal, siguin del món socioeconòmic, i que a hores d'ara el nostre Grup està en condicions de dir que el treball fet ha estat un treball molt positiu i que permet perfectament superar moltes de les reticències que hi havien fins ara, i que, per tant, entenem que està injustificada, aquesta petició, no té cap mena de justificació, que simplement es vol un retard per qüestions de

forma i d'imatge, i que el nostre Grup no hi entrarà, en aquest joc, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El diputat senyor Fabregat també m'ha demanat la paraula; dos minuts com a màxim.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. També per dir que nosaltres estem en contra de la sollicitud que s'ha presentat per diferents grups de la cambra. Com ja s'ha dit abans, aquest és un projecte de llei que va entrar el mes de juny al Parlament; que el mes de maig ja hi va haver un avantprojecte que es va presentar a tots els grups parlamentaris; que hi ha hagut les diferents reunions de la Ponència i també els treballs en comissió, i que a la vegada també s'ha treballat amb les diferents entitats municipals i municipalistes per tal de poder arribar a acords; acords que durant aquests últims dies, doncs, s'han plasmat en diferents transaccionals, com se veurà després, en el mateix debat del Projecte de llei, i que creiem que són importants i s'ha arribat a un bon atansament.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Demano al Grup... (*El Sr. Tugues i Boliart demana per parlar.*) El senyor Benet Tugues, pel Grup Mixt.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Bé, aquest és un tema que inicialment ja havia d'anar inclòs a l'ordre del dia de l'últim Ple de l'any passat, i en aquell moment sí que nosaltres vam considerar oportú retardar la seva inclusió, ni que sigui utilitzant la via del Consell Consultiu, perquè, certament, el tema estava molt verd; estava molt verd, i nosaltres consideràvem que es podia avançar, i avançar molt, i obrir –i arribar, doncs, a un bon final– les vies de negociació.

En aquests moments, jo crec que s'ha avançat, i s'ha avançat molt. No ens oposarem que..., és a dir, no votarem en contra de la proposta que han presentat aquests tres grups, però tampoc la votarem favorablement, perquè tinc la sensació que, si es retardés, és a dir, si s'ajornés la tramitació d'aquest punt de l'ordre del dia per a un proper Ple, tinc la sensació, de la manera que han anat les coses, que d'aquí a quinze dies ens tornaríem a trobar o ens podríem tornar a trobar en una situació similar. Jo crec que el grau de consens és suficientment elevat com perquè es pugui discutir ja en aquest Ple. Per tant, no oposant-nos d'una manera directa a l'ajornament d'aquest tema, nosaltres ens absindrem.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El diputat senyor Portabella, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; dos minuts com a màxim.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. Aquest és un projecte de llei important, és un projecte de llei que ha passat també per diverses vicissituds, és un projecte de llei que, efectivament, fa molt de temps que ha entrat en el Parlament, però també és veritat que fa molt de temps que s'està negociant i que fins i tot les darreres negociacions, temporalment, estan molt properes en el moment que ens trobem. Nosaltres considerem que valdria la pena fer un esforç per acabar de lligar un seguit de negociacions que potser no han tingut el temps físic suficient per poder obtenir major consens en aquesta Llei. En aquest sentit, pensem que, si es produís un ajornament d'aquest Ple per al següent, es podria guanyar aquest temps per tal de buscar un major consens del que hi ha actualment.

El president

Moltes gràcies.

Havent intervingut tots els grups, procedirem a la votació. Demano a les senyores diputades i senyors diputats que es preparin per a la votació, amb el benentès que el vot «sí» és «sí a l'alteració de l'ordre del dia» i el vot «no» és que es guardi l'ordre del dia tal com està en aquest moment.

Iniciem la votació.

Aquesta proposta d'alteració de l'ordre del dia ha sigut refusada per 39 vots a favor, 56 en contra i 3 abstencions.

D'acord, per tant, ara, amb aquesta votació, anem a debatre i votar el Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de creació de la intervenció integral de l'Administració ambiental. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Joan Ignasi Puigdollers, sense limitació de temps en la seva presentació, d'acord amb el nostre Reglament. (*Remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Joan-Ignasi Puigdollers i Noblom)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, es sotmet avui a aquesta cambra un projecte de llei que em permeto de qualificar com a molt important; un projecte de llei que tanca un cicle en el procés de renovació, actualització i reorientació de l'ordenament jurídic ambiental de Catalunya. A principis de l'any 80, la Generalitat va dotar-se d'una legislació ambiental àmplia i ambiciosa; els residus, la protecció del medi atmosfèric, el sanejament de les aigües residuals, els espais naturals, les explotacions mineres a cel obert i, finalment, el sistema d'avaluació d'impacte ambiental van ser objecte d'ordenació legal. Aquest fet constitueix una mostra evident de la voluntat del Parlament, del Govern de la Generalitat i de les administracions públiques catalanes de posicionar-se i d'intervenir activament en aquest sector de l'acció pública im-

mediatament de consolidar-se el nostre autogovern. I és que valorar els nostres recursos naturals, el nostre entorn, és valorar el nostre patrimoni més intrínsec i tangible, és valorar la terra, és valorar Catalunya.

Aquest posicionament ens va situar com a pioners en el conjunt de l'Estat en l'ordenació legal i en la gestió del medi ambient. Des de llavors, però, s'han produït dos fets transcendents en aquesta matèria: d'una banda, l'entrada a la Comunitat Europea, a la Unió Europea, i, com a conseqüència, l'assumpció de tota la legislació comunitària sobre medi ambient, que era i és molt àmplia, i, d'altra banda, un canvi d'orientació en la política mediambiental com a conseqüència dels avenços científics i tecnològics, d'un espectacular creixement de la consciència ambiental dels ciutadans, i d'esdeveniments cabdals en l'àmbit internacional, entre els quals destaca la Cimera de la Terra o Conferència de Rio. Això va obligar la Generalitat a adequar el seu ordenament jurídic ambiental. La Llei reguladora dels residus de l'any 1993, la reorganització de la Junta de Residus i de la Junta de Sanejament, la reforma de la Llei de protecció de l'ambient atmosfèric, l'any 1996, són fites importants en aquest procés de reorientació. El procés culmina amb aquest Projecte de llei, i per això he parlat d'un tancament d'un cicle.

I es tracta d'un tancament molt especial, perquè el Projecte de llei té caràcter general, integrador i coordinador. És l'instrument legal que permet fer efectius els principis més cabdals que regeixen la política ambiental, com són els de prevenció, de control i de coresponsabilitat. Es posiciona, doncs, dins de l'ordenament jurídic ambiental com un eix transversal que relliga i informa les regulacions sectorials. El seu principal objectiu és, doncs, el de protegir el medi ambient en el seu conjunt, sota el principi de reducció en origen de la contaminació, tot apellant a la coresponsabilitat.

Una legislació sectorial moderna, adequada als principis i criteris rectors de la política ambiental europea, ens ha permès avançar decididament en els camps de la gestió dels residus, del sanejament de les aigües residuals, en la vigilància i el control de la qualitat de l'aire, en la preservació i la gestió dels espais naturals, en la restauració de les zones afectades per activitats extractives, etcètera. Les administracions públiques, dotades d'instruments legals efectius i operatius en aquestes matèries, i actuant colze a colze en la gestió del Pla de sanejament, en els programes de gestió de residus, en els plans de protecció especial de la qualitat de l'aire, en el Pla d'espais d'interès natural de Catalunya, estem dotant el país de les infraestructures i els equipaments ambientals necessaris. El procés, en aquest camp, és ben definit i orientat, i els seus efectes són ben tangibles i satisfactoris. Es tracta, però, fonamentalment, d'acions correctores.

Ara ens cal incidir més decididament en l'acció preventiva. Cal promoure més intensament la reducció en origen, la minimització, limitar tant com sigui possible les emissions de residus, siguin sòlids, líquids, gasosos, de sorolls, de vibracions, de calor o de males olors. L'acció pública en aquesta matèria no és tangible, sobretot a curt termini, com ho són les estacions depuradores, les deixalleries, les plantes de reciclatge i de com-

postatge. És, però, una acció més eficient a llarg termini.

L'actual ordenació legal, en bona part preconstitucional i dispersa, no permet donar resposta a les exigències actuals de protecció del medi ambient en el seu conjunt. Com a conseqüència, l'acció pública de prevenció i control de la contaminació duta a terme fins ara a l'empara d'aquesta legislació ens ofereix llacunes, inseguretats jurídiques i, malgrat els esforços de les administracions, genera sovint irregularitats i ineficàcia. Això demostra que els instruments legals vigents no són idonis per emprendre una acció pública de prevenció i control amb garanties d'eficiència i de servei al ciutadà.

Si fem un ràpid repàs, veiem, primer, que una de les eines cabdals fins ara en aquesta acció preventiva és el *Reglamento de actividades molestas, insalubres, nocivas y peligrosas*, de l'any 1961; un instrument legal que en la seva època podia haver estat útil, però que ja fa anys que no respon ni al concepte de medi ambient ni als principis i criteris que regeixen la política ambiental. Segon, que el sistema d'avaluació d'impacte ambiental, pel seu caràcter parcial, ja que només s'aplica a les activitats de gran incidència ambiental, i per la seva naturalesa merament declarativa i no resolutòria, tampoc dona una resposta suficient. I en tercer lloc, finalment, que els sistemes de prevenció i control sectorials que s'han sobreposat als anteriors, si bé han suposat una major efectivitat, també han suposat una duplicació d'intervencions i la instauració del tractament parcial de la prevenció i el control sense tenir en compte el medi ambient en el seu conjunt.

També a nivell de la Comunitat Europea s'ha donat aquesta situació, i n'és una prova ben evident el llarg procés de gestació de la directiva comunitària sobre prevenció i control integrats de la contaminació, coneguda com la IPPC. Avui és aquesta directiva, i els principis i criteris que la regeixen i la informen, la referència obligada del Projecte de llei que avui es sotmet a consideració d'aquesta cambra; en primer lloc, perquè en bona part s'imposa com a legislació superior, i en segon lloc, perquè el seu caràcter horitzontal informa la resta de la legislació comunitària sobre el medi ambient.

El Projecte de llei instaura un nou model d'intervenció administrativa de les activitats amb incidència sobre el medi ambient. De manera sinòptica, els principals trets que caracteritzen el nou model respecte a l'anterior són: d'una administració administrativa, sectorial i desagregada, es passa a un sistema general i integrat; d'una intervenció administrativa uniformista, es passa a un sistema diferencial; d'un sistema altament intervencionista, es passa a un sistema liberalitzador; d'un sistema de distribució competencial basat en la concurrència, es passa a un sistema de competències compartides; d'una intervenció basada en la gestió directa, es passa a l'externalització de moltes funcions; d'un sistema de registres i procediments múltiples, es passa a un sistema de finestreta única; d'un sistema administrativista, es passa a un sistema basat en la coresponsabilitat; d'un sistema de llicències i autoritzacions amb durada indefinida, es passa a un sistema de revisió

periòdica. D'aquests grans trets, en voldria destacar tres, pel major impacte directe que tenen en l'ordenament actual.

En primer lloc, la integració: un sol projecte tècnic, un únic procediment, una única resolució, i tot això basat en una informació ambiental suficient, participada i a l'abast de totes les administracions, empreses i ciutadans en general. No cal ser massa explícit per mostrar la bondat d'aquesta característica del nou model: representa, sobre el sistema vigent, una millora radical, tant en el pla intern de l'Administració com en el pla extern, a nivell de les empreses, dels operadors ambientals i dels ciutadans en general; constitueix, a més, el pilar bàsic que sustenta la prevenció efectiva, la simplificació i l'agilitat de la gestió ambiental.

En segon lloc, la liberalització. És una resposta clara i contundent a la necessitat d'incorporar el pragmatisme a la gestió ambiental; d'atendre la proporcionalitat en el grau de la intervenció coactiva de l'Administració, que suposa, inevitablement, una restricció a la llibertat individual, i finalment, d'inspirar l'acció pública en la confiança, en l'autoresponsabilitat dels agents externs, dels empresaris, dels tècnics i dels ciutadans en general. Perquè s'ha demostrat que la sola acció dels poders públics, per més instruments coercitius de què disposin, és insuficient per garantir el nivell de protecció del medi ambient que els ciutadans exigeixen.

I en tercer lloc, la distribució competencial. Aquest aspecte impacta sobre tots els nivells de l'Administració: la de l'Estat, la de la Generalitat i la dels ens locals, i, fonamentalment, del municipi. Em referiré aquí, però, especialment a aquesta última, per les raons de tots conegudes, que ha estat objecte d'un ampli i intens debat i que ha originat un pronunciament específic del Consell Consultiu.

Des d'aquest punt de partida, del més escrupolós respecte a la garantia institucional de l'autonomia local que resulta del bloc de la constitucionalitat, el Projecte de llei amplia i reforça l'autonomia local que resulta de l'ordenament jurídic vigent fins ara. Efectivament, el Projecte de llei elimina la tutela de l'Administració de la Generalitat sobre la potestat reglamentària dels ens locals en matèries ambientals de la seva competència. Elimina la tutela de l'Administració de la Generalitat sobre la potestat d'intervenció administrativa ambiental, tant a nivell de prevenció com de control, inspecció i sanció de les activitats dels annexos II.2 i III del Projecte de llei, i que representen aproximadament el 90% de les activitats amb incidència ambiental que s'exerceixen actualment a Catalunya, i que representen encara un percentatge més elevat si ens referim als expedients administratius que genera. Atorga al municipi la plena autonomia per regular i intervenir decididament en la intervenció administrativa d'aquells vectors ambientals que són reservats a la seva competència –sorolls, vibracions, calors, olors– en les activitats de l'annex I i de l'annex II de la llei. I això perquè sabem que el medi ambient afecta el cercle de l'interès municipal i que la intervenció del municipi és decisiva per garantir l'assoliment del nivell de qualitat ambiental, de prevenció del risc d'accidents i de protecció de

la salut que Catalunya precisa i mereix i que els ciutadans, legítimament, reclamen.

Deixin-me que faci especial esment del fet que, en el procés de debat d'aquest Projecte de llei, ha estat especialment significatiu el posicionament d'alguns ajuntaments de Catalunya, que ens han comunicat el seu desacord respecte de determinats preceptes que, al seu entendre, no atorgan al municipi suficient capacitat de gestió en els sistemes de prevenció i control que s'estableixen en el Projecte de llei. Aquest posicionament ha estat canalitzat per la Federació de Municipis de Catalunya i per l'Associació Catalana de Municipis, i davant d'aquest fet s'han produït, en les últimes dates, negociacions que s'han concretat en una sèrie d'esmenes transaccionals que són assumides pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i que recomanaria que ho fossin també pels altres grups parlamentaris.

D'aquest conjunt d'esmenes, en destacaria les següents. Pel que fa al règim d'autorització ambiental, les esmenes reforcen i concreten la intervenció de l'ajuntament en el procés a establir..., que la sol·licitud d'autorització es presenta a l'ajuntament; que l'informe municipal sobre els temes de la seva competència sigui preceptiu i vinculant i s'incorpori a la resolució, i que la notificació de la resolució es faci pel mateix ajuntament. Pel que fa al règim de comunicació, s'atorga a l'ajuntament la potestat que, mitjançant reglament municipal, pugui sotmetre al règim de llicència d'obertura d'establiments aquelles activitats de l'annex III del Projecte de llei que consideri oportunes. Pel que fa a la potestat d'inspecció, s'explicita la competència del municipi amb caràcter general. I finalment, s'instaura la multa coercitiva com a instrument de l'Administració per reforçar la potestat d'intervenció administrativa. I tot això perquè som conscients que s'han d'atendre situacions diferents en els diversos municipis, que resulten de la varietat de la seva problemàtica i de la política que s'adopta per afrontar-la. I per això l'ampliació de facultats d'actuació i d'opció que resulten d'aquestes esmenes ha de permetre als ajuntaments d'assumir amb plena responsabilitat l'exercici de les seves competències sobre protecció del medi ambient.

Deixin-me dir també que el règim de comunicació que instaura el Projecte de llei el considerem com a suficient i satisfactori per atendre l'interès municipal, protegir-lo, més pragmàtic que l'anterior amb caràcter general, més ajustat al principi general rector de l'acció pública de limitar les accions públiques coercitives a les estrictament necessàries, i afavoridor de l'economia i de les iniciatives empresarials responsables.

El Projecte de llei regula la intervenció administrativa de les activitats amb incidència ambiental. El seu impacte sobre les administracions públiques actuant –Generalitat, ajuntaments, consells comarcals– és considerable; cal també tenir molt en compte, però, l'impacte sobre el món empresarial. L'acció pública coactiva, de prevenció i de control, suposa actuar sobre el focus emissor. Vol dir, en traducció numèrica, incidir sobre més de seixanta mil activitats que s'exerceixen en el país i que tenen incidència ambiental. Vol dir, doncs, incidir directament sobre tot el teixit industrial, ramader, comercial i de serveis de Catalunya. Vol dir res-

orientar el sistema de prevenció i control ambiental de la immensa majoria de les empreses del país. Vol dir incidir sobre una cultura i unes pràctiques que, en bona part, no s'informen encara de manera suficient en la prevenció de la contaminació.

El Projecte de llei té molt en compte aquesta situació, i per això, atenent el principi de la sostenibilitat, adopta el criteri de compatibilitzar el desenvolupament amb la protecció del medi ambient. Moltes empreses hauran de fer un esforç considerable per atendre els requeriments de prevenció i control que s'instrumenten en el Projecte de llei, però guanyen en seguretat jurídica, en la simplificació de tràmits, en l'agilitat dels procediments, en l'atorgament de moratòries i a disposar d'un termini ampli, de cinc a vuit anys, per adequar les activitats existents. Guanyen també la possibilitat de posicionar-se en el mercat amb millors garanties de competitivitat, en sumar a la qualitat el component ambiental, que és dia a dia més valorat.

Em vull referir finalment al fet que la implantació d'aquest nou sistema exigirà un esforç considerable. Tot canvi substancial de model d'actuació ofereix dificultats; tant més en aquest cas, en què els actors són molts i els interessos no són concurrents. En el procés de formulació del Projecte de llei es va tenir molt en compte aquesta situació, i per això es va suscitar la participació i la col·laboració de tots els sectors directament afectats, des dels diferents departaments de l'Administració de la Generalitat fins a l'Associació i la Federació de Municipis, passant pels sectors empresarials, col·legis professionals, enginyeries i consultories ambientals. A tots ells vull agrair des d'aquí la valuosa col·laboració prestada, que ha enriquit i perfeccionat el Projecte, i aquesta participació i col·laboració seran tant més necessàries i oportunes en el procés de desplegament reglamentari i d'implantació, si, com és d'esperar, el Projecte és aprovat.

El Projecte estableix el marc, l'estructura i els trets bàsics del nou model, però defereix al seu desplegament la concreció de molts dels temes cabdals, com són la informació ambiental, el contingut dels projectes tècnics, les Oficines de Gestió Ambiental Unificada, les ponències d'avaluació ambiental, el procediment de control, les entitats col·laboradores de l'Administració..., entre d'altres. Això dota d'una especial transcendència el procés de desplegament, i ha de permetre assolir el màxim consens també en els detalls, que són, moltes vegades, de gran transcendència operativa.

El Projecte de llei ens installa en un nou escenari de la gestió ambiental, i això sempre ofereix un risc. És un risc, però, que s'ha d'assumir. En primer lloc, perquè aquest nou escenari permet una acció pública més eficient en l'obtenció d'un alt nivell de qualitat ambiental, un millor servei a les empreses i ciutadans en general, una major implicació dels tècnics en la gestió i una més clara delimitació de responsabilitats. En segon lloc, perquè hi ha una opinió quasi unànime que l'escenari actual s'ha d'abandonar.

Sé de la dedicació, l'interès i l'esforç dut a terme, tant en la Ponència com en la Comissió, per tots els grups parlamentaris. El Projecte en surt clarament perfeccio-

nat, i per això el testimoni del meu agraïment. Els tres reparaments de constitucionalitat que ha formulat el Consell Consultiu han estat admesos i atesos mitjançant les esmenes que s'han introduït al Projecte de llei dictaminat i que es sotmeten a la consideració d'aquesta cambra.

Creiem en el nou model; creiem que satisfà una bona part de les aspiracions dels actors més directament implicats; creiem que amb ell prestarem un millor servei al ciutadà, i que contribuirà molt positivament a salvarguardar el patrimoni ambiental de Catalunya. Per això els demano el vot afirmatiu al Projecte de llei d'intervecció integral de l'Administració ambiental.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Si la Comissió ha acordat que un diputat d'aquesta presenti el Dictamen, ara és el moment de fer-ho. Si no és així... Em penso que no és així, que no hi haurà intervenció de la Comissió. Hi ha presentades dues esmenes a la totalitat, una del Grup Socialista, i l'altra del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. D'acord amb l'article 102 del Reglament, passarem al debat d'aquestes esmenes.

Per a la defensa de l'esmena del Grup Socialista a la totalitat, té la paraula la diputada senyora Montserrat Tura, per un temps màxim de quinze minuts.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha presentat una esmena a la totalitat d'aquest Projecte de llei, en aquests moments presentat per l'honorable conseller de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya, perquè aquest és un projecte que té una llarga història, i tota la seva llarga història ha estat una llarga història de debat, de controvèrsia, d'anàlisi de si aquest era el millor instrument per a modernitzar un àmbit que, com ell mateix deia —i tots hi coincidim—, havia quedat, amb el temps, desfasat. Un àmbit que un instrument aprovat l'any 1961, anomenat Reglament d'activitats, l'ordenava en el món local i donava unes competències importants al món local; un reglament fet en una altra època, de la qual no ens sentim en absolut hereus, però que, en canvi, des del punt de vista de funcionament administratiu, bé devia ser un bon reglament, perquè ha estat funcionant durant trenta-cinc anys, i ha estat una eina útil en el món local. Aquest Reglament està clar que havia quedat anacrònic, desfasat, que calia adaptar-lo, però calia també entendre que, durant aquests trenta-cinc anys, el món local havia anat muntant una estructura per tal de controlar, en la mesura del possible, i fent les adaptacions que li permetia la interpretació de la llei actualitzada, doncs, tot un món d'activitats, ja siguin industrials, comercials o d'altra índole, que es produïen en el si de la mateixa ciutat. I, per tant, és una llei que entra ben bé en el cor de la ciutat; les ciutats, els municipis, les estructures urbanes són habitatge, però són també activitat econòmica.

Faré una mica d'història respecte al perquè ens porta avui a mantenir aquesta esmena a la totalitat del Grup Socialista. I és que ja l'any 1996, en aquell moment,

doncs, el Departament d'Indústria i Energia –ara Departament d'Indústria, Comerç i Energia– va presentar el que s'anomenava l'«avantprojecte de llei d'instal·lacions productives», un avantprojecte que tenia en part, en una part molt important, les mateixes intencions o intencionalitats que el que avui debatem. Aquest projecte va aixecar ja en el món local, i especialment també en el nostre Grup, una gran preocupació, i va provocar en aquest mateix hemicicle una interpellació, una petició de posicionament feta al conseller de Medi Ambient respecte a aquell propòsit que des de la Conselleria d'Indústria i Energia es pretenia, perquè ja entenem que el fet que preveïés deixar sense efectes el Reglament d'activitats anomenades «molestas, insalubres, nocivas y peligrosas» –que, certament, com ja els he dit, era anacrònic–, demostrava, però, una situació d'indefinició respecte a les competències que des del món local, hi insisteixo, des de la proximitat d'on es produeixen aquestes activitats..., podia perdre aquest control. En aquell moment, el conseller de Medi Ambient que hi havia va garantir que es produiria un especial seguiment d'aquesta Llei, perquè no la deixés sense aquest control que nosaltres li reclamàvem que no es perdés en el procés.

I, certament, ha canviat el nom de la Llei –ara es diu Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental –un nom que, almenys, a qui els parla li ha costat molt d'acabar-lo dient d'una tirada–, i s'ha intentat dir que aquesta era una llei mediambiental i que, per tant, ja no era una llei d'implantació d'activitats econòmiques, sinó una llei que garantia la protecció de l'entorn d'aquestes activitats econòmiques envers el medi, qüestió que ens sembla realment important i que creiem interessant que les lleis de caràcter econòmic o que regulen implantacions de caràcter productiu i del món econòmic tinguin aquesta vessant de control mediambiental. Però voldria dir-los que des del nostre Grup s'ha dit sempre –i ho hem repetit en el conjunt dels debats que s'han produït en les ponències i en altres àmbits– que, tot i dir-n'hi una llei ambiental, tot i ser promoguda pel Departament de Medi Ambient, aquesta Llei és i no ha deixat de ser mai una llei d'implantació d'activitats econòmiques, que regula com, a partir d'ara, s'haurà de tramitar la implantació de determinades activitats comercials o industrials. I, per tant, és una llei de l'àmbit de l'activitat econòmica, sense cap mena de dubte.

I també és una llei..., i d'aquí ve el nostre desacord fonamental, perquè regular la implantació d'activitats econòmiques, i regular-la tant des de la vessant econòmica com des de la vessant mediambiental podria estar bé, però és una llei que, en el seu redactat, redistribueix o fa una nova redistribució de les competències entre les administracions catalanes, entre l'Administració catalana, que, en aquest cas, és tant administració catalana l'autònoma com la local. I és aquí, a l'hora de redistribuir aquestes competències, on s'ha produït la gran discrepància en l'anàlisi de què feia qui i per què feia cadascú cada cosa. Perquè ens ha sabut especial greu, al Grup Socialista –i em consta que estic transmetent paraules d'una part molt important del món municipal–, que quan determinats membres del Govern han explicat aquesta Llei han dit que calia agilitzar la trami-

tació de la implantació d'aquestes activitats econòmiques. I quan han parlat de com es podia agilitzar aquesta tramitació han parlat que una de les maneres d'agilitzar-ho era traient determinats controls que exercien els municipis. I, per tant, això era tant com dir que eren els municipis els qui alentien el procediment d'implantació d'activitats econòmiques, i, per tant, que aquells controls eren superflus, innecessaris, etcètera.

Bé, això no és així: jo els puc garantir que si bé el Reglament –que, hi insisteixo, el considerem anacrònic– ha permès en molts casos evitar conflictes que necessàriament es produeixen en aquest cor de la ciutat que jo els deia, quan s'hi ubica una activitat del tipus que sigui –podem agafar com a exemple un bar, una pizzeria o una drogueria, m'és igual, o una indústria química o una indústria d'adobs de pell–, quan s'hi ubiquen activitats d'aquestes característiques no només són importants perquè generen serveis i de vegades creació de llocs de treball, sinó també perquè en el seu entorn viuen multitud de persones que en poden rebre les conseqüències. La defensa, per tant, del veïnat, la defensa, per tant, dels ciutadans i ciutadanes d'aquests municipis..., que, alhora que han de fer possibles les normes vigents, la legislació vigent en aquest país, la implantació d'activitats que seran serveis i que seran activitat econòmica i generació de riquesa per al conjunt dels municipis, els ha de garantir la no-afectació de la seva qualitat de vida, de les seves condicions de convivència en el seu entorn. I aquestes activitats –tots ho sabem, i molts de vostès potser per experiència pròpia– comporten tota una sèrie de problemes que el món local necessita de poder controlar, amb la paraula exacta del control, que és poder controlar amb prevenció, abans que es produeixi l'activitat, que aquesta no sotmetrà els veïns d'aquesta activitat a una pèrdua de qualitat de vida important.

Aquesta, doncs, ha estat una de les motivacions més importants que ens ha portat a mantenir aquesta esmena a la totalitat i a mantenir la discrepància important amb aquesta Llei. Perquè aquesta és una llei que diu que a partir d'ara, per a les activitats importants, les grans indústries, doncs, no atorgarà la llicència l'autoritat municipal, i, a partir d'ara, les petites, aquelles activitats no tan petites –si hi tenen interès, després, sobretot en l'apartat d'esmenes, en podem parlar, perquè ara el temps de què dispenso és curt–, doncs, per a les petites no caldrà que hi hagi resolució del municipi quant a atorgament de la llicència, de tal manera que es podran implantar, i l'ajuntament molt probablement descobrirà que aquella activitat no s'ha implantat adequadament perquè es produirà la queixa dels veïns que tenen fums, sorolls, vibracions..., i que no els permet mantenir i garantir, per tant, la qualitat de vida que tenien amb anterioritat.

Aquest és un fet que ens sembla que la Llei ha obviat, que no ha tingut prou en consideració i que el que ha fet, senzillament, ha sigut agilitzar tant com ha pogut la tramitació en el món local, i, per tant, en una administració que havia d'estar especialment consultada i especialment implicada en aquesta nova reglamentació de les activitats, i, en canvi, quan ha sigut l'hora de reglamentar com agilitzar aquells tràmits que li compe-

teixen..., perquè hem de recordar que una part molt important de les activitats, sobretot les activitats importants, ha estat sempre sotmesa a un informe d'una comissió que depèn de la Generalitat de Catalunya anomenada Comissió d'Activitats Classificades, i que, sovint, si ens fixéssim en el calendari, resulta que una part molt important d'aquest període de perllongació es produïa precisament en l'àmbit de l'Administració autonòmica i no en l'àmbit de l'Administració local. Doncs bé, si analitzem el contingut de la Llei, ens adonarem que el procés d'agilització, d'unificació de procediments en l'àmbit de l'Administració autonòmica no és tan radical, tan unificador com nosaltres voldríem: hi continuen havent, doncs, responsabilitats, atribucions, competències distribuïdes en diferents departaments, cosa que fa difícil de pensar que s'agilitzarà el que s'hauria d'agilitzar, precisament en un àmbit de l'Administració que té les seves competències molt disperses, cosa que no succeeix en els ajuntaments de les ciutats.

Crec que aquesta és una llei que ha preocupat de manera extraordinària: pocs projectes de llei han suscitat tant rebuig. En aquests moments jo dispo de gairebé un centenar de mocions aprovades pels plens de les ciutats mitjanes i grans més importants de Catalunya, de posicionaments de tota índole en el món municipal i en el món veïnal, i també de debats d'hores i hores de durada sobre si la manera d'agilitzar la implantació d'activitats econòmiques i de garantir la seva correcta protecció del medi era, precisament, de treure controls d'una administració amb gran esperit de servei al ciutadà, com és l'Administració local.

Aquest fet és greu per al conjunt de municipis de Catalunya, però és especialment greu per a aquells municipis, diguem-ne, industrials, que tenen en el seu si, en el seu terme municipal, indústries molt importants. Els poso com a exemple municipis com el Prat, Tarragona, Martorell, Flix, etcètera, perquè en aquestes sí que, a més del que significa conviure diàriament amb aquest tipus d'activitats, que, si no funcionen perfectament, comporten sempre afectació en el seu entorn, a més, amb aquesta Llei, es perd la competència de poder decidir des de l'ajuntament l'atorgament o no de noves implantacions d'aquestes característiques.

Així mateix, també volem dir que l'esmena a la totalitat l'hem mantinguda perquè, entre d'altres coses, sabent-se que aquest era un projecte extraordinàriament conflictiu, delicat, que generava rebuig en el món local, ha tingut un procés parlamentari no sempre adequat a la complexitat i a la complicació del Projecte. Per exemple, doncs, a l'inici del tràmit parlamentari, quan la Ponència es va reunir –es va reunir un parell de vegades, si no ho recordo malament–, ho va fer de manera molt ràpida; tant és així que del conjunt de les esmenes presentades pel meu Grup, pel Grup Socialista, que vàrem presentar més de cent trenta esmenes, només va ser acceptada en la Ponència una única esmena, i es van rebutjar el conjunt d'esmenes que, precisament, agilitzaven el tràmit però mantenien les competències, les atribucions, el necessari control, la necessària acció preventiva que els ajuntaments exerceixen sobre el conjunt del seu terme municipal, fonamentalment pensant

en la defensa del conjunt dels ciutadans, en la defensa del veïnat d'aquestes activitats.

Per tant, s'ha fet un procés o s'ha intentat fer un procés d'una rapidesa potser excessiva en allò que competeix estrictament a les reunions de la Ponència de la Llei, que ha fet que aquesta Llei arribi aquí, al Ple, amb 249 esmenes vives, de les quals més de cent vint són del Grup Socialista.

També, com saben, i com serà comentat al llarg d'aquest debat segurament molt sovint, es va arribar a sol·licitar un dictamen del Consell Consultiu perquè digués si aquesta Llei atemptava o no contra els principis bàsics de la Constitució i de l'Estatut. És cert que en la seva major part no ho fa, segons el Dictamen del Consell Consultiu, però també és cert –i, per tant, a mi em correspon de subratllar-ho– que el Consell Consultiu fa observació d'inconstitucionalitat de determinats aspectes d'aquesta Llei –un article i una disposició addicional que han hagut de ser corregits–, i, per tant, que a més a més de tot això que jo els plantejo, de la complexitat de la Llei, de la complexitat de distribució de responsabilitats, de l'apropiació de responsabilitats que fins ara tenia el món local i que desitja continuar tenint en benefici del conjunt dels ciutadans que viuen en aquests municipis, hi havia aspectes d'inconstitucionalitat clara.

Però vull dir, per acabar, que el Dictamen del Consell Consultiu diu també que la Llei seria igualment constitucional si s'hi incorporessin les esmenes dels diferents grups, i molt especialment fa referència a alguna de les esmenes presentades pel Grup que jo represento, el Grup Socialista. I, per tant, nosaltres entenem que la Llei fóra igualment constitucional, igualment estatutària, però, a més, fóra municipalista, i garantiria un major control si s'hagués incorporat el conjunt d'esmenes que, mantenint aquest concepte de protecció del medi, d'agilització de la tramitació d'implantacions d'activitats econòmiques, feia una cosa importantíssima, que és que aquells que estan més propers a aquesta realitat diària i quotidiana tinguessin capacitat per decidir respecte a l'atorgament, a la denegació i tants altres processos, *a priori* i *a posteriori*, de la implantació de les activitats econòmiques.

Això no ha estat possible fer-ho entendre al conjunt de membres...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit els quinze minuts de temps.

La Sra. Tura i Camafreita

...de membres que han negociat aquest daixò, aquest Projecte de llei –gràcies, senyor president, acabo–, i, per tant, per aquesta raó, mantenim l'esmena a la totalitat.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, senyora diputada. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, té la paraula, pel Grup Par-

lamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el senyor Joan Boada, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, avui pot ser un dels dies més tristos per al municipalisme si, com sembla, s'aprova la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental proposada pel Govern de la Generalitat, una llei que afecta d'una manera determinant la vida quotidiana dels municipis, que afecta la qualitat de vida i, també, la llibertat que tenen els ciutadans d'escollir quin poble o ciutat volen.

Aquesta Llei arriba al Ple del Parlament amb l'oposició unànime de la Federació de Municipis de Catalunya i de la majoria d'ajuntaments de les ciutats més grans. Abans, la senyora Tura ja ho deia: han arribat un centenar d'acords de ple en contra de la tramitació d'aquesta Llei, que significa –no en relació als nou-cents municipis i escaig que hi ha a Catalunya– més del 80% de la població de Catalunya, que, mitjançant els seus ajuntaments, han dit «no» a aquesta Llei, com s'ha expressat anteriorment.

Malgrat això, el Govern i els partits que li donen suport –Convergència i Unió i el PP–, amb una actitud centralitzadora i usurpadora del poder municipal, volen aprovar aquesta Llei. És possible que comptin amb el suport d'altres forces polítiques que, apellant al possibilisme, ajudin a greixar una llei que farà molt de mal a la gestió i al control de les activitats econòmiques dels municipis. Allà cada un amb les seves responsabilitats i les seves contradiccions.

El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha volgut i ha tingut una actitud coherent i responsable en la regulació de les anomenades «activitats classificades». D'aquesta manera, ja el maig del 1994, va presentar una proposició no de llei d'avaluació de l'impacte ambiental, que es va tornar a discutir l'any passat, en aquesta legislatura. Una proposició no de llei que tenia la intenció d'incorporar les noves propostes de la Unió Europea en relació amb el control integral de la contaminació i l'avaluació de l'impacte ambiental, i regular les dues qüestions en un sol text normatiu, un text que vàrem posar a disposició del Govern per ser discutit i consensuat, i, fins i tot, vàrem fer el gest de retirar-lo de la discussió en plenari a canvi que el Govern elaborés un text normatiu.

El text presentat pel Govern deixa de banda l'actualització dels procediments d'avaluació d'impacte ambiental, amb la qual cosa el Govern de la Generalitat rebutja dictar normes addicionals de protecció del medi, d'acord amb el sostre competencial que li atorga l'Estatut. D'aquesta manera, el Projecte de llei es limita a considerar la intervenció ambiental de les instal·lacions i activitats industrials, i deixa de banda tot el que es refereix a infraestructures i projectes que no tenen relació amb una instal·lació determinada. Esperem que, durant aquesta legislatura, el Govern ens presenti la normativa d'avaluació d'impacte ambiental, tal com es va comprometre el conseller Macias –en aquell moment, conseller de Medi Ambient.

Però aquest no és el problema greu; el que és gravíssim és que aquest Projecte de llei fa una usurpació de les competències locals i deixa sense control gran nombre d'activitats amb una forta incidència en la qualitat de vida dels ciutadans de Catalunya, concretament en totes les activitats que estan a l'annex III, que representen el 80% de les activitats que es porten a terme en un municipi.

La figura de l'alcalde, com a autoritat d'aplicació legislativa en el seu terme municipal, queda absolutament desregularitzada amb aquest Projecte de llei, i se li atorga una posició de simple espectador de les activitats més importants que es realitzen en el seu municipi. Cal tenir en compte que les activitats classificades són una de les peces essencials dels ajuntaments per mantenir el diàleg directe amb les indústries i potenciar les relacions entre tots els sectors econòmics del municipi.

En el Projecte de llei presentat, quant a totes les activitats més importants i, també, potencialment, més contaminants –em refereixo a les de l'annex I–, és la Generalitat qui n'atorga la llicència, malgrat que es pugui informar del projecte o que es pugui presentar a l'ajuntament i sigui l'ajuntament qui comuniqui a l'afectat el que s'ha tingut en compte. Qui dóna la llicència és la Generalitat, no pas l'ajuntament. L'alcalde només emet un informe, a corre-cuita, perquè no se li apliqui el silenci negatiu, mentre la Generalitat té sis mesos per atorgar aquesta llicència.

I jo pregunto al Govern: on queda la idea de potenciar l'elaboració de les agendes 21 i desenvolupar els criteris de sostenibilitat, si a l'alcalde se li furta la capacitat d'ordenació del territori? Quina idea té el Govern de la necessària vinculació entre planejament general i les propostes d'activitats? On està el respecte al principi de subsidiarietat, que vetlla per potenciar les institucions més properes al ciutadà? Enlloc.

En la redacció del Govern han predominat els criteris centralitzadors i liberalitzadors; han predominat els criteris de la Conselleria d'Indústria sobre els criteris de la Conselleria de Medi Ambient, i ja ens estem acostumant a aquest procés. El senyor Subirà ha imposat la política que ja l'ha fet tristament famós per la seva gestió basada en el fet que la millor política industrial és la que no existeix. Ara ha fet el mateix liberalitzant les activitats industrials en detriment de la protecció ambiental. Ha imposat el sistema anglosaxó, típic dels Estats Units i d'Anglaterra, que és impropï, però, del nostre ordenament jurídic, que és molt més intervencionista. D'aquesta manera, ara, qualsevol empresari que vulgui posar qualsevol tipus d'indústria –química, contaminant..., que sigui una indústria química, perdó, i que, a més a més, sigui contaminant–, a més a més, l'alcalde no hi podrà dir absolutament res. Seran els criteris ultraliberals de la Conselleria d'Indústria els que dictaran on van aquestes indústries i aquest tipus d'indústries. I això, evidentment, furta totalment les competències de l'ajuntament, les competències de l'alcalde.

Si desapareix la llicència prèvia municipal, mai no es podran fer complir els requisits *a posteriori* quan la instal·lació ja funcioni amb treballadors. Per altra banda, gràcies al control previ, es detecta un nivell d'errors

en els projectes i incompliments de la normativa que obliga a fer correccions en quasi el cinquanta per cent de sol·licituds. En aquest procés previ també es detecta una gran part de les molèsties i problemes que es poden produir en el moment de funcionament de l'activitat, i que una gran part de les actes de comprovació de les activitats són negatives per incompliment de les mesures correctores imposades a la llicència d'instal·lació.

Tota aquesta capacitat de prevenció i control desapareix, en bona part, de les activitats que regula aquesta Llei, i es demostra un desconeixement absolut, per part dels redactors de la Llei, de la realitat municipal. És tan gran l'obsessió desreguladora i usurpadora del poder local, que fins i tot s'estableix l'obligatorietat que les inspeccions i les verificacions les faci una entitat privada d'inspecció i control. D'aquesta manera, es furta a l'ajuntament la potestat per intervenir en els procediments de seguiment i control de les activitats, que passarà a mans d'una de les dues ECA que hi ha al país. Fins i tot en aquest àmbit públic s'imposa l'obsessió privatitzadora de Convergència –també, evidentment, amb el suport del PP. Ha estat tan greu l'agressió a l'autonomia municipal, que fins i tot els grups de l'oposició ens hem vist obligats a portar aquest text al Consell Consultiu, perquè trobàvem clars indicis d'inconstitucionalitat en alguns articles, com així ho va ratificar el mateix Consell.

El món municipal ha mostrat la necessitat de la modificació de la Llei del 1961 perquè és obsoleta, i ha expressat la necessitat d'anar cap a una llei que en millori la gestió, n'unifiqui la tramitació i en modernitzi els procediments. Però això s'ha fet laminant l'autonomia municipal; en canvi, no s'ha eliminat la pluralitat d'autoritzacions que ha d'obtenir una indústria en els diferents departaments de la Generalitat, com autoritzacions d'abocaments, en un cas; control de residus, en un altre; autoritzacions d'aparells industrials, un altre. Aquestes es mantenen exactament igual, tot i apellar a la modernització i la racionalitat d'aquesta Llei.

I aquest problema –el fet que la Llei del 1961 sigui obsoleta– no és un problema exclusiu de Catalunya. En altres zones de l'Estat se soluciona d'una manera més racional. Un exemple: la Comunitat de Canàries ha aprovat, aquest mes de gener, una llei que es diu, concretament, *de régimen jurídico de espectáculos públicos y actividades clasificadas*, amb la idea, també, de reformar la Llei del 1961. Doncs bé, en un dels seus articles –i el més important– diu que: «Todas las actividades clasificadas están sujetas a previa licencia municipal y su otorgamiento corresponde al alcalde.» Un exemple de modernització, de racionalització i de respecte a l'autonomia municipal. Racionalitat i respecte a l'autonomia en la Llei canària; desregulació de les activitats econòmiques i agressió al món local en la Llei de la Generalitat. Ja en farem força..., de ser pioners en l'ordenació ambiental, si fem lleis que, llavors, evidentment, tenen una agressió –algunes, clara– a aquesta autonomia municipal.

Segur que en el debat que farem s'introduiran canvis, fruit de múltiples converses amb els tècnics i polítics de la Federació de Municipis de Catalunya, que no han

donat resultats, com demostra la resolució del consell que es va celebrar ahir a Valls, que demanava més temps per negociar i consensuar, i avui, una vegada més, doncs, la cambra també ha denegat aquesta possibilitat de tenir més temps. També hi ha hagut reunions importants amb la ponent del Grup Socialista, que donaran, suposem, com a resultat, apedaçar una mica l'esbornac que ha provocat a l'autonomia municipal aquesta llei. De tota manera, el nostre Grup es reserva la possibilitat de portar la llei que quedi –la Llei resultant– a instàncies jurídiques superiors, al Constitucional, si els pedaços que s'hi posen esparraquen encara més una llei mancada de línia municipalista.

Per acabar, utilitzant un símil que últimament ha fet servir el president de la Generalitat, aquesta Llei no és precisament una mostra de patriotisme sa; al contrari, tal com es planteja aquest Projecte de llei, els ajuntaments no podran garantir als seus veïns i veïnes la convivència ciutadana i tampoc la tranquil·litat, la seguretat i la higiene per una qualitat de vida digna, ja que es perden el principi de prevenció i les possibilitats d'intervenció en relació amb la major part d'establiments que provoquen molèsties als veïns. Una mostra de patriotisme sa és creure, potenciar i confiar en els ajuntaments com la institució que millor pot atendre, i amb eficàcia, les necessitats dels ciutadans.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Per totes les qüestions abans esmentades, els demano, senyores diputades i senyors diputats, que votin favorablement el retorn d'aquest Projecte de llei al Govern.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Els grups que no tenen esmenes a la totalitat tenen la possibilitat de fer un torn en contra. *(Pausa.)* Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Entenc, senyor president, que faig el torn en contra, i els altres grups, en qualsevol cas, si es volen sumar al torn en contra, benvinguts, però faran el seu posicionament.

Moltes gràcies, senyor president. A veure, estic francament desconcertat, després de sentir la intervenció del ponent d'Iniciativa per Catalunya. Intentaré raonar i explicar el perquè, articulant el nostre torn en contra, i adverteixo que modifico tots els arguments que tenia sobre la base del que acaba de dir en el seu discurs.

A veure: «dia trist». El dia que el Parlament de Catalunya aprova una llei que substitueix un reglament fet pel senyor Carrero Blanco no pot ser un dia trist per al país –això, primera, i que quedi a sobre la taula. *(Remor de veus.)* No, no, és que vostè en diu que és un dia trist per al municipalisme català. Escolti, el municipalisme català funcionava amb un reglament aprovat l'any 1961; fa vint anys que tenim institucions democràti-

ques, i, per tant, lliurement, sobiranament, aprovem un reglament, una llei pròpia per a nosaltres.

Això a part, vostè em cita una llei que van entrar vostès el maig del 94 i que van retirar vostès, amb el compromís nostre que entràriem una llei a aquest Parlament, que és la que estem discutint ara. I fa després els grans escarafalls sobre la vulneració de competències del món local, com si això fos un terrible atemptat al món local. Li llegiré literalment el que deia el seu projecte de llei, li ho llegiré literalment.

Vostès treballen amb tres annexos. Annex I: l'annex I, el resol el Govern de la Generalitat a través de la Comissió Nacional d'Activitats Classificades. Intervenció dels ajuntaments en aquesta Comissió: zero. Annex II: resol el procediment de l'annex II, en el seu projecte de llei, la Comissió Provincial d'Activitats Classificades. Participació dels ajuntaments en la Comissió: zero. Annex III: resolen els ajuntaments. Vostè em dirà: «També preveiem la possibilitat de delegació.» Sí senyor, però una de les condicions que posaven vostès en el seu projecte de llei diu: «Les delegacions. L'acord de delegació haurà de contenir, com a mínim» —lletra c—, «mesures de direcció i control que es reserva l'Administració de la Generalitat, la qual podrà, en tot cas, dictar instruccions tècniques de caràcter general i aconseguir informació sobre la gestió municipal. Escolti'm, nosaltres, en aquest Projecte, ni dictem mesures per als ajuntaments, ni pretenem fer direcció i control dels ajuntaments, ni pretenem aconseguir informació dels ajuntaments. En aquest Projecte de llei, l'annex I el fem des del Govern de la Generalitat amb un informe vinculant —vinculant— dels ajuntaments; l'annex II el fan els ajuntaments —no ho feien vostès en el seu Projecte de llei—, i l'annex III el fan els ajuntaments. Per tant, compte a l'hora de fer maximalisme i de dir que nosaltres anem contra el món local i que aquí es fan estranys pactes per anar en contra del món local.

No li negaré que hi han hagut moltíssimes esmenes d'ajuntaments, i esmenes que aprofito..., i voldria deixar molt clar que les agraïm, perquè aquestes esmenes han ajudat, doncs, que ens asseguem moltes i moltes hores a negociar un projecte de llei que penso que surt molt modificat en aquest tràmit parlamentari, o espero que surti molt modificat en aquest tràmit parlamentari, pel bé, també, del món local. Però al costat d'aquí, de tot aquest aspecte del món local, que és importantíssim —i des de la nostra perspectiva, no ho dubti, ho és molt—, a vegades tendim a oblidar-nos que aquesta Llei també la fem pel país; no la fem només pels ajuntaments —que també, evidentment. I la fem pel país per evitar el que està passant avui dia, que hi han activitats econòmiques i empresarials d'aquest país que l'esforç de paperassa i de burocratització a què hem anat arribant gràcies al Reglament de l'any 1961, doncs, les fa inviables. Això és temps i, per tant, és diners i, per tant, és un fre a l'activitat econòmica, i aquí em sembla que podríem estar-hi bastant d'acord tots plegats.

Em diu: «És que vostès no fan control ni fan prevenció.» Escolti, si alguna cosa o alguna novetat substancial jo podria subratllar d'aquesta Llei és el control. I li ho diré amb un altre exemple concret. Tinc declaracions —i ho sento, me les he deixat a l'escó— d'un alcal-

de que no pertany al meu grup polític, no pertany a la meua coalició, que diu, literalment: «Escolti, en aquest país, primer es posen en marxa les activitats, i després, com que això del Reglament d'activitats classificades és tan complex, després aquestes activitats es legalitzen.» Escolti, aquesta Llei va en direcció contrària d'això. Aquesta Llei precisament el que fa és introduir el control, i introduir-hi una altra cosa: el control periòdic, a més a més. Tots sabem que hi han activitats que funcionen amb permisos de fa molts i molts i molts anys; això, amb aquesta Llei, no serà així, perquè en cada annex i en l'acta de llicència i/o autorització s'establiran els períodes, els moments en què es farà aquest control de l'activitat. Per tant, no oblidem i no distorsionem tampoc aquest aspecte.

Jo sóc conscient que aquesta Llei no pot agradar a la totalitat dels grups parlamentaris; probablement no en trobaríem cap, que ens hi poséssim tots substancialment d'acord, però, de veritat, senyor Boada, em dolen algunes de les afirmacions que ha fet. I li he llegit el que deien vostès en el seu Projecte. No s'hi val ara, a ser molt municipalista, quan s'ha entrat un projecte que diu el que diu: «Annex I, Govern de la Generalitat; annex II, Govern de la Generalitat, i annex III, els ajuntaments. Nosaltres diem: «Annex I, Govern de la Generalitat amb participació vinculant dels ajuntaments; annex II i annex III, només pels ajuntaments. Per tant, no s'hi val —entenc jo—, a dir aquestes coses.

Jo penso que —i tindrem ocasió d'anar-ne parlant al llarg del debat parlamentari; els he comptat ara, a última hora— modifiquem gairebé..., em sembla que són catorze articles, i no posem pedaçons en una llei. Hem escoltat el món municipal, i per això fem aquestes esmenes, i per això les tirem endavant, i per això les pactem amb un grup que en respecte molt la discrepància que hem tingut en relació amb aquesta Llei, que és el Grup Socialista, que vostè acusa de possibilista; jo acusaria de..., no acusaria: li agraeixo el fet d'haver tocat de peus a terra en aquesta Llei, i arribar en aquells punts d'acord que siguin possibles, i que són amb coneixement, amb el vistiplau d'hores i hores i més hores de reunions amb la Federació Catalana de Municipis, amb l'Associació Catalana de Municipis, a resposta, doncs, d'aquest munt de mocions que ens han arribat i que —hi insisteixo— agraïm i ens ajuden a millorar aquest tràmit parlamentari.

Per tant, em sembla que es desprèn molt clarament de les meves paraules —i al llarg de la intervenció, doncs, tindrem ocasió d'anar parlant amb més profunditat de la Llei— que nosaltres rebutjarem l'esmena a la totalitat d'una llei que, primer, és bona per al món local, perquè és profundament respectuosa; segona, que és bona per a l'activitat econòmica, perquè introduir el concepte de «finestreta única», introduir el terme dels «terminis coneguts», que un empresari sàpiga quan se li donarà resposta i qui li donarà aquesta finestreta única i que ho tingui en un sol paper, això és positiu per a l'activitat econòmica d'aquest país, i és bona per al medi ambient, perquè, contràriament al que vostè diu, aquesta Llei sí que fa controls preventius, que no feia el Reglament d'activitats classificades, i sí que fa prevenció. I, per tant, superem un reglament de l'any 1961 en positiu.

4534

Amb discrepàncies amb els diferents grups parlamentaris? Home, només faltaria! Però toquem de peus a terra i, per favor, llegim-nos el que escrivim; tots: nosaltres, i vosaltres també.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Senyor Boada, per què demana la paraula?

El Sr. Boada i Masoliver

Demana la paraula per contradiccions, quan ha fet referència al text que va presentar Iniciativa per Catalunya a la Llei d'avaluació d'impacte ambiental, i perquè l'ha utilitzat bàsicament per a la seva argumentació, i em sembla que caldria, doncs, que almenys en trenta segons nosaltres poguéssim dir-hi la nostra.

El vicepresident segon

Però és que el senyor Espadaler el que ha fet és precisament el que havia de fer en un vot en contra.

El Sr. Boada i Masoliver

Utilitzar una llei que no és de la que s'està parlant?

El vicepresident segon

Bé, té un minut.

El Sr. Boada i Masoliver

Només dues qüestions. Primer –primer–, aquesta Llei era exclusivament un esborrany, un document de treball sobre la taula. Dos, era una llei d'avaluació d'impacte ambiental –d'avaluació d'impacte ambiental– i que posava en un sol text el control integral de la contaminació i l'avaluació d'impacte ambiental. I a l'annex I es feia referència bàsicament a les grans infraestructures, que, com comprendrà, no poden ser en mans, doncs, dels municipis. I, a més a més, hi havia la possibilitat de delegació. I ho torno a repetir: era un document de treball sobre la taula, que ens avançàvem a l'any 94 i que en tot cas, no ens sembla excessivament ètic portar-lo ara aquí, en aquesta discussió.

El vicepresident segon

Senyor Espadaler, per què demana la paraula?

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Per contradiccions, senyor president. A veure, una cosa que està publicada en un text que porta per títol «Proposició de llei», que està publicada al *Butlletí del Parlament* número 2 –i he citat la pàgina 48–, jo entenc que no és un document de treball, que és un projecte de llei entrat per un grup parlamentari.

El vicepresident segon

Molt bé, d'acord. Els altres grups tenen possibilitat de fixar la seva posició. Pel Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Pel que fa al Grup Mixt, l'illustre diputat senyor Fidel Lora votarà favorablement les esmenes de retorn que s'han presentat, i els altres membres del Grup, diputats del Partit per la Independència, també..., també si, finalment, el text, la Llei que avui posem a votació, fos literalment la que va sorgir del tràmit de ponència. Però entenem que no és el cas. En les últimes hores s'han succeït les negociacions, les converses, s'han produït múltiples acords, moltes esmenes s'han transaccionat, i, per tant, jo estaria absolutament d'acord tant en el discurs de la senyora Tura com en el discurs del senyor Boada si realment el que discutíssim fos el text sorgit de ponència. Però entenc que s'han signat unes esmenes transaccionades que modifiquen substancialment tot allò que fa referència a l'autonomia municipal, especialment l'article 41 de la Llei, i, per tant, havent-se modificat, i de la manera que s'ha modificat, aquest article, entenem que totes les alegacions que s'han fet, tots els arguments que s'han donat, doncs, eren arguments d'abans d'ahir, però no pas de dos quarts de dotze del dia d'avui. Avui estem davant d'un altre text legal, substancialment diferent.

I, per tant, amb aquestes raons, els diputats del Partit per la Independència votarem en contra de les esmenes que s'han presentat.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aprofitaré aquest torn per posicionar-me tant en relació amb l'esmena de la totalitat presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i dels Socialistes com per fer la valoració, l'explicació de vot del Projecte de llei presentat pel Govern. I reservo per a una posterior intervenció la defensa de les esmenes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana i que encara són vives.

Com he dit abans, en la primera intervenció, aquest és un projecte de llei, el d'intervenció integral de l'Administració ambiental, que és un projecte de llei important, llarg i complex, que ha passat per nombroses vicissituds durant l'irregular procés de negociació que s'ha produït. Jo diria que hi han dos grans eixos en aquesta Llei: un és l'eix ambiental, i l'altre és l'eix municipalista, en el qual intervenen diferents elements que podríem associar a departaments com el Departament d'Economia, el Departament de Governació o el Departament d'Indústria. I començaré en relació amb els aspectes ambientals d'aquesta Llei, perquè una de les coses que no ens ha agradat durant el procediment que s'ha produït d'aquesta Llei és que, a poc a poc, els aspectes ambientals han anat quedant reduïts i han anat quedant en segon terme en relació amb els plantejaments municipalistes o amb la picabaralla municipalista que s'ha anat generant al llarg de la Llei.

Nosaltres creiem que, efectivament, aquesta és una llei que avança de manera significativa en els aspectes ambientals en relació amb el Decret de 1961, que substitueix. Però, és clar, no podia ser de cap altra manera: un decret de 1961, en un procés de dictadura i on els temes ambientals no tenien ni poc ni molt pes, sinó que no en tenien gens..., és fàcil que una nova legislació feta el 1998 incrementi el grau de sensibilitat ambiental. Però, d'aquesta sensibilitat ambiental que s'incrementa amb aquest Projecte de llei, nosaltres no n'estem satisfets; n'estem, comparativament amb el Decret de 1961, satisfets, però no en relació quan aquest Projecte de llei –Llei quan s'aprovi– entri totalment en vigor, que serà el 2007.

Els termes ambientals que s'incorporen en aquesta Llei, el 2007, no seran conceptes ambientals de progrés, no seran conceptes ambientals ajustats a les necessitats d'aquest primer de segle. Són, actualment ja, conceptes ambientals referents a l'inici de la dècada dels noranta. S'ha perdut aquí una important possibilitat d'introduir conceptes que, efectivament, aniran incrementant el seu pes i la seva mesura en funció del pas... No es parla, per exemple, de la relació medi ambient - empresa, essent aquest un projecte de llei que regula en bona part totes les activitats industrials i empresarials. S'ha de fer un esforç pedagògic per explicar, a les persones que estan al capdavant de les empreses, que estem davant d'una nova revolució industrial, i que aquesta nova revolució industrial, en aquest cas, la fan els aspectes ambientals. És a dir, en un moment donat, va ser una revolució introduir un mes de vacances a l'estiu, introduir les quaranta hores; ho serà introduir les trenta-cinc hores. Els aspectes ambientals comporten també una revolució industrial pel que és la internacionalització dels costos que es generen en les empreses. No hi ha tampoc referències a educacions ambientals amb referència a l'eix espai - temps, imprescindible per a la comprensió d'aquests problemes, i no hi ha tampoc un canvi de model que passi, no per optimitzar allò que s'està fent, sinó per un canvi d'orientació. Per tant, nosaltres trobem a faltar, en els aspectes ambientals als quals es refereix aquesta Llei, una visió més pròpia del moment en què s'ha d'aplicar aquesta Llei plenament, és a dir, l'1 de gener del 2007, que no en relació amb els preceptes inclosos.

A banda d'això –que donaria per a molt més, però, si no, no tindrè temps de parlar de l'altre eix important, que és l'eix municipalista–, ha pres una importància creixent, podríem dir, en el pas dels dies, tot el que feia referència tant a aspectes de finançament, com a aspectes de governació, com a aspectes competencials. És clar que en la presentació dels diferents articles d'aquest Projecte de llei hi havien alguns elements lesius en els aspectes competencials dels ajuntaments, principalment, al nostre entendre, en l'annex III. Per això Esquerra Republicana va presentar una esmena per la qual l'annex III quedava buidat de continguts i activitats. És a dir, hi havia la possibilitat de reivindicar més competències municipals en l'annex III, o hi havia la possibilitat de fer el que vam fer nosaltres, que era passar l'annex III a l'annex II.2 i guanyar no només autonomia municipal, perquè a l'annex II.2 ja estava previst, sinó que, a més a més, es guanyava protecció am-

biental. Aquesta esmena, que, malauradament, no ha rebut el suport del Govern, ni ha estat reflectida tampoc en les esmenes presentades per altres grups parlamentaris, ha quedat en aquest magma que s'ha generat en les múltiples esmenes que s'han presentat amb aquesta voluntat municipalista.

Val a dir també que aquest Projecte de llei, una de les virtuts que pensem que té i que defensa el Govern que té –i en part ho compartim– és que permetia agilitzar la tramitació de diverses activitats que sovint s'encallaven en els farragosos i excessius papers que havien d'atendre. Però això només s'ha solucionat parcialment; és a dir, mentre es reduïa la paperassa a nivell d'ens locals, totes les llicències prèvies que, per exemple, ha de donar el Departament d'Indústria perquè es connecti a l'electricitat una empresa, d'aquestes no se n'ha tocat ni una. És a dir, hi havia una voluntat d'agilitzar *només* per la banda municipal, i no s'aplicava aquesta voluntat des de l'òptica del Govern. Per tant, estàvem davant d'un text descompensat.

Amb relació als aspectes referents a l'alcaldia, també creiem que es socaven les competències dels alcaldes i que no queda ni mantinguda ni reforçada, sinó reduïda, la capacitat dels alcaldes d'intervenir sobre les empreses en els seus mateixos ajuntaments. Actualment, els alcaldes, en funció de la grandària del municipi, poden introduir sancions d'entre 500 pessetes –ridícul– fins a 25.000 per als municipis grans. Francament, aquesta era una oportunitat per millorar i per reforçar el paper de l'alcalde, però aquí és on, d'alguna manera, tot es comença a embolicar, perquè aquí comencen a introduir-se elements del Departament de Governació, igual que amb les taxes comencen a introduir-se elements referents a l'economia i al Departament d'Economia.

Nosaltres veiem amb preocupació que els ajuntaments perdin capacitat d'incrementar o de mantenir –de mantenir– el seu poder d'adquirir diner via la instal·lació d'indústria; però és que el problema no és aquesta Llei; el problema rau en un mal finançament dels municipis i rau en un mal finançament de la Generalitat de Catalunya, i és aquest el nucli del problema, no cap altre. El nucli del problema és que la Generalitat de Catalunya té un mal finançament, el nucli del problema és que els ajuntaments tenen un mal finançament, dependent del Govern central i dependent de la Generalitat de Catalunya.

Amb aquestes circumstàncies que han anat condicionant aquest Projecte de llei, ens trobem que nosaltres ni votarem a favor de les esmenes a la totalitat ni votarem a favor del Projecte de llei presentat pel Govern, perquè no estem d'acord ni en l'enfocament dels uns ni en l'enfocament dels altres. Nosaltres creiem que es podia haver trobat un punt comú en el qual s'haguessin tirat endavant tots els aspectes ambientals que defensava o havia de defensar la Llei, d'una banda; que es podien haver respectat, mantenint l'agilització, totes les competències dels ajuntaments; que es podia haver apuntat una solució al millor finançament de municipis i de la mateixa Generalitat per una altra via, i que, a més a més, és molt diferent la problemàtica municipal en funció de dos grans eixos: municipi gran - municipi petit,

4536

municipi industrialitzat - municipi no industrialitzat. En municipis on el que ens trobem és que el que es vol és que vingui una indústria i que aquella indústria doni llocs de treball i funcioni bé, aquesta Llei no és d'esmena a la totalitat; en municipis grans i fortament industrialitzats en els quals es necessita l'aportació que fan les empreses, aquesta Llei sí que és molt lesiva als seus interessos. Com que nosaltres hem intentat trobar un equilibri entre tots els municipis que hi han a Catalunya, i no només en funció d'uns o en funció dels altres, reitero l'abstenció tant en la Llei com en les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, amb breuetat, en nom del Grup Popular, posicionar-me sobre les esmenes a la totalitat que han presentat en aquest Projecte de Llei tant el Grup Parlamentari Socialista com el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Anuncio que votarem en contra de les dues esmenes a la totalitat, i ho farem per una sèrie de motius molt concrets que passaré a enumerar.

En primer lloc, la importància del medi ambient i la importància de la gestió d'aquest per a un futur i un desenvolupament sostenible, amb la qual cosa, d'alguna manera, hem de tenir lleis per poder-ho aplicar. La importància d'una llei que contempla la gestió mediambiental, junt amb la Llei de protecció de l'ambient atmosfèric, a la qual s'ha fet també referència ja avui aquí, i la Llei reguladora de residus i, a més, penjant, si se'm permet l'expressió, d'una directiva comunitària. En tercer lloc, substituir el Reglament d'activitats de l'any 1961, reglament que avui ja no satisfà una prevenció integrada de l'Administració ambiental, Reglament que avui es transforma en burocràcia, en ineficàcia i, moltes vegades, en irregularitats. En quart lloc, creiem que és important destacar el diàleg que hi ha hagut amb el món municipalista, no solament des del Govern, sinó també des de tots els grups parlamentaris. En cinquè lloc, ha quedat clar per part del Dictamen del Consell Consultiu, llevat d'algunes recomanacions puntuals, que no hi ha una usurpació –com s'ha dit aquí– del món municipal; món municipal que té el màxim de respecte –i voldria dir-ho un cop més– des del punt de vista i des de la posició del Grup Parlamentari Popular. En sisè lloc, una llei com aquesta no és o no ha de ser un enfrontament entre l'Administració de la Generalitat i l'Administració local. En setè lloc, des del Grup Parlamentari Popular, amb les esmenes que hem presentat, que després en farem el debat –suposo–, d'aquestes, més de la meitat de les nostres esmenes s'han incorporat en aquesta Llei, la qual cosa d'alguna manera ens en fa copartípics. En vuitè lloc, la importància de tindre una llei amb una avaluació d'impacte ambiental de totes les activitats –i ho remarco: *de totes les activi-*

tats–, una intervenció integral i un sistema de revisions de finestra única i un sistema liberalitzador.

I acabo, senyor president, i he de fer una referència a quan s'ha parlat de les contradiccions i també s'ha fet esment del Grup Parlamentari Popular. Quan es parla de contradiccions, jo crec que s'ha de revisar el que s'ha dit també des d'aquesta tribuna en proposicions de llei, no en esborranys, sinó en proposicions de llei que han presentat d'altres grups. I clarificar que qui dona suport al Govern de la Generalitat no és el Partit Popular, que sí que li'n dona, al Govern de l'Estat; si de cas deu ser el Grup Parlamentari de Convergència i Unió el que dona suport al Govern de la Generalitat, i, en aquest cas, també dona suport al Govern de l'Estat.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat.

Procedirem ara a la votació de les esmenes a la totalitat, que entenc que es pot fer conjuntament.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Iniciarem la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa per Catalunya...

Iniciem la votació.

Aquestes dues esmenes a la totalitat han sigut refusades per 24 vots a favor, 63 en contra i 7 abstencions.

Procedirem a continuació a la presentació per a la defensa de les esmenes dels grups. En primer lloc, les esmenes transaccionals s'haurien de llegir. *(Pausa. Remor de veus.)*

D'acord amb la petició feta arribar a la presidència, cada grup defensarà les seves esmenes en una única intervenció. Per a la defensa de les seves esmenes reservades per al Ple, té la paraula en primer lloc, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, el diputat senyor Joan Boada. *(Persisteix la remor de veus.)*

Senyores diputades, senyors diputats, prego que guardin silenci i que ocupin els seus escons.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en aquesta intervenció defensarem les esmenes que han quedat vives en el Ple del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; concretament, de les quaranta-set presentades, en tenim quaranta-cinc de reservades per al Ple. Vol dir que en el període de ponència i comissió, doncs, se'ns n'han acceptat dues.

Les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds es basen en sis grans aspectes que pretenen provocar un canvi substancial en la filosofia de la Llei. El primer aspecte: que cal garantir –i així van en aquest sentit les nostres esmenes– el protagonisme de l'alcalde i dels ens locals en tots els procediments d'interven-

ció ambiental –ho repeteixo: en *tots* els procediments. El segon punt, l'autorització o llicència d'activitats amb incidència ambiental serà atorgada també per l'alcalde. El tercer gran aspecte: creiem que s'ha de mantenir de forma expressa l'actual vinculació de la llicència d'activitats amb la llicència urbanística d'obres. El quart punt seria: hi ha d'haver un reconeixement explícit de la capacitat reglamentària dels ens locals en matèria de control ambiental. El cinquè gran punt seria que l'ajuntament ha de tenir la potestat per intervenir en els procediments d'homologació i control de les entitats verificadores. I el sisè gran punt, que s'ha de garantir amb rigor l'intercanvi d'informació entre les administracions públiques i les oficines de gestió ambiental. A partir d'aquests sis grans eixos és com nosaltres –com he dit abans– pretenem provocar aquest canvi substancial en l'ànima de la Llei. Dividiré, per fer-ho més aclaridor, més entenedor, les diferents esmenes en cinc grans blocs, per tal d'anar seguint d'una manera correlativa l'articulat de la Llei.

El primer bloc faria esment de totes les nostres esmenes fins a la número 23, i en aquest bloc introduïm dos principis bàsics. Per un cantó, la referència a la qualitat de vida en l'objecte i l'àmbit d'aplicació de la Llei, entesa, aquesta qualitat de vida, des d'un punt de vista ampli de protecció i prevenció; per exemple, un soroll continuat o determinats fums no precisament han d'alterar la salut de les persones, però sí que poden perjudicar la qualitat de vida, per la qual cosa s'han de posar mitjans de prevenció i control, i per això nosaltres els incloïem tant en l'objecte com també els àmbits d'aplicació de la Llei; era un element, crèiem nosaltres, importantíssim.

L'altre principi bàsic que introduïem en aquest primer bloc d'esmenes era el de garantir en els principis de la declaració programàtica de la Llei l'intercanvi d'informació, tal com recomanen les normatives europees que la Llei pretén integrar, concretament la Llei de llibertat d'accés a la informació ambiental, tal com nosaltres expliquem a l'esmena número 5, com plantejem establir els mecanismes necessaris que facin efectiu l'intercanvi d'informació entre les administracions, amb l'aplicació de les eines informàtiques i de comunicació adients. La Llei no garanteix aquest intercanvi fluid entre l'Administració –el Projecte de Llei del Govern– de la Generalitat i la local, per la qual cosa nosaltres també fèiem aquesta esmena, on introduïem aquesta necessitat de relació. A la pràctica, tal com s'ha demostrat amb la normativa vigent, la Generalitat o no te la dona o, si te la dona, de vegades ho fa parcialment. A l'esmena número 15 deixem clara la no-acceptació del règim de comunicació –tal com ja hem explicat anteriorment– a les activitats de l'annex III, tal com ho planteja aquest Projecte de Llei.

Un segon gran bloc, que va de l'esmena 26 a la 79, totes aquestes esmenes fan referència a les activitats contemplades en l'annex I i per a les quals el Projecte de Llei proposa el règim de l'autorització ambiental i de la llicència atorgada per la Generalitat. Certament, en les negociacions o en les transaccionals que se'ns plantejaran aquí hi ha alguns canvis, però, des del nostre punt de vista, no són significatius: quan es parla d'un infor-

me vinculant –evidentment, s'entén de les competències pròpies dels ajuntaments–, faltaria més que, evidentment, no fos vinculant d'aquelles competències que són pròpies de l'ajuntament! –i això mateix ja ho plantejava també el Consell Consultiu. Nosaltres plantejem la irrenunciable proposta que sigui llicència municipal atorgada per l'alcalde: «La ponència ambiental» –diem– «podrà emetre un informe que serà vinculant quan sigui desfavorable o imposi mesures de control o prevenció.» Donem la volta, evidentment, a la proposta del Projecte de Llei, i que siguin en última instància l'ajuntament i l'alcalde els qui atorguin la llicència, i, en tot cas, doncs, que l'informe de l'anomenada ponència ambiental sigui vinculant, sobretot, evidentment, quan sigui desfavorable i imposi mesures de control o prudència.

A més –i aquest és un element que nosaltres posem, també, al llarg de les esmenes a la Llei–, abans del dictamen de la ponència, s'hauria de posar el tràmit d'informació pública i audiència. També canviem el procediment: no, abans, ponència i, després de la ponència, el tràmit d'informació pública i audiència, sinó, primer, evidentment, el coneixement per part, doncs, dels ciutadans, d'aquest tipus d'activitats. I això ho especifiquem i ho expliquem clarament en l'esmena número 48, on canviem el procediment: diem que la sol·licitud presentada, amb la documentació que l'acompanya i l'estudi d'impacte ambiental, se sotmetrà, primer, a informació pública i a audiència dels veïns i interessats durant un període de vint dies, i, una vegada finalitzat aquest període d'informació pública i audiència, la sol·licitud i la documentació presentades, juntament amb les alegacions que s'hagin realitzat, es tramiten a l'òrgan ambiental competent.

Proposem, també, en aquest segon bloc, ampliar les activitats sotmeses a l'avaluació d'impacte ambiental a totes les de l'annex I, en la línia, precisament, doncs, de la nostra Proposició no de llei a què abans ha fet esment el ponent de Convergència i Unió i en què ja ho explicàvem i ho dèiem, també, i, per augmentar el nivell de protecció, tal com especifiquem en l'esmena 28, on diem que l'autorització ambiental ha d'incorporar la declaració d'impacte ambiental, que és obligatòria per a tots els projectes i activitats de l'annex I –que són els que, potencialment, són més contaminants i que s'han de tenir més en compte–, aquestes activitats s'hauran d'ajustar a les determinacions urbanístiques del planejament –element, també, fonamental, com ja hem expressat anteriorment.

Aquesta funció, la faria la ponència, també –diem nosaltres–, i no pas per reglament. Em sembla que aquesta funció és tan important que s'hauria d'incloure ja a la Llei –i no esperar un reglament–, que sigui la que marqui les funcions d'aquest procés. I per això dèiem a l'esmena 54 que «es crea la ponència ambiental, com a òrgan competent de la Generalitat per a l'avaluació i l'informe dels projectes de l'annex I presentats, i de l'impacte ambiental, d'acord amb la normativa vigent», etcètera.

A partir d'aquí, en aquest segon bloc, marcàvem quin és, des del nostre punt de vista, el procediment o procediments que s'haurien de seguir en totes les activitats

que estan a l'annex I: la sol·licitud de l'activitat a l'ajuntament, la informació pública a audiència, el pas per la ponència ambiental i la proposta de resolució; que, evidentment, com he dit abans, hauria de ser feta per l'ajuntament, com ho mostra l'esmena número 67, que diu: «S'ha de donar trasllat de l'informe de la ponència ambiental a l'ajuntament perquè elabori la corresponent proposta de resolució, de la qual donarà trasllat als veïns i interessats, als efectes que, en el termini màxim de deu dies, efectuïn les observacions que considerin procedents.» D'aquesta manera, nosaltres –ho repeteix– donàvem la volta al procediment que donava el Projecte de Llei, seguint aquella màxima de mantenir l'autonomia municipal i la màxima autoritat en mans de l'ajuntament i de l'alcalde.

Un tercer bloc d'esmenes, que anirien de la 114 a la 134, fa referència a la substitució del règim de comunicació que proposa la Llei per a l'atorgament –ho diem clar– d'una llicència municipal d'activitats. No busquem altres eufemismes o no busquem altres formulacions, sinó, claríssimament, una llicència municipal d'activitats, com marca l'esmena 114, on diem: «Per a l'exercici d'una activitat compresa a l'annex III de la Llei, i d'acord amb les determinacions urbanístiques del planejament, el seu titular ha de sol·licitar a l'ajuntament la llicència municipal d'activitats.» Hi tornem altre cop, mantenint en tot el procés el principi d'autonomia i de potestat municipal.

A les esmenes de la 120 a la 134 expliquem la nostra proposta de procediment pel que fa referència a les activitats de l'annex III. Concretament, diem que la sol·licitud presentada amb la documentació que l'acompanya se sotmet als següents tràmits: nosaltres proposem informació pública als veïns en un termini de deu dies, informe de l'òrgan ambiental de l'ajuntament, el qual ha d'incorporar una avaluació integral de la incidència de l'activitat en l'entorn –enormement important–, i, últim, resolució de l'alcalde. I a la 122 també queda sotmès al règim de llicència municipal d'activitat qualsevol canvi, evidentment, que es produeixi en les activitats relacionades a l'annex III. I en la 123, doncs, proposàvem que l'activitat que s'exerceixi sense haver donat compliment a les obligacions establertes en els apartats anteriors serà considerada clandestina i podrà ser clausurada per l'ajuntament.

Certament, doncs, aquest és el procediment que nosaltres expliquem o que nosaltres creiem que hauria de ser en aquest Projecte de Llei i que, evidentment, no contempen, ni tampoc, d'una manera clara i d'una manera precisa, tal com nosaltres plantejarem, les esmenes transaccionals que es podrien plantejar o que es plantejaran al llarg del debat.

El quart bloc, que aniria de la 137 a la 171, fa referència als sistemes de control, inspecció i sanció. Rebutgem –ho hem dit abans i ho deixem molt clar– l'única possibilitat que siguin les ECA les que facin la funció d'inspecció i verificació, tal com es planteja en aquests moments en la Llei, per la qual cosa introduïm la possibilitat que sigui l'ajuntament qui faci les funcions de verificació i control. Diem a l'esmena 139: «En compliment dels requisits exigibles a través de l'informe tècnic municipal, en tot cas, l'ajuntament pot substituir

aquest informe per una certificació emesa per una entitat col·laboradora de l'Administració.» Això ho diem en sintonia amb el dictamen del Consell Consultiu, que explicava i deia claríssimament que, en aquest aspecte, en totes les qüestions que afectaven el municipi, era inconstitucional la participació d'aquests òrgans privats. I també la 145 va en sintonia amb el que ha dit, el que ha emès el dictamen del Consell Consultiu, que «les activitats incloses a l'annex III de la Llei s'han de sotmetre a una verificació periòdica de caràcter ambiental que acrediti el compliment dels requisits exigibles segons el sistema que determinin les ordenances municipals.»

Hi ha d'haver també en aquest procés un control periòdic, que ha de ser potestat de l'ajuntament, i a les esmenes 151 i 152 intentem arreglar una mica allò que en dèiem nosaltres «la usurpació de la capacitat reglamentària dels ens locals» que fa el Projecte de Llei del Govern, com ja hem explicat. D'aquesta manera, la reglamentació de la 151: en els controls, dèiem que «els ens locals competents redactaran i aprovaran les ordenances corresponents per a la implantació de les actuacions de control que aquesta Llei els encomana» i que «la reglamentació que estableixi el Govern de la Generalitat és subsidiària respecte a aquella que pugui aprovar l'ajuntament corresponent» –condició *sine qua non*.

I per últim, també estem parlant, en l'esmena 171, de la potestat sancionadora que ha de tenir l'alcalde. Fent referència a l'article 55 de la potestat sancionadora i òrgans competents, diem que «la potestat sancionadora per les infraccions tipificades en aquesta Llei correspon a l'alcalde del municipi on s'hagi comès la infracció, o, en defecte de l'actuació d'aquests, a l'òrgan ambiental competent de l'Administració de la Generalitat».

I per últim, el cinquè bloc d'esmenes, que anirien de la 182 fins a la 186, que és l'última. Pel que fa a la 182, que fa referència, també –o hi va en consonància–, al dictamen del Consell Consultiu, quan està parlant de les Oficines de Gestió Ambiental Unificada, nosaltres creiem que els ajuntaments han de ser, amb preferència, aquestes OGAU –ho hem dit i ho tornem a repetir en aquesta esmena–, i en l'esmena 183 també marquem la possibilitat que, les actuacions d'inspecció i control, les facin altres administracions locals: consells comarcals, diputacions, àrea metropolitana, etcètera, etcètera, si, evidentment, l'ajuntament, doncs, no té prou recursos per a portar a terme aquesta activitat.

I, per últim, seria la 186 –i l'última–, en la qual nosaltres plantejàvem –i em sembla que també és molt important– que, en el termini de tres mesos des de la publicació d'aquesta Llei, es constituís una comissió mixta entre representants de la Generalitat, dels municipis, dels col·legis professionals amb incidència i altres sectors socials que es considerin adients per tal d'analitzar, avaluar i proposar al Consell Executiu de la Generalitat l'ampliació de les activitats anunciades en el nomenclàtor dels annexos. Creiem, doncs, que s'ha fet, evidentment, amb bona intenció i s'han distribuït en els tres annexos activitats que segur que en qualsevol reunió –i en les que hem tingut–, doncs, aniríem canviant –algunes activitats d'un annex a l'altre sense cap tipus de problema– i ens posaríem d'acord o no –dependria–,

perquè a mi em sembla que, davant aquesta situació, seria bo que una comissió d'experts, de tècnics, també, municipalistes, de tècnics de l'Administració, pogués arribar a adequar i modificar, si cal, evidentment, aquesta comissió. En aquest cas, hi ha un oferiment d'una transaccional per part del Grup de Convergència i Unió, que nosaltres acceptaríem com a únic precedent, perquè és l'última –de fet, ja no ens en queda cap més–, i seria l'única transaccional que nosaltres acceptaríem.

Per acabar, dir que, com que en aquesta Llei, com en totes, el procediment no és votar-la íntegrament, nosaltres, amb la intervenció abans esmentada i també amb les esmenes i amb la posició que hem esmentat en alguns aspectes sobre les transaccionals que es poden portar a terme, en general, diem «no» a aquesta Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental. En aquest sentit, diem que només votarem favorablement l'addició setena, que fa referència a la transaccional, i la disposició transitòria, evidentment, i, en tota la resta, o ens abstindrem o votarem negativament, per mostrar clarament, com ja hem expressat, el nostre rebuig, malgrat que pugui haver-hi unes certes transaccionals, perquè, evidentment, no s'ha solucionat allò que nosaltres creïem que era l'ànima, la filosofia de la Llei: que, sempre, els ajuntaments i l'alcalde tindrien l'última potestat per a emetre llicències municipals.

Per últim, i com que serà la meua última intervenció en aquesta Llei, agrair a tots els ponents i als lletrats..., i també voldria fer un agraïment especial al ponent de Convergència i Unió, en Ramon Espadaler, per la seva responsabilitat, per les seves ganes de consensuar i pel seu esforç tremend –que l'ha fet, i ho sabem– per tal que això pogués avançar. Tant de bo...

El president

Senyor diputat, ha esgotat el seu temps.

El Sr. Boada i Masoliver

...que alguns altres membres del Govern també tinguessin aquesta condició, i segur que seria, potser, molt més fàcil arribar a consens amb altres forces polítiques.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari Socialista manté per a aquest debat del torn de les esmenes vives, després dels debats de la Ponència, per a aquest Projecte de Llei, un total de cent vint-i-una esmenes, si no m'equivoco, amb la qual cosa, a cinc minuts per esmena, em sembla que disposem d'uns sis-cents minuts per a la seva defensa.

El president

En té quinze...

La Sra. Tura i Camafreita

És així, senyor president? De tota manera, ja els anuncio a tots que no tinc interès –per la seva salut i per la meua– d'exhaurir el temps, però sí que, si més no, la pervivència en el debat del Ple de tantes i tantes esmenes evidència, posa en relleu claríssimament la complexitat del contingut d'aquesta Llei, i també el grau de disconformitat que almenys el Grup Socialista ha manifestat des de bon principi amb el redactat dels continguts específics del diferent articulat de la Llei.

Intentaré agrupar el conjunt d'aquestes cent vint esmenes en funció dels àmbits que preteníem esmenar, o dels aspectes que preteníem esmenar, per diferents blocs. Em centraré de manera molt especial, com ja ho he fet en el torn de l'esmena a la totalitat, en un dels aspectes que jo crec que és bàsic per entendre la discrepància en aquest Projecte de Llei, que no és tant una discrepància en l'àmbit de protecció ambiental, en l'àmbit de control que les activitats, doncs, no tinguin efectes més enllà d'estrictament el lloc on es realitza l'activitat, sinó que aquesta Llei determina una modificació competencial del que fins ara venia essent la capacitat de resoldre, la capacitat de decidir, la capacitat de prendre decisions respecte a les activitats implantades en el món local. Deixaré, però, aquest aspecte per al final, i els diré altres aspectes de la Llei que hem esmenat.

Per esmenar, hem arribat a esmenar fins i tot el títol de la Llei. I el títol de la Llei..., que nosaltres insistim que aquesta no és una llei ambiental i que donar-li només l'èmfasi que és una llei dedicada al medi ambient i a evitar la contaminació no seria correcte. És cert que en fer l'adaptació del Reglament d'activitats s'havia de fer l'adaptació d'aquest món econòmic a la situació actual, i en aquests moments no és possible concebre el món productiu, el món industrial, sense concebre'l a la vegada amb un aspecte de respecte al medi ambient, i, per tant, de garantir que aquell procés sigui al màxim possible de..., nocio per a l'entorn, i, per tant, que la minimització de la contaminació en origen i el correcte tractament dels residus que aquest sistema de producció produeixi, ja sigui en forma de gas, o en forma de líquid, o en forma de sòlid, és exigència de tots els nivells de l'Administració catalana, i, per tant, és lògic que quan es parla d'aquest tipus d'implantacions s'hi incorporin aquests elements; elements que són els menys qüestionats del contingut de la Llei. Ara bé, aquesta Llei, si alguna cosa fa és establir com es podrà, a partir d'ara, implantar una activitat econòmica, una activitat productiva, una activitat..., diguin-ne vostès com en vulguin dir; de manera que nosaltres hem esmenat..., la darrera de les esmenes és al títol de la Llei –i la mantenim viva–, que es diu: «Llei reguladora de la instal·lació d'activitats productives i» –això sí– «llur impacte ambiental».

També hem esmenat..., un conjunt d'esmenes, d'aquestes cent vint de què els parlava, en què es parla de prioritzar la prevenció i no l'actuació *a posteriori*. És possible que en d'altres societats, en les quals, entre d'altres coses, porten moltes més dècades que nosaltres de vida democràtica, d'acció dels poders públics de l'acció democràtica, les normes que obliguen tant els

titulars de les activitats productives com les normes que obliguen els tècnics que redacten els projectes siguin tan estrictes i tan d'obligat compliment, que tothom sàpiga que qui les incompleix cau en la possibilitat que li sigui retirada, doncs, la llicència professional, la llicència de l'activitat que realitzi. No és aquesta, malauradament, la tradició del nostre país, on el procés d'industrialització més important es va produir en unes dècades en què tot era possible, i, per tant, refer i reconduir aquests processos és una cosa que ens portarà molt de temps. Per tant, tot i entenent que hem d'avançar cap a plantejaments, doncs, de països que porten molts més anys de democràcia i de demanda de responsabilitats als particulars de manera molt més rigorosa que la que s'ha fet en aquest nostre país, entenem que avui per avui no es pot deixar sense fer aquesta prevenció, que vol dir aquest control *a priori* de les activitats que es pensen implantar, perquè aleshores el que acaba succeint a la pràctica..., i d'això tots vostès en tenen coneixement; els que estan en els àmbits municipals, ja siguin regidors o alcaldes, més que d'altres, però, senzillament com a veïns, del que tenen coneixement és que aquestes activitats generen molèsties *a posteriori*, i l'actuació *a posteriori* —com ha dit algun altre diputat que m'ha precedit— sempre és molt complexa, perquè en aquella activitat ja s'hi han invertit tots els estalvis d'una família, ja s'hi han col·locat llocs de treball, ja hi ha tota una sèrie d'elements establerts..., que el tancament immediat d'aquella activitat comporta problemàtica sobreafegida.

Per tant, fins que no aconseguim aquest nivell de convicció profunda, de respecte a les normes de què ens hem dotat el conjunt d'institucions democràtiques d'aquest país, nosaltres creiem que no és possible plantejar-se encara avui aquesta idea que, amb la comunicació prèvia a l'Administració que correspongui, un podrà obrir una activitat senzillament perquè firmi un paper dient que es compromet a complir amb la Llei vigent. Que això és el que pretén una part important d'aquesta Llei, fonamentalment el tema de l'annex III, diguem-ne. Ens sentiran sovint, els que hem sigut ponents d'aquesta Llei, parlar d'això de l'annex III, que vol dir que les activitats estan subdividides en I, II i III, i les III són aquelles considerades menors; menors però que jo sempre demano a tothom amb qui parlem que es faci a la idea de què succeeix si les té a sota de casa seva, al carrer del costat o a la cantonada, perquè..., no els les llegiré totes, que són moltes, però aquí hi apareixen coses com «generadors de vapor», «instal·lació de cogeneració», «producció i transformació de metalls», «soldadura en tallers de caldereria», «instal·lacions per a la producció de pols metàl·lica», «producció de cosmètics», «instal·lació de neteja en sec», «escorxadors», «tractament de transformació de la llet», «carnisseries amb obrador», «forns de pa», «indústries de fusta i de suro», «fusteries i ebenisteries», «indústries de material de la construcció», «instal·lacions de fosa de materials minerals», «activitats agrícoles», «extracció química, sense refinar, d'olis», «emmagatzematge i envasament de dissolvents i productes químics», «envasaments d'aerosols», «fabricació de fibra òptica», «manteniment i reparació de vehicles a motor», «centres i cria de subministrament d'animals d'experimentació» i «esta-

bliments públics» com ara restaurants, cafès, cafeteries, bars i similars, cafès musicals, cafès concert i altres espectacles musicals o de dansa. Redactat aquest que, gràcies a una esmena d'Esquerra Republicana incorporada en la Comissió, va eliminar una terminologia que amb tot respecte els menciono perquè es facin a la idea del que pot suposar tenir una activitat d'aquestes a sota casa seva. Quan dic «va eliminar» vull dir que, en lloc d'aquesta activitat que ara es diu «altres espectacles musicals o de dansa», hi posava, per exemple, els *tablaos flamencos*.

Bé, això vol dir que, si no s'exerceix *a priori* el control que aquestes activitats es faran amb la insonorització necessària, amb els mecanismes de control d'emissió de totes aquelles coses que produeixen —ja siguin sorolls, fums, vibracions, etcètera, etcètera—, una vegada estan instal·lats, un els té a sota de casa seva, a la cantonada o a cent metres. Per tant, nosaltres creiem que encara no ha arribat el moment per plantejar-se en aquest país la liberalització total d'aquest aspecte, i és per això que hem prioritzat tots els elements de prevenció i no l'actuació *a posteriori*, una vegada l'activitat ja està instal·lada.

També hi ha tota una altra sèrie d'esmenes que jo vull subratllar perquè crec —i ho crec sincerament— que, tot i que el grup proponent, o el Govern que proposa aquesta Llei, ens parla que la seva proposta en simplifica els tràmits, perquè a partir d'ara s'hauran de fer menys papers, sobretot en el que fa referència a l'ajuntament del municipi on es vulgui implantar l'activitat, nosaltres pensem, certament, que això no és veritat en el que fa referència a l'àmbit dels òrgans de la Generalitat que n'hauran d'emetre informe, i que fa referència a totes aquestes coses que també un altre diputat que m'ha precedit —el senyor Boada, concretament— parlava respecte a les emissions a l'atmosfera o als abocaments de tota índole. Per tant, per la simplificació que planteja aquesta Llei respecte a allò que sí que creiem nosaltres que es pot arribar a unificar més, que és l'òrgan unificat de gestió ambiental de la mateixa Generalitat, de la mateixa Administració, encara que correspongui a altres departaments, es produeixen diferents esmenes, en les quals es parla, precisament, d'aquest òrgan unificat. I, per tant, que no siguin plantejaments ficticis, sinó reals, i que hi hagi un únic organisme que concentri totes aquestes activitats en un únic departament, que, atès que el departament que promou aquesta Llei és el de Medi Ambient, considerem que hauria de ser en aquest Departament.

També, les nostres esmenes posen més èmfasi en el que es podria anomenar «la protecció ambiental». Són esmenes, si ho volen vostès, de matís, molt petites, i que m'hi dedicaré poca estona, però, per exemple, hi han llocs en els quals, doncs, nosaltres eliminem la paraula «importants danys» quan només posa «danys». És a dir, la Llei, tot i que pretén ser una llei de protecció ambiental, quan la mires bé, resulta que té una sèrie de redactats que posa: «quan es produeixin danys importants en l'entorn». Bé, potser els danys que s'han de produir no són importants; només que siguin danys ja és suficient com per actuar-hi. Per tant, hi ha tota una sèrie d'esmenes que considero de matís però que vull

deixar clar que, en el nostre plantejament, aquest conjunt d'esmenes planteja posar major èmfasi en aspectes de protecció ambiental i no deixar-ho en terminologia ambigua o que podria arribar a interpretar-se que..., fins on és important i fins on no és important el dany que s'efectua en el medi ambient.

També..., aquest és un altre àmbit molt important que jo els vull destacar, que els he mencionat abans, que és: estem d'acord que, aquelles persones amb capacitat, amb iniciativa i amb ganes d'invertir en el nostre país i de generar activitat econòmica i de prestar servei a la població des de l'àmbit privat, calgui ajudar-les, col·laborar amb elles, facilitar-los el tràmit –això sí, sempre complint amb la normativa aplicable i garantint que ho fan adequadament. Però crec que als poders públics, que tenim l'obligació de vetllar pel conjunt de la ciutadania, pel bé comú, una de les parts més importants que ens correspon és la defensa del conjunt dels ciutadans, no només d'aquells que vulguin implantar una activitat. I d'aquí tota una sèrie d'esmenes que fan referència a la defensa del veïnat, entesa com a defensa del veïnat la preocupació important d'aquelles persones, doncs, que hauran de sentir l'escalfor del forn de pa, que hauran de sentir la vibració de determinat motor, que hauran de sentir l'olor o respirar els gasos d'una determinada activitat. I, per tant, aquesta defensa del veïnat crec que és una cosa molt important, sense la qual no es pot entendre amb prou dimensió real aquesta part, que els deixo per al final, del perquè els ajuntaments han d'intervindre en aquest aspecte. Crec que, a més a més del dret que hi ha que els inversors puguin fer la seva inversió i, per tant, promoguin en la mesura del possible l'economia del país, el dret a la informació de la ciutadania, el dret a ésser consultats en el cas que se'ls ubiqui una activitat que pugui ser molesta en el seu entorn, el dret de mantenir la seva qualitat de vida i la..., en altres aspectes, també, de drets respecte a les persones implicades, per exemple, hi han algunes de les esmenes que nosaltres plantejem, que eren l'obligatorietat de la motivació de la denegació de les activitats. En aquest cas, en ares que també les persones que vulguin fomentar una activitat i l'organisme que correspongui els ho denegui..., hagi de motivar necessàriament aquesta denegació; qüestió que va ser corregida també en ponència –per tant, no vull fer-ne excessiu ús–, però hi havia alguns aspectes de la interpretació del silenci negatiu per part de l'Administració de la Generalitat que ens semblava que no respectaven l'obligatorietat que rebessin les motivacions necessàries de les decisions dels poders públics de l'Administració pública, ja sigui local o autonòmica, catalana, els nostres conciutadans.

Un altre –abans d'entrar en el tema dels ajuntaments, que els el deixo per al final–, que és el tema de la vinculació de l'activitat a la llicència d'edificació. Hi han moltes esmenes en les nostres propostes que fan això, amb el benentès que hi ha moltes activitats que s'ubiquen en edificis de nova construcció, i, a l'hora d'atorgar la llicència d'edificació, és bo que conjuntament es sol·liciti la llicència per a l'activitat que s'hi pensa desenvolupar, perquè podríem estar concedint llicències d'edificació que aleshores no fossin adequades per a l'activitat que posteriorment s'hi pensa ubicar,

i estaríem duplicant procediments i, sobretot, costos. Per tant, aquest tema, que ara la major part dels ajuntaments tenen resolt amb la normativa actual, de la vinculació de l'activitat a la llicència d'edificació en casos que les edificacions siguin de nova construcció o s'hi hagin de produir reformes importants, ens semblava un tema molt important, que nosaltres destaquem reiteradament en les nostres esmenes.

I els he dit que deixava per al final el tema del paper de l'Administració..., o dels diferents nivells de l'Administració en aquest àmbit. Voldríem començar dient...

El president

Senyora diputada, té exhaurit el seu temps; procuri acabar.

La Sra. Tura i Camafreita

Senyor president, jo no vull discutir-li-ho, però jo tinc cent vint esmenes vives...

El president

Sí, sí, segueixi; jo li dic que el temps que li he donat, de quinze minuts, s'ha esgotat, però vostè segueixi...

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president...

El president

...no li retiro la paraula.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president; moltíssimes gràcies. Acabo. Ja els havia anunciat que aquest era el meu darrer aspecte de la intervenció, però voldria dir-los que aquesta Llei, si alguna cosa fa, motiu pel qual ha sigut una llei tan extraordinàriament debatuda, controvertida i rebutjada en el conjunt del país i en el conjunt del territori –si ens llegim el llistat de mocions contràries a la tramitació d'aquest Projecte–, ha estat perquè, a més a més de tot això de què jo els he parlat fins ara, redistribueix les competències entre l'Administració local i l'Administració autonòmica.

Vull començar dient-los que nosaltres entenem que hi han aspectes del tema mediambiental, i aspectes, de vegades, de contaminació, que sobrepassen l'àmbit territorial d'un estricte municipi i, per tant, que el fet que hi hagin organismes en l'Administració autonòmica que vetllin pel tema del medi ambient no ens sembla malament. El que sí que ens sembla malament és aquesta negació que es fa sovint, des de determinats plantejaments del Govern de la Generalitat i del Grup majoritari en aquesta cambra, de Convergència i Unió, i molt específicament en el redactat d'aquesta Llei, que és com si els ajuntaments no tinguessin capacitat, ni atribucions, ni ganes, ni concepció adequada dels temes mediambientals, i que no poguessin ser igualment competents, respectuosos i aplicadors de les normes vigents, sectorials, en matèria de medi ambient.

I aquesta és la nostra gran discrepància: no estem d'acord que es plantegi que només es pot fer correctament si ho fa la Generalitat, perquè això és, a més de menysprear, jo crec que menysprear la feina que durant anys i anys, durant dècades i dècades, durant dies i dies, ha vingut fent el món local, a vegades amb instruments jurídics no sempre adequats, perquè no tenien present aquest aspecte, i, en canvi, la consciència demostrada des del món local ho ha fet possible.

Però vull, si em permeten, donar lectura ràpida a un text aprovat per aquesta cambra, que diu: «El municipi és l'entitat bàsica de l'organització territorial i l'element primari de participació ciutadana en els assumptes públics.» Text aprovat per aquesta cambra. Diu també: «Les lleis de Catalunya garanteixen la participació del municipi en tots els assumptes públics que afecten directament els seus interessos», entenent «els seus interessos» com els interessos dels ciutadans i ciutadanes que viuen als diferents municipis de Catalunya. «El municipi» –segueix– «gaudeix d'autonomia, té personalitat jurídica i plena capacitat per a l'exercici de les funcions públiques que té encomanades, per a representar els interessos de la collectivitat respectiva i per a gestionar el serveis públics la titularitat dels quals assumeix.»

Hem d'entendre que en aquesta capacitat de les funcions públiques que té encomanada, el tema mediamiental i el tema del control de les activitats que es produeixen en el seu cor, en el cor de la trama urbana, o de la trama dels polígons industrials del conjunt de municipis catalans, configuren i formen part d'aquestes normes bàsiques que aquest Parlament va aprovar en forma de Llei municipal de Catalunya. I, per tant, el que demanem és que el conjunt de lleis sectorials –les que siguin, i aquesta molt especialment, perquè aquesta hi entra molt d'acord– siguin respectuoses amb aquesta Llei municipal de Catalunya, i, senzillament, permetin al municipi intervenir en aquells assumptes públics que afecten directament els seus interessos i els dels seus ciutadans. I els asseguro que la implantació d'activitats de l'índole que jo els he llegit és interès específic dels ciutadans de cada un dels pobles de Catalunya i, per tant, dels seus ajuntaments.

Vull fer també referència a una sèrie de normes jurídiques que crec que cal tenir en compte a l'hora de debatre aquest tipus de coses, començant per la Carta europea d'autonomia local i la descripció de la subsidiarietat que aquesta Carta fa. Té rang de llei, la Carta europea d'autonomia local. I també la Llei reguladora de bases de règim local, la qual ens reconeix claríssimament competències en matèria de protecció civil, prevenció i extinció d'incendis, protecció del medi ambient, protecció de la salubritat pública, etcètera. I també aquesta Llei de la qual els he llegit alguns paràgrafs que em semblen suficientment significatius, la Llei municipal de Catalunya, aprovada per aquest Parlament, també reconeix que el municipi té competència pròpia en matèries com la protecció civil, la prevenció i extinció d'incendis, la protecció del medi, la protecció de la salubritat pública.

Per tant, en base a això que aquest Parlament ha aprovat, el Grup Socialista ha considerat durant tot el pro-

cés i tot el tràmit de debat d'aquesta Llei que, a qui corresponia atorgar la resolució final sobre si una activitat s'havia d'ubicar o no s'havia d'ubicar en aquell terme municipal, si complia o no complia els requisits que les diferents lleis sectorials li determinen i que aquesta Llei li determinarà a partir de la seva aprovació, era l'autoritat democràtica, democràticament escollida pels seus conciutadans per defensar els interessos del municipi, i per tant, per garantir el que la Llei municipal de Catalunya diu, que el municipi participarà en tots els assumptes públics que afectin directament els seus ciutadans.

Per aquesta raó, les propostes que nosaltres fèiem, de reconducció de tot el procés de tramitació administrativa, feien que aquests quatre annexos que té la Llei es convertissin en tres, i en desaparegués un, que està subdividit. És a dir, hi ha l'annex I, l'annex II –però que està subdividit en a i b– i l'annex III. Nosaltres els convertíem en tres: l'annex I, el II –sense subdividir– i el III. En tots aquests –en tots aquests–, l'autoritat que finalment feia la resolució sobre si l'activitat havia d'estar ubicada o no en aquell terme municipal i se li autoritzava l'exercici era –com no podria ser d'una altra manera, en virtut d'aquestes lleis que els acabo de llegir– l'alcalde democràticament elegit, el president de la corporació municipal, el president del parlament local, que es produeix en les corporacions municipals, en els ajuntaments de Catalunya.

Així mateix, en l'annex II la Llei –i ho reconeixem– dona atribucions al municipi, i fins i tot afegeix, a proposta de la Federació de Municipis, prèvia al tràmit parlamentari, que els municipis de menys de cinquanta mil habitants, que sovint han quedat fora de la capacitat d'actuar en el món local, en aquest cas els reconeix la possibilitat de reclamar aquesta competència si demostren tenir capacitat tècnica suficient per assumir-la. Per tant, és una frase que ja m'agradaria que incorporessin moltes altres lleis, i aquesta la té incorporada, i jo reconec el mèrit que s'hi hagi incorporat.

Però, en canvi, respecte a l'annex III, el que diu és: «regirà el règim de comunicació», que vol dir que aquell que vulgui muntar un frankfurt, un bar musical, un espectacle de dansa, el que consideri oportú, un forn de pa o un taller de matriceria, només presentant un expedient en el qual diu que aquell projecte compleix, a l'ajuntament, vint dies abans d'obrir la seva activitat, ja ha complert el que la llei l'obliga.

Nosaltres creiem, per tot això que els acabo d'explicar, que, si bé hi ha algunes activitats en el món local que són clarament innòcues i que no és correcte que estiguin sotmeses a una tramitació excessiva, com poden ser una merceria o una botiga de roba de criatures, n'hi ha tantes d'altres que no és possible entendre que, només comunicant-ho vint dies abans, puguin exercir la seva activitat sense aquesta decisió prèvia d'aquells a qui correspon vetllar pels interessos comuns del municipi, que digui si és o no possible que aquella activitat s'implanti en aquell respectiu municipi.

Per aquesta raó, el volum més important de les esmenes que ha produït el Grup Socialista ha estat, precisament, en aquest aspecte de, primer, reconèixer al mu-

nicipi la seva capacitat d'intervenir en temes mediam-bientals, perquè ho ha fet fins ara, i ho ha fet molt bé, tenint en compte els pocs instruments jurídics que tenia. Segon, perquè les autoritats democràticament escollides en el municipi han de vetllar i han de ser protagonistes del que succeeix en el seu respectiu municipi, i perquè, a més, és una prova de confiança mútua del conjunt d'administracions públiques catalanes. I, tercer, perquè els veïns reclamen que s'atenguin els seus problemes, no només la implantació d'una pizzeria al costat, sinó que aquella pizzeria no faci olor de pizza a tota l'escala, no faci soroll, no funcioni fora d'horaris, etcètera, etcètera, i aquest és un control que només pot establir aquell que està a prop, i que es diu ajuntament.

Si la Llei s'aprova tal com està plantejada en aquests moments, tot això que jo acabo d'explicar no seria possible: desapareixeria la possibilitat d'intervenir-hi el món local en totes aquestes activitats. I quan un ciutadà anés a veure l'alcalde o el regidor corresponent, dient-li: «Tinc un problema amb no sé quina activitat», no sé què hauria de dir l'alcalde: «És una activitat que jo no vaig autoritzar; una llei aprovada en el Parlament els la deixava posar sense que me'n demanessin a mi el permís.» Em sembla que entràriem en una dinàmica que no és gens l'adequada. Això ho he anat dient i repetint; em consta que el conseller de Medi Ambient ha tingut molta paciència a escoltar-me una i una altra vegada totes aquestes argumentacions, i que el ponent del Grup de la majoria també, però, malgrat tot, avui aquesta Llei arriba aquí, al Ple del Parlament, amb un redactat que no és gens respectuós amb tot això que jo els acabo de relatar.

Molts dels diputats que m'han precedit han donat per fet i han explicat el text de la Llei com si estigués modificat respecte a això que els estic dient, i jo vull deixar clar –per aclarir els termes del debat– que, avui, el text que anem a posar a votació, si no és que s'esmena –que tenim anunciades unes transaccions amb el Grup de Convergència, que suposo que, després de la intervenció que acabo de fer, les anunciarà–..., però avui, tal com està plantejat, respecte a les grans indústries, les grosses, els ajuntaments gairebé no veuen ni els papers; se'ls demana, en tot cas, quina és la seva opinió, però res més. I respecte a les petites, regeix això que s'anomena el «règim de comunicació». Per tant, no existeix la possibilitat de resoldre, prèviament a la ubicació, favorablement o desfavorablement, en forma d'atorgament o de negació d'una llicència..., que és l'instrument jurídic que pot controlar aquestes qüestions.

Per totes aquestes raons, nosaltres hem mantingut vives –i les mantenim– aquestes cent vint-i-una esmenes, perquè ens sembla que cal, si no és possible la reconducció total que suposaria assumir totes les nostres esmenes –perquè esdevindria, probablement, una llei diferent, una llei que no tindria massa a veure amb aquesta–, si no és possible la reconducció plena, almenys s'han de corregir, abans que aquesta Llei sigui aprovada i passi a ser publicada i, per tant, que sigui d'obligat compliment d'aquí a tretze mesos, segons estableix el mateix text, en el conjunt de municipis catalans, s'ha de produir una certa reconducció perquè reconduïxi els aspectes més greus i més flagrants d'aquesta Llei. Per-

què, si no fos així, realment, és absolutament inacceptable.

Si es produeix, i si el nostre Grup l'accepta, aquesta reconducció, ho farà per evitar que el replantejament d'aquestes funcions municipals sigui de la gravetat que serien en el text original, no perquè consideri que satisfà del tot ni el món municipal ni el Grup en representació del qual jo els parlo, però sí que creiem que és millor una certa reconducció d'això, perquè a partir d'ara el món municipal pugui continuar actuant en un àmbit en què vol actuar i en el qual té dret a actuar, que no pas permetre que la Llei s'aprovi de manera que desaparegui tota possibilitat d'actuació, encara que les lleis generals d'aquest país, tan importants com la Llei municipal de Catalunya, aprovada per aquest Parlament, li ho hagin reconegut reiteradament, i llavors, en les lleis sectorials, ens n'oblidèssim sovint, o se n'oblidessin sovint, aquells que les proposen, i sobretot aquells que les voten perquè tenen majoria en aquesta cambra.

Crec que és veritablement important que, avui que tenim la possibilitat de fer l'últim esforç, el fem tots plegats, perquè, si no, realment aquesta seria una llei que provocaria unes tensions extraordinàries en la convivència diària dels nostres municipis.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, certament, com s'ha dit, aquesta és una llei molt important, d'una gran transcendència, que, tanmateix, ha tingut un procés de discussió convuls, i la primera conclusió que n'hauríem de treure entre tots plegats és que no ho hem fet bé, no ho hem fet gaire bé, i uns ho han fet pitjor que uns altres –perquè també tenen més responsabilitats que uns altres–, però el procés de discussió d'aquesta Llei, diguem-ne, no l'hauríem de fer servir pas com a model de discussió d'altres lleis.

Tot i això, vull agrair, en primer lloc –i així no me'n descuidaré al final–, al senyor Espadaler el seu treball, la seva receptivitat a l'hora de valorar, si més no, les esmenes presentades pel Partit per la Independència, moltes de les quals van estar incorporades al text ja en el tràmit de ponència, i algunes han estat transaccionades. De fet, jo, el nostre Grup ahir a la tarda tenia vint-i-dues esmenes vives pendents per defensar en aquest Ple, i fruit d'aquesta negociació convulsa, d'última hora i ràpida, doncs, els he de dir que a mi em quedaran dues esmenes vives, que mantindré, perquè la major part estan transaccionades i, unes altres –si vol, senyor president, les enumero–, passo a retirar-les en aquest moment.

Concretament, retiraria l'esmena número 13, la 57, la 85, la 86, la 92, la 108, la 136 i la 168. I, aleshores, altres, com són la 41, la 43, la 37, la 42, la 49, la 55, la 71, la 19, la 84 i la 115, d'alguna manera han estat recollides en modificacions d'última hora i, per tant, en benefici de les transaccions, doncs, també les retirarem.

I jo vull fer el meu posicionament sobre el conjunt de les esmenes i sobre el conjunt de la Llei no a partir del que era vigent, del que servia ahir a la tarda, sinó del que és vigent i del que serveix, doncs, a aquesta hora del matí. I, per tant, em cenyiré a les dues esmenes que em queden vives, i em permetrà el senyor president que faci una referència a l'esmena 115, la que afecta l'article 41, que, si bé ha estat transaccionada amb el Grup de Convergència i Unió i també amb el Grup Socialista, doncs, és la que ha motivat en bona part tot aquest procés convuls i discussió d'última hora. Perquè justament afectava un dels punts més controvertits de la Llei: afecta la redacció de l'article 41, que regula les activitats sotmeses a comunicació, és a dir, aquelles que suposen el 80% de les activitats que s'autoritzen en el nostre país, com ara establiments públics, restaurants, cafès musicals, forns de pa, fusteries, clíniques veterinàries, diferents petites indústries —energètiques, mines, químiques, d'alimentació—, escorxadors, etcètera, fins i tot granges, amb una determinada limitació de caps... I, segons el projecte inicial del Govern, per a l'exercici d'una d'aquestes activitats el titular havia de presentar, ha de presentar, amb una antelació mínima de vint dies de la data del seu inici, una comunicació a l'ajuntament. Aquesta comunicació d'obertura d'activitat ha d'anar acompanyada per una certificació tècnica que acrediti que les instal·lacions i l'activitat compleixin tots els requisits ambientals exigits.

Aquest redactat deixava massa interrogants sense resposta. Qui havia de fer aquest certificat? Quina participació hi tenia l'ajuntament, en la redacció d'aquest certificat o en la valoració d'aquest certificat? Què pot fer l'ajuntament si, malgrat el certificat, observa o tem que l'activitat no es planteja amb els requisits pertinents? Sobretot això: què pot fer l'ajuntament? Perquè estem parlant d'activitats que són motiu freqüent de conflicte, i els veïns afectats es queixen a l'ajuntament, i, per tant, l'ajuntament ha de tenir els mecanismes necessaris per regular aquestes activitats atorgant, prèvia sol·licitud, la corresponent llicència. Amb els tràmits que poden ser tan àgils com es vulgui, però imposant les cauteles que siguin raonables o denegant la sol·licitud de llicència quan no es compleixin tots els condicionants exigits.

Finalment, s'ha arribat a un acord transaccional que deixa en mans de l'ajuntament la possibilitat de substituir el règim de comunicació pel sistema d'establir la llicència d'obertura d'establiments per a les activitats relacionades a l'annex III. Per nosaltres, desitjaríem..., entenem que fóra millor que totes les activitats classificades, fins i tot les de l'annex III, haguessin de demanar llicència. Ara la Llei queda una mica a mig camí, i en tot els casos seran els ajuntaments els que tindran l'última paraula i, per tant, se'ls trasllada la responsabilitat. De tota manera, ho repeteixo, el text que sotmetrem finalment a votació millora considerablement i racionalitza l'inicial projecte que va sorgir a la discussió en ponència.

I, fent una valoració global de la Llei, la primera impressió que ens produeix el Projecte de Llei «de la intervenció integral de l'Administració ambiental» és, d'una banda, que el seu títol és massa llarg, i fins i tot un pèl

ampullós —ja ho deia també la representant del Grup Socialista— i un pèl recargolat. I, d'altra banda, que la voluntat d'aquesta Llei és una voluntat bàsicament proteccionista: això és el que diu el títol, «intervenció integral». Hom té la sensació, amb la lectura del títol de la Llei, que l'Administració no té la voluntat de deixar res per controlar i que prioritzarà aquest criteri a qualsevol altre principi o qualsevol altra consideració.

De tota manera, ja en l'article segon de la Llei, quan es defineixen les finalitats de la Llei, és cert que es defineix la voluntat d'assolir un nivell alt de protecció de les persones i del medi ambient en conjunt, utilitzant els instruments necessaris per a prevenir i minimitzar, corregir i controlar els impactes que les activitats sotmeses a la Llei originin. També es proposa utilitzar els instruments per harmonitzar el desenvolupament econòmic amb la protecció del medi ambient. Però també és cert que l'apartat c d'aquest article segon es proposa reduir les càrregues administratives dels particulars i agilitar els procediments administratius garantint la col·laboració i la coordinació de les administracions que hi han d'intervenir.

Aparentment, doncs, hi ha dos principis que entrarien, que podrien entrar, en conflicte. D'una banda, la voluntat de l'Administració d'extremar els controls sobre les activitats dels particulars de tal manera que aquestes no puguin perjudicar ni les persones ni el medi; per tant, un principi bàsicament intervencionista. D'altra banda, però, una manifestació de voluntat de caire liberalitzador, en el sentit de no posar traves ni obstacles al lliure desenvolupament empresarial, facilitant les coses, especialment els condicionants burocràtics o administratius, per tal que els particulars puguin instal·lar-se sense massa problemes, i que el conseller ha destacat en la seva intervenció. Aquest esforç, per tal de jugar amb els dos principis, sura en el conjunt de la Llei, i entenem que ha condicionat excessivament la seva redacció.

Val a dir que nosaltres en principi valorem positivament la presentació d'aquest Projecte de Llei, com vam valorar positivament el que ara fa uns mesos va presentar el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i que va ser retirat a benefici del projecte del Govern, amb la promesa que el Govern presentaria el seu projecte de Llei. El valorem positivament perquè suposa una racionalització de tota la normativa que afecta el que fins ara es coneix com a activitats classificades i que venia regulada per un reglament espanyol de l'any 61 —i, si és del 61, òbviament per força havia de ser sempre espanyol—, que naturalment el temps havia deixat caduc.

Valorem també positivament la modificació del tractament uniformista que fins ara es fa del conjunt d'activitats classificades, dividint-les en tres grups en funció del seu grau d'incidència ambiental i graduant la intervenció de l'Administració segons aquest grau sigui elevat, moderat o baix. Ens sembla bé —ho repeteixo— aquesta divisió, sempre que en totes i cadascuna de les classificacions hi sigui present la intervenció de l'Administració. Fins ara l'Administració intervé en el cent per cent de les activitats classificades a l'hora de concedir les llicències i proposar o imposar les cauteles que siguin necessàries i que temperin l'impacte ambiental que pugui representar cada activitat. I des de la nostra

perspectiva, simplificant tot el que es vulgui, desburocratitzant tot el que es pugui i agilitant els tràmits fins allà on sigui possible, així ha de continuar sent. No és possible que l'Administració s'abstingui d'intervenir en aquelles activitats conceptuades com d'una incidència ambiental baixa, perquè és evident que activitats amb una previsible incidència mediambiental baixa poden, eventualment, en el cas que l'Administració no hi intervingui en absolut, produir perjudicis a les persones, al medi ambient, i ser font, per tant, de conflicte. Més si tenim en compte que aquestes activitats amb una potencialitat d'incidència baixa suposen el 80% de les activitats a les quals avui s'atorga llicència i que, amb llicència inclosa, amb intervenció per tant administrativa, són algunes motius de conflicte justament per l'impacte mediambiental, sigui de fums, sigui de soroll, sigui del que sigui, que produeixen.

Davant d'això, el principi o la finalitat de la Llei de reduir càrregues administratives, de simplificar els tràmits, d'agilitar els procediments, ha d'estar condicionat a la protecció de les persones i la protecció del medi. Són principis que no són contradictoris entre ells, però hauríem de deixar clar que, en l'hipotètic cas d'entrar en conflicte aquests principis, hauríem de prioritzar el primer: la protecció de les persones i el medi.

Però deixin-me fer dues reflexions al respecte. En primer lloc, i d'una banda, els ajuntaments, molts ajuntaments —s'ha dit també aquí—, ens han fet arribar als diferents grups parlamentaris acords de ple en els quals manifesten llur inquietud per la manca de regulació inicial, suficient, de les activitats relacionades en l'annex III de la Llei, i que, ho repeteixo, suposen el 80% de les activitats del país. Per tant, si la Llei permetés que totes aquestes activitats no haguessin de sol·licitar la pertinent llicència, amb la documentació justificativa que sigui pertinent, els ajuntaments es deslliurarien d'una feina considerable i podrien dirigir els seus serveis administratius cap a altres objectius per tal d'oferir millor servei al ciutadà. Però saben els ajuntaments que les activitats classificades són sovint motiu de conflicte ciutadà i que, quan un pub musical molesta els veïns, o quan un forn de pa —posem per cas— té una sortida de fums irregular, els ciutadans es dirigeixen a formular les seves protestes a l'ajuntament. Ho fan i ho continuaran fent, digui el que digui la Llei sobre les competències municipals, i per tant, en bona lògica, els ajuntaments volen controlar allò sobre el qual els ciutadans els exigiran responsabilitats.

I perquè, d'altra banda, si no, qui ho controlarà? És cert que el Projecte de llei inicialment parla que el particular, juntament amb la comunicació d'obertura, haurà de presentar un certificat tècnic, acreditatiu que les instal·lacions i l'activitat compleixin tots els requisits ambientals exigibles. Però també és cert que no s'esmenta cap requisit ni es diu qui serà el tècnic que lliura el certificat: si serà una entitat pública, o privada, o què. En qualsevol cas, els veïns que tinguin algun problema amb algun negoci, amb alguna activitat que els molesti o els perjudiqui, no aniran a cap tècnic a queixar-se: aniran a queixar-se a l'ajuntament, i l'ajuntament ha de tenir mitjans legals suficients per tal d'atendre les queixes dels veïns i posar-hi remei. I no només això: els

veïns han de tenir la possibilitat de queixar-se a l'ajuntament en el cas que la llicència s'hagi concedit sense l'exigència dels requisits mínims, i, per tant, és lògic que sigui l'ajuntament qui atorgui la llicència.

Per tant, els nostres recels al redactat inicial de l'article 41 no eren només una qüestió, *només*, d'invasió de competències municipals per part d'una altra administració —naturalment, el conflicte es pot plantejar sota aquesta perspectiva. Tampoc és una qüestió de patir per la constitucionalitat o no d'aquest article concret o d'altres; a nosaltres aquesta qüestió ens fa patir, la de la constitucionalitat o no, ens fa patir més aviat poc. I si vam signar la petició d'informe al Consell Consultiu era únicament per guanyar temps perquè les diferents administracions i els partits poguessin, poguéssim, tots plegats, negociar i trobar una sortida lògica. Perquè justament d'això es tracta, de trobar una sortida lògica, de fer una llei lògica, de fer una llei de sentit comú, del fet que no poden quedar al marge del control administratiu el 80% de les activitats del país, que són justament aquelles que suposen un contacte més quotidià amb el ciutadà, i, per tant, la possibilitat de perjudicar-lo o de molestar-lo.

Parlava al començament d'aquest suposat conflicte entre el principi d'intervenció i el principi d'agilitat administrativa, dos principis que la Llei sembla que entengui contradictoris, apostant finalment per aquest darrer. I hem de dir ben alt i ben fort que no són principis contradictoris. I de fet això ja està resolt: el Reglament d'obres i serveis dels ens locals, aprovat per Decret 179/95, regula en el seu article 76 l'expedient únic en diversitat de llicències: «Quan siguin necessàries diferents llicències municipals per a diverses actuacions directament relacionades entre si, s'han de tramitar, si s'escau, en un sol expedient, sens perjudici que hagi de presentar-se la documentació tècnica que correspongui a cadascuna d'aquestes.»

Per tant, es tracta d'utilitzar aquest article de manera natural i combinar la intervenció de l'Administració amb l'agilització dels tràmits a benefici del conjunt dels ciutadans. Aquesta dualitat, aquest possible conflicte entre principis, perfectament defensables individualment, és, però, com he dit, un fals conflicte, perquè els dos principis es poden conjuminar perfectament.

Finalment, amb l'acord i la transacció d'algunes esmenes, creiem que es resol raonablement la qüestió. No és exactament el que nosaltres hauríem volgut, però és millor, molt millor, que el que preveia el text inicial. I, per tant, amb aquestes consideracions, senyores i senyors diputats, senyor president, anunciem el nostre vot favorable a la present Llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Intervindrà, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, el posicionament genèric sobre la Llei

ja l'he fet abans, en la intervenció anterior, i he anunciat que ara faria una intervenció en la qual defensaria les esmenes. De les seixanta-tres esmenes que ha presentat Esquerra Republicana, en tenim cinquanta-tres de vives, i són aquestes cinquanta-tres esmenes que em disposo ara a defensar, algunes d'elles amb més detall que d'altres, donada la seva importància, però tornaré a posar l'accent en els temes ambientals. A veure si sóc capaç de compensar el discurs d'aquesta Llei, és a dir, de parlar de manera important sobre les competències municipals, però també de parlar de la importància ambiental que té aquesta Llei.

La primera esmena que defensaré amb un cert detall és l'esmena número 14, que fa referència a l'article 5. En aquest article s'estableix un seguit de condicions generals de funcionament de les activitats. Per exemple, s'estableix, doncs, que s'hagi de prevenir la contaminació, que s'hagi de prevenir la transferència d'aquesta contaminació, de reduir la producció de residus, de ser eficaços i eficients en l'ús energètic, en l'aigua..., nosaltres ja vam introduir que també s'hagués de ser eficient en l'ús de les matèries primeres, etcètera. Però en aquest article s'oblida de manera important la tasca pedagògica que s'ha de fer –no que s'hauria de fer, sinó que s'ha de fer– i que s'ha de realitzar des del Departament de Medi Ambient i des de tots els departaments, donada la transversalitat que, en certa manera, s'hi reflecteix, en aquesta llei, dels temes ambientals. És per això que introduïm en aquesta esmena la necessitat de potenciar la difusió de les tècniques de minimització i posar l'accent en la recerca d'aquestes tècniques. Això incideix, bàsicament, en una estructura que ja existeix en el Departament de Medi Ambient, que és el CIPN, que fa una funció bàsicament burocràtica, fa una funció bàsicament d'assessoria i de gestoria, però que no fa la funció que, al nostre entendre, hauria de fer, que és la de promoure, la de difondre, la d'explicar *in situ*, en els llocs, *in vivo*, que hi ha possibilitats més àmplies de les que actualment s'estan aplicant a nivell ambiental en les empreses per tal que es produeixi aquesta minimització. I va vinculat, també, amb un concepte que ja vam introduir en els pressupostos, que és la necessitat que s'estableixi un canal d'educació cap als dirigents de les empreses, cap als dirigents de les indústries, cap als dirigents en global dels països i del Govern. És a dir, si no anem en sentit..., si no forcem un canvi cultural, si estem dirigint-nos contínuament a mesures de neteja, a mesures a boca de claveguera, a mesures *a posteriori* de la contaminació, sempre anirem endarrere de la contaminació que generem. Per tant, no es tracta de ser optimista tecnològicament, sinó que es tracta de forçar aquest canvi cultural, i això és el que nosaltres reflectim i demanem que se'ns incorpori en aquesta esmena 14.

Quant a l'esmena 22, que fa referència a l'article 9, parla –aquest article 9– que la Generalitat ha de tenir informació suficient sobre la quantitat dels recursos naturals –i continua–, però s'oblida d'una dada, també, que torna a ser molt important, que són els aspectes qualitatius. És a dir, els recursos no són infinits; no n'hi ha prou a fixar-se en els aspectes qualitatius, sinó també en els aspectes quantitius –abans he dit «qualitatius» i volia dir «quantitius». És a dir, aquesta versió dels

anys cinquanta, que no hem de patir perquè els recursos són inexhauribles, que no hem de patir perquè els embornals tenen la màxima capacitat i, tota la contaminació, la podran absorbir, i aquest concepte que, en el cas que es produeixi un exhauriment d'un producte en concret, gràcies a la tecnologia, el podrem substituir –una altra vegada el concepte tecnooptimista–, és un concepte que, a hores d'ara, no s'aguanta per enlloc. I això ho podem veure, per exemple, a la cimera de Kyoto, ho podem veure en els discursos i en els convenis de biodiversitat, ho podem veure en tots els convenis internacionals.

Per tant, nosaltres demanem, senzillament, en aquest article 9, que, a part de fer una referència qualitativa al medi ambient, també es faci referència als aspectes quantitius, entre altres coses, perquè fer una anàlisi sense saber el que es té quantitativament és esbiaixar l'anàlisi.

L'esmena 39 fa referència a l'article 14.1.a segon, que fa referència, en el conjunt, a l'autorització ambiental. Dintre del projecte bàsic, es parla de la necessitat que hi hagi informació sobre les emissions i que la instal·lació marqui el tipus de contaminació que hi hagi. Nosaltres ja hi estem d'acord, en això. Senzillament, si estem d'acord amb aquest article 14.1.a segon i el Govern el posa..., nosaltres demanem que quedi concretat per tal d'evitar-nos, d'estalviar-nos possibles sorpreses. És a dir, quan es parla d'emissions, parlem que es tracta de les emissions d'aire, sol i aigua; quan es parla de la magnitud, parlem que ha de ser de cada un d'ells, tant de compostos –que no en parla– com d'elements, i parlem també que és la repercussió sobre l'espècie humana de l'afecció que produeixen aquests elements, aquestes emissions que s'emeten en el medi ambient.

En l'esmena 156, que fa referència a l'article 46, aquí introduïm una esmena que, per nosaltres, és clarament de coherència. És a dir, una de les finalitats d'aquesta llei és que es produeixi una agilització en la tramitació i una agilització en la intervenció de l'Administració en relació amb les diferents empreses i indústries que es poden veure afectades en qualsevol dels annexos, encara que sigui per graus diferents, en la seva activitat. Doncs bé, això, l'Administració també s'ho ha d'aplicar. I això vol dir que no pot ser que a una empresa hi vagi una setmana l'inspector de la Junta de Residus; que la següent setmana hi vagi l'inspector de la Junta de Sanejament, i que la següent setmana hi vagin els de Qualitat Ambiental. I no pot ser per dos motius: el primer, perquè es fa una inspecció molt menys eficient, és a dir, les empreses es van preparant en funció de l'inspector que vindrà, però mai tenen una visió global, i d'altra banda, no deixa de ser una molèstia continuada que es pot solucionar. Per tant, en aquesta esmena, nosaltres el que demanem és que hi hagi una inspecció conjunta per part de tots els inspectors de dintre del Departament de Medi Ambient; que, per tant, hi hagi una inspecció coordinada i que, per tant, s'unifiquin criteris a l'hora de fer aquestes inspeccions, i, per tant, que siguem més eficients, més eficaços i generem menys maldecaps a les persones que també han de passar aquestes inspeccions.

Les esmenes 47, 89, 91 i 116 fan referència, totes, a la necessitat de retornar, aprofundir i millorar les competències de les administracions locals en aquesta Llei. No en parlaré àmpliament, perquè, a grans trets, ja he explicat abans quin era el posicionament d'Esquerra Republicana en relació amb els temes competencials, financers i d'implicació i de govern de l'alcalde en relació amb les possibles sancions, però sí que totes elles tenen, evidentment, un denominador comú, un fil comú, que és el principi de la subsidiarietat ben entesa. Hi ha una tendència, que nosaltres no entenem de cap manera, a entendre la subsidiarietat com cedir competències cap amunt i no cap avall; nosaltres entenem que la subsidiarietat és cap avall, i entenem que l'Administració més propera als ciutadans i a les ciutadanes són –i continuaran essent-ho– els ajuntaments, que són els que han de facilitar aquelles gestions més urgents, més immediates i que han, d'alguna manera, d'incidir d'una manera més directa, més clara, i en un espai temporal més petit, en els ciutadans i ciutadanes.

Totes aquestes esmenes van dirigides a aquest concepte: es parla de les oficines de gestió ambiental, es parla de les diferents competències i de les possibilitats d'incrementar les competències dels alcaldes.

L'esmena 99 fa referència a la velocitat de revisió amb què es preveu que es facin les diferents autoritzacions, llicències ambientals, en funció de l'annex en què estigui posada una empresa. En aquesta esmena, el que s'intenta és fer entendre que la velocitat a què s'està desplaçant tecnològicament la societat i les necessitats que té la societat d'adaptar-se a les situacions més contemporànies no es veuen reflectides en aquest article, perquè en aquest article es dona un període de temps molt llarg perquè es vagin fent aquestes modificacions. Nosaltres, el que fem en aquest article és reduir-lo a cinc anys, a un termini de cinc anys, és a dir que no els estem collant, no els estem posant una pressió molt gran a sobre, sinó que en cinc anys creiem que, efectivament, les tècniques emprades en una indústria poden haver canviat o es poden haver modificat de manera substancial.

L'esmena 170 fa referència a una cosa sorprenent, al nostre entendre, que és que els empresaris no pagaran en funció de l'afecció al medi que hagin fet, sinó que pagaran en funció d'elements tan eteris com la intencionalitat que hagin tingut. És a dir, quina és la unitat de mesura de la intencionalitat? Com es mesura la intencionalitat? Els diners es mesuren en pessetes, la potència en quilowatts / hora... La intencionalitat, quina unitat té, de mesura? Com es pot dir quin és el grau d'intencionalitat que té un empresari a l'hora de contaminar i com es pot relativitzar la multa o la sanció al poder adquisitiu de l'empresari o de la indústria que s'hagi produït? Això és aquell vell discurs que hi ha una contaminació òptima; i dic que és un vell discurs perquè és un discurs caduc. És a dir, es busquen els costos, es busquen els beneficis..., i allà on es creuen les dues rectes, aquesta és la contaminació òptima. I hi ha una contaminació òptima? És a dir, podem acceptar que hi ha una contaminació que és òptima? Aquest, que és un criteri dels anys setanta, està absolutament en desús, i del que s'està parlant aquí, en aquesta esmena, és d'una

variació d'aquesta contaminació òptima. És a dir, si hi havia una intencionalitat o una altra, si té més o menys diners o més o menys poder adquisitiu, si factura més o menys aquesta empresa, llavors la sanció en serà una o en serà una altra. Nosaltres creiem que les sancions, òbviament, han d'estar sempre relacionades amb les afeccions al medi i no amb altres elements als quals podríem dir «externalitats negatives».

Les esmenes 190 i 192 fan referència a les transitòries que es presenten en aquesta proposició no de llei, és a dir –ho he dit en la intervenció anterior i ho repeteixo ara–: aquesta Llei acabarà entrant en vigor plenament l'1 de gener del 2007, i aquesta Llei no és una llei de principis del segle que ve; és una llei de principis dels anys noranta. I, per tant, insistim en la necessitat que es modifiquin aquests terminis de temporalitat en els quals aquesta Llei es pensa aplicar, reduint-los, sense tampoc entrar en un element de pressió molt alt, ja que estem parlant, en lloc del 2007 i el 2004, del 2001 i el 2003. És a dir, hi ha cinc anys per a poder-se actualitzar, i això no és una pressió que desnoni les capacitats de les indústries.

Sobre l'article 14.1.a hem presentat l'esmena 83, que fa referència a la sollicitud de llicència ambiental. Nosaltres considerem que una llicència ambiental que incideix sobre l'annex II –tant el II.1 com el II.2–, que és on va el gruix de les indústries a Catalunya, tant pel seu volum –és a dir, volum mitjà– com per la seva activitat pròpiament industrial, no pot tenir el tipus de documentació que es diu que es tindrà en aquest article 14. Ens trobem que la documentació que estaria prevista és una documentació molt senzilla i, per exemple, afectaria una extracció de més de dues-centes mil tones / any de carbó, o d'altres productes minerals que se situïn a menys de dos-cents metres d'un habitatge. Això, aquesta activitat, no pot passar, al nostre entendre, sense que es parli de..., o sigui imprescindible que es presentin en la sollicitud les tècniques de prevenció i de reducció de les emissions, que actualment no es contemplen en aquest annex II. O, per exemple, en el tractament, també de l'annex II, en què queda inclòs el tractament d'escòria siderúrgica i de fosa, que són residus especials, no entenem com a les empreses, a l'hora de fer la seva llicència municipal, no se'ls ha de demanar quin és el seu sistema de control d'emissions o quines són les mesures i les tècniques de gestió dels residus generats. Hem de pensar que el gruix de les empreses contaminants està en aquest annex II, i que, en aquest annex II, ens trobem que els requisits de la llicència ambiental sovint són tractats com si fossin activitats amb molt poca incidència, i acabo de posar un exemple clar de residus especials, que, com tots vostès saben, són els més complicats de tractar. És a dir que aquesta esmena va en el sentit d'apujar el llistó del que s'ha d'incorporar en la sollicitud de la llicència ambiental.

(El president s'absenta del saló de sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I, ja per acabar, defensaré les trenta-vuit esmenes que fan referència a l'annex I, l'annex II i l'annex III. En aquestes trenta-vuit esmenes que nosaltres hem presentat, bàsicament, el que hem intentat ha estat traslladar

4548

tot l'annex III a l'annex II, perquè l'annex III considereu que no dóna suficients garanties ambientals, i passar-ne algunes de l'annex II.2 al II.1, i del II.1 a l'I. I, tot això, per què? Doncs, mirin, els ho explicaré amb alguns exemples; no entraré en detall, perquè alguns d'ells serien tècnics i pesats, però sí que els ho explicaré amb alguns exemples. Per exemple...

El vicepresident primer

Senyor diputat, li recordo que ha passat el temps que vostè havia convingut amb la presidència; no obstant, pot seguir.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, senyor president, cinc minuts i ho enllesteixo.

El vicepresident primer

D'acord.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies.

Per exemple, en l'annex I es fa referència a la cogeneració, per a aquelles empreses que facin cogeneració amb una potència elèctrica superior als cinquanta megawatts. A Catalunya no n'hi ha cap –no n'hi ha cap. I la cogeneració –i ho sabem bé per diversos casos que s'han produït; a Moià, per exemple, ara en el cas Puigneró– genera conflicte, però és que resulta que a l'annex de màxima protecció en relació amb la cogeneració no té cap reflex a la realitat.

En l'annex II.1 ens trobem que hi va la cogeneració d'entre quinze i cinquanta megawatts. Alguna deu haver-n'hi, probablement, però el diputat que els parla, tot i que ho ha mirat, no en coneix cap. I en el II.2 hi van –o hi anaven– les que van dels dos als quinze megawatts. I aquí hi entren totes. A l'annex II.2 hi va, per exemple, la cogeneració de la incineradora de Mataró; hi va, per exemple, la cogeneració de la Damm, que és una de les empreses amb una cogeneració més forta que hi han a Catalunya. És a dir, vostès dissenyen un marc en què la realitat queda adjudicada en l'annex II.2, no en l'annex I, en funció del que existeix i de les repercussions que té, sinó que l'annex I és simplement un marc teòric inexistent; al II.1, amb una situació bastant similar.

Un altre exemple, un altre exemple de l'annex III o de l'annex II.2: tot el que són residus hospitalaris, clínics, d'establiments sanitaris en general, que generen tot tipus de residus, alguns d'ells, també residus molt conflictius –com sabem tots els que estem en aquesta cambra–, continuen estant en l'annex II.2. El tractament tèrmic de metalls que genera, per exemple, Olis de Tremp, amb càrregues de metalls pesants, altament conflictius i difícils de depurar, estan a l'annex III. L'annex III: l'annex al qual tots fèiem referència, en què pràcticament no cal tenir..., o té una contemplació en la mateixa Llei de contaminació ambiental bàsicament nul·la. És a dir, hi ha un desplaçament que minimitza la importància que podria tenir aquesta Llei i que es produeix en els annexos.

Un altre exemple de l'annex III serien tots els elements que tenen els seus impactes també amb residus no especials, però residus difícils –com els dissolvents– de ser tractats.

Per tant, totes les esmenes que nosaltres hem entrat, totes aquestes esmenes que els he dit abans que havíem presentat sobre els tres annexos, les trenta-vuit esmenes a què abans feia referència, el que busquen, el que intenten aconseguir és que hi hagi un control ambiental superior al que es preveu en aquesta Llei, i creiem que aquesta seria una mesura que sí que equilibraria aquesta Llei en la data en la qual entrarà plenament en vigor, és a dir, el 2007. Pensar que, per exemple, els olis rics en metalls pesants, doncs, no han de tenir una especial dedicació en aquests annexos, pensem que és haver-nos malfixat pel que fa als temes –una altra vegada– ambientals d'aquesta Llei, que, per cert, es diu «d'intervenció integral ambiental».

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Portabella. Correspon ara la intervenció del Grup Popular; per fer-ho, té la paraula l'illustre diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari Popular, acumularia, com han fet la resta de grups, les esmenes que ens queden vives. En aquest mateix torn faria una breu referència a esmenes d'altres grups i també em posicionaria sobre la mateixa Llei.

Les esmenes que han quedat reservades per al Ple, del Grup Popular, són vuit esmenes: les 109, 226, 227, 238, 239, 240, 241 i 244. Ja anuncio la retirada, senyor president, de les esmenes 109 i 226 i, també, a la vegada dir que s'han transaccionat –suposo que estan en poder de la Mesa– les esmenes 227, 238 i 240 amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que també retirarem en favor de les transaccionals, i que fan referència als annexos II.1, II.2 i III de la Llei i són referents a instal·lacions ramaderes, més en concret al nombre de caps de bestiar en algunes instal·lacions, i també al que són instal·lacions de cogeneració elèctrica.

Ens quedarien les esmenes 239, 241 i 244, que sotmetem a votació, de les quals una fa referència a l'exposició de motius i les altres dues fan referència a l'annex III, i més concretament a activitats de cogeneració elèctrica i establiments dedicats a hostaleria.

Defensaria també, senyor president, les esmenes de modificació que són fruit del Dictamen per part del Consell Consultiu i que vam presentar el Grup Popular conjuntament amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. La primera d'aquestes, sobre l'apartat 3 de l'article 44, on s'assegura i, a la vegada, s'obre la possibilitat que les activitats sotmeses al règim de llicència ambiental puguin ser controlades periòdicament pels ajuntaments que disposin d'un reglament o d'una reglamentació municipal o, en el cas que no la tinguin, per

una entitat col·laboradora de l'Administració. La segona de les esmenes, sobre la disposició addicional segona, assegura que les OGAU, les Oficines de Gestió Ambiental Unificada, han de ser òrgans de l'Administració de la Generalitat, i que, a la vegada, i atenent els criteris de proximitat al ciutadà, atenguin totes les activitats sotmeses a intervenció de l'Administració de la Generalitat. I la tercera d'aquestes esmenes és sobre la disposició transitòria segona, on exclou la presentació d'una autodeclaració del grau de compliment de la normativa ambiental, donat que el mateix Consell Consultiu diu que podria revestir el caràcter autoinculporatori prohibit, ja que tothom té dret a no declarar contra si mateix, és a dir, a no autoincriminar-se. Creiem, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, que aquestes tres esmenes donen satisfacció al que són les recomanacions que va adoptar el Consell Consultiu sobre aquest Projecte de Llei.

Sobre les esmenes que s'han reservat per al Ple dels altres grups de la cambra, dir que, en el seu moment, quan estiguem en el moment de la votació d'algunes d'aquestes esmenes d'alguns grups, ens abstindrem i que donarem suport a les transaccionals que s'han fet entre diferents grups i que fan referències concretes, en primer lloc, al que és el primer gran grup, de l'autorització ambiental, i més concretament als articles 13, sobre els tràmits; 14, sobre la sol·licitud; 17, sobre els informes; 18, sobre la proposta de resolució; 20, sobre la mateixa resolució, i 23, sobre la notificació i publicitat.

Pel que fa referència a la llicència ambiental, també donarem suport a les transaccionals de què s'ha parlat. A l'article 39, sobre la transferibilitat, i dins de la comunicació, en el tercer grup, a l'article 41.

I, finalment, també ens sumarem a aquestes transaccionals a l'article 46, sobre acció inspectora; al 49, sobre tipificació de les sancions, i al 53, sobre mesures cautelars.

Dir que ens abstindrem en la transacció entre el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I després faré referència al que sembla ser una nova disposició addicional setena.

El Grup Parlamentari Popular varem presentar noranta-vuit esmenes, set a l'exposició de motius, de les quals cinc han estat incorporades; quaranta-set esmenes a l'articulat, de les quals vint-i-cinc hi han estat incorporades, ja sigui la mateixa esmena o arribant a transaccionals, i quaranta-quatre esmenes als annexos de la Llei, de les quals vint-i-una també hi han estat incorporades, ja sigui en transaccionals o en el mateix text original de l'esmena. És a dir, més de la meitat de les nostres esmenes s'han incorporat al Projecte de Llei. Això, igual que la resta dels grups, però degut al nombre d'esmenes incorporades, ens fa copartíps de la Llei. Esmenes de què, en alguns casos, vull fer una menció detallada. Com deia, cinc a l'exposició de motius, i a l'articulat, voldria subratllar: que hi hagi nivells màxims d'immissió fixats legalment; acreditar la qualitat del sòl compatible per a poder-hi exercir activitats; assegurar el règim de confidencialitat de dades; l'aug-

ment d'alguns terminis per a alegacions; assegurar el silenci positiu –amb esmenes transaccionades, també, amb d'altres grups– per part de l'Administració; emmarcar per a determinats paràmetres la capacitat econòmica de les empreses per tal de poder fer front a determinades garanties; l'obligació que té l'Administració de la Generalitat que els ajuntaments que tinguin una informació fluida entre ambdues administracions; que les millores tècniques a desenvolupar per part de les empreses siguin validades per la Unió Europea; un acord amb la majoria de grups, em sembla que amb tots els grups, sobre les quantitats de les sancions, que regulin les bases de dades ambientals, i que hi tinguin actuacions els consells comarcals, però, subsidiàriament, l'Administració de la Generalitat; i, com he dit abans, i per no entrar en el detall de moltes d'aquestes modificacions puntuals en els annexos de la Llei, incorporant vint-i-una esmenes per a diferents activitats.

Aquesta és una llei que, com he dit abans, en l'anterior intervenció, hi diu clarament, a l'exposició de motius, que ha de substituir el Reglament d'activitats de l'any 1961, reglament que ja no dóna satisfacció, tant per la burocràcia administrativa, la qual cosa la Llei ha de simplificar, com tampoc dóna satisfacció al control mediambiental d'una forma integrada, és a dir, a l'aire, a l'aigua i al sòl.

Aquests, sens dubte, serien motius suficients per parlar d'una nova llei, però és també la directiva comunitària qui dóna el marc adequat per a una prevenció i control integrats de la contaminació i la prevenció ambientals. Aconseguir un bon grau de protecció del medi ambient no solament és una sortida necessària, sinó que és també una sortida necessària per al futur immediat.

Aquesta Llei ha de trencar amb el caràcter uniformista de la intervenció administrativa, i és d'esperar que la classificació en tres grans grups en funció de la incidència ambiental i els components de risc d'accidents sigui suficient.

Voldria recordar també l'altra normativa –i ho he fet també abans– de tipus sectorial, que incideix en la necessitat d'adoptar les tècniques més adequades per reduir l'impacte ambiental de les activitats: tant la Llei 6/93, reguladora de residus, com la Llei 22/1983, de protecció de l'ambient atmosfèric, i la Llei que després la va modificar.

Voldria, en nom del Grup Popular, desgranar alguns aspectes que creiem importants d'aquells tres grans grups d'aquesta Llei: el règim d'autorització ambiental, el règim de llicència ambiental i les activitats sotmeses a comunicació.

El primer gran grup, el grup de règim d'autorització ambiental, que engloba totes les activitats que poden provocar, entre altres, una incidència ambiental elevada, i que es desglossen a l'annex I, coincidint amb la directiva europea. Cal dir que aquesta autorització s'adapta al que estableix la Llei 30/1992, així com també es preveu dins de l'article 15 de la Llei el tràmit d'informació pública. Els ajuntaments han d'emetre informes i, a través de la planificació urbanística –crec que és important subratllar-ho–, es pot determinar l'emplaçament de les activitats, les quals es poden controlar

amb la corresponent llicència urbanística. I també dir que la resolució final del procediment no solament s'ha de notificar als interessats, sinó que també cal fer-ho a l'ajuntament on es pretén implantar l'activitat.

El segon gran grup, el grup de règim de llicència ambiental, ha de ser atorgat per l'ajuntament, com ja s'ha comentat per diferents diputats que m'han precedit; tant el de l'annex II.1 com el de l'annex II.2 són susceptibles de provocar incidències ambientals moderades. Deixar clar que, dins dels annexos, el II.1, ha de ser l'òrgan ambiental de l'Administració de la Generalitat qui ha d'emetre els informes, i que les activitats de l'annex II.2 no tenen intervenció administrativa prèvia a l'òrgan ambiental. Aquests informes estan recollits també en les competències que recull la Llei 6/1987, del 4 d'abril.

I en el tercer gran grup, les activitats sotmeses a comunicació, dir que, sobre aquestes –les recollides en l'annex III de la Llei–, els ajuntaments podran controlar el compliment d'aquestes, i que poden clausurar-les si incompleixen la normativa vigent, tal com indica la mateixa Llei. La comunicació a l'ajuntament amb l'antelació prèvia a la instal·lació, a la qual s'han d'adjuntar projectes i documents tècnics, pot facilitar instal·lacions d'activitats, donat que desapareix la gran burocràcia que avui comporten algunes d'aquestes activitats.

És de tots conegut que, a l'empara del Reglament del Parlament, alguns grups van creure oportú que el Consell Consultiu dictaminés aquest Projecte. El Grup Popular no hem cregut en cap moment que hi hagués una invasió del que es podria anomenar l'autonomia municipal, o contra l'autonomia municipal, per aquesta Llei. És per això que crec necessari fer un breu resum sobre el mateix Dictamen del Consell Consultiu.

Es respecten els criteris de la legislació bàsica de règim local en matèria mediambiental, i, per una altra banda, els mecanismes de coordinació i col·laboració entre totes les administracions interessades, garantint-ne les competències, i fa una referència clara al criteri del Tribunal Constitucional, recollit en la Sentència 243/1993, del 15 de juny. Tant per la Llei 7/1985, de bases de règim local, com per la Llei 8/1987, municipal i de règim local de Catalunya, queda clar que els informes preceptius i vinculants previstos en la Llei són compatibles amb el principi d'autonomia local.

No voldria deixar de banda que la Llei s'emmarca dins de l'article 45 de la Constitució, donat que els seus objectius són per assolir un alt grau de protecció del medi ambient en el seu conjunt i la integració de l'acció pública de prevenció i control de la contaminació mediambiental. El medi ambient permet el repartiment de les competències entre Estat i Generalitat i, a la vegada, permet l'existència de regulacions sectorials, que s'engloben als articles 148 i 149 de la Constitució. És a dir, el que es dedueix del Dictamen és que la Llei, tant en la seva estructura com en els seus continguts, respon al tractament sobre el medi ambient que fan la Constitució i l'Estatut d'autonomia.

Creiem que és important que hi hagi en la Llei, que s'asseguri per la mateixa Llei que tant l'autorització com la llicència ambiental s'han de sotmetre a revisions

periòdiques cada vuit anys i a verificacions cada dos, quatre i cinc anys, respectivament, a més de les que estableixin les legislacions sectorials corresponents, i que, a més, es contempli que les tècniques o les millors tècniques disponibles facin que es puguin reduir les emissions sense, a la vegada, imposar costos excessius per als qui facin funcionar les activitats, és a dir, per a les empreses.

És important que hi hagi una clara referència a les especificitats per a explotacions ramaderes i que s'hagi de regular per llei el sistema d'acreditació d'entitats col·laboradores de l'Administració, i no caure en el que seria un monopoli o, a vegades, dues..., com són les que actualment hi estan col·laborant.

Els terminis que marquen les disposicions transitòries per a l'autorització i la llicència fins a l'any 2007 i 2004, respectivament, en les activitats que estan en aquest moment en funcionament, ha de ser perquè les empreses i l'Administració fiquin tots els mecanismes necessaris per a desenvolupar i garantir tots els objectius de la Llei.

A ningú se li escapa que una llei d'aquestes característiques té unes especials complexitats; més quan hi ha un procediment de dues administracions. Aquesta Llei va entrar al Parlament el 10 de juny de l'any passat, però se'ns en va presentar als diferents grups parlamentaris ja un primer avantprojecte, si no ho recordo malament, el mes de maig. Des del Grup Parlamentari Popular som conscients que el Govern i el Grup que li dona suport, el Grup de Convergència i Unió, han d'aconseguir la majoria parlamentària suficient per tirar endavant les lleis, i que a la vegada és necessari no un suport parlamentari, sinó un consens, també, el màxim possible, de tot l'entramat social –empreses, ajuntaments, etcètera–, per involucrar-los dins de la Llei. Nosaltres celebrem que els últims dies s'hagin produït atansaments, com són moltes de les transaccions, que ja he dit, en nom del Grup Popular, que ens hi sumarem. I el Grup Popular es sumarà a aquests punts concrets i els donarà el seu vot positiu.

També voldríem deixar clar que en algunes ocasions, i quan hi ha un cert nerviosisme, a vegades, per tirar endavant les lleis, i una certa pressa per tirar endavant les lleis, no es pot deixar de banda determinats..., o fins i tot els grups parlamentaris, i buscar nous interlocutors. No sempre es troba balladora, o, de vegades, els pot deixar plantats la balladora o balladores més fidels.

Voldria –i vaig a acabar, senyor president– fer lectura del que sembla que serà una transacció que s'aprovarà amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds –de la qual abans he parlat– i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Aquesta transacció, que correspon a una esmena d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, va ser rebutjada de ple tant en els treballs de la Ponència com en els treballs de la Comissió. Però voldria fer lectura del que serà aquesta nova disposició addicional setena, que diu: «En el termini de tres mesos des de la publicació d'aquesta Llei, es constituirà una comissió mixta entre representants de la Generalitat, dels municipis, dels col·legis professionals amb incidència i sectors empresarials que es considerin adients, per tal

d'analitzar, avaluar i proposar al Consell Consultiu de la Generalitat l'ampliació o modificació de les activitats enunciatades en el nomenclàtor dels annexos.» És a dir, dins de tres mesos es podran modificar tots els annexos que té aquesta Llei; o no es podran modificar. Però aquesta és una llei que està aprovada pel Parlament, o estarà aprovada pel Parlament, i uns annexos que estan aprovats pel Parlament, perquè entra en una clara contradicció –i ara en faig lectura– amb el que és la disposició final segona, que diu: «S'habilita el Govern de la Generalitat per adaptar els annexos d'aquesta Llei a les determinacions que resultin de la normativa bàsica estatal o de la Unió Europea i als requeriments mediamambientals o de caràcter tècnic.» Nosaltres ens abstenem, com ja he dit abans, en aquesta disposició o nova disposició addicional setena, perquè la premsa és una mala consellera, les lleis han de ser negociades amb tothom i qui a més hi estigui implicat, i, en darrer cas, una llei, el Govern té l'obligació de desenvolupar-la i de governar i de no anar fent canvis d'avui per demà en uns temes tan importants com són les quasi tres-centes activitats que estan enumerades en els annexos de la mateixa Llei.

No voldria acabar, senyor president, sense donar les gràcies als serveis de la cambra, en especial al lletrat senyor Xavier Muro, als diferents ponents i a la il·lustre diputada, ponent també, senyora Montserrat Tura.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fabregat. Correspon al Grup de Convergència i Unió fer un torn en contra de les esmenes presentades. Per fer-ho, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, faré, com han fet tota la resta de grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, un torn en què agruparé..., intentaré donar resposta a tot allò que he anat prenent nota dels diferents grups parlamentaris. Defensaré, plantejaré les transaccions, perquè hi ha algun grup parlamentari que espera que es presentin aquestes transaccions. No donaré lectura a totes, perquè em sembla que ho farà la Mesa; em referiré a l'essència d'aquestes –de fet, la lletra menuda, la coneixen vostès, perquè ja estat signada per tots els grups. I intentaré respondre, intentaré –dic– respondre a vuit o a deu preguntes que al llarg de tot aquest procés de la Llei s'han anat suscitant per clarificar vuit o deu temes que han estat, realment, conflictius.

Abans, però, una prèvia: en la intervenció d'Esquerra Republicana es feia una defensa del seu posicionament –per descomptat, molt legítim– en relació amb els annexos, i en la intervenció del Grup Popular es feia una defensa –també molt legítima– dels seus annexos, que són en sentits absolutament oposats, la qual cosa em comença a convèncer, o ja m'ha convençut del tot, que aquesta és una llei ben feta, que és una llei centrada, que és una llei que troba el punt d'equilibri entre els dos

grups. El segon exemple que hem trobat en aquest mateix Ple és aquesta tensió –i nosaltres com a grup central l'hem viscut i l'hem patida, en el millor sentit de la paraula– en relació amb aquesta esmena addicional setena, en la qual nosaltres oferim la transacció al Grup d'Iniciativa per fer aquestes modificacions. En qualsevol cas, deixar constància que em sembla que en aquesta Llei hem trobat el punt central.

Els estalviaré llegir una part del discurs que tenia més o menys preparat, en el sentit de quins eren els objectius d'aquesta Llei, perquè ja han estat a bastament debatuts i vostès els coneixen, però sí que voldria subratllar –telegràficament, si vostès volen– nou punts importants que aporta aquesta nova Llei, i amb això intentaré..., i d'aquí se n'haurà de despendre, doncs, resposta a moltes de les coses que s'han dit.

En primer lloc, integrem; integrem actuacions i controls, en aigua, aire, sòl... Com integrem? Doncs, coordinant les diferents administracions. Què ens passava ara, què ens passa ara amb el Reglament d'activitats classificades? Una mica, la filosofia de «entre tots ho farem tot»: en aquesta nova llei, cadascú es responsabilitza d'allò que li és competent; per tant, coordinem les competències dels ens locals, del Govern de la Generalitat, al nostre entendre, des del respecte –i podria llegir moltes i moltes ratlles del Dictamen del Consell Consultiu–, amb l'absolut respecte a l'autonomia local.

Tercer: simplifica notablement els procediments. És mentida que aquí només se simplifiquin els procediments que afecten els ajuntaments. Aquesta Llei comporta, al meu entendre, un esforç intensíssim per part del Govern de la Generalitat, i en especial per al Departament que l'ha portat en aquest Ple, que és el Departament de Medi Ambient... Vostès saben que no és tan senzill, en sis mesos –termini conegut, i silenci positiu al final–, en sis mesos, resoldre tota aquesta multiplicitat d'expedients que avui circulen, integrats en una sola resposta. Aquesta Llei no obliga només els ajuntaments que..., aquesta Llei obliga, i molt, el Govern de la Generalitat.

Quarta aportació de la Llei: es modernitzen les eines de gestió i de participació ciutadana –i els estalvio la lectura de l'article 10.

Cinquena: introdueix sistemes d'informació més moderns. S'estableixen bases de dades –i ho subratllo–, a les quals els ajuntaments hi tindran accés. I lamento, en relació amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya..., perquè havíem ofert una transacció que no ha estat acceptada, en relació també amb aquest tema. Però, en qualsevol cas, la Llei garanteix la creació d'aquesta base de dades, amb accés també per als ajuntaments.

Sisena aportació de la Llei: es reparteixen funcions entre les administracions..., entre el Govern de la Generalitat i les administracions locals, hi insisteixo, des del respecte a l'autonomia local. Pàgina 48 del Dictamen del Consell Consultiu: «El Projecte de llei no vulnera l'autonomia local, en distribuir, com ha fet, les competències»; més endavant, en la mateixa pàgina: «Els mecanismes de coordinació i de col·laboració entre totes les instàncies públiques interessades que s'han escollit garanteixen les competències dels ens locals», i podria seguir

amb moltes altres pàgines del Consell Consultiu. I segon, busca la simplificació del punt de vista de l'administrat, que a vegades dóna la sensació que en aquest debat –molt enriquidor, d'altra part–, que l'hem centrat molt en el tema local..., hem oblidat que tot això ho fem per a uns administrats, i simplifiquem, doncs, tot aquest sistema administratiu deixant sense vigor –com ja s'ha dit moltes vegades– el Reglament d'activitats classificades, que avui dia em sembla que no hi ha dubte que és un fre gairebé a l'activitat econòmica, o bé l'utilitzem i l'utilitzen els ajuntaments, diguéssim, com poden, donant resposta i anant més darrere els problemes que no pas davant dels problemes.

Setena aportació important d'aquesta Llei: s'estableixen sistemes d'infraccions i sancions, clarificats, i els mecanismes per regularitzar les activitats ja existents. Una de les grans preguntes és dir: «I, aquelles activitats que ja existeixen, què passa amb aquesta nova Llei?» Doncs, això està previst en aquesta Llei, aquesta incorporació, la legalitat, per entendre'ns, d'aquestes activitats.

Vuitena i penúltima gran aportació d'aquesta Llei: introdueix el tema dels controls. I, per mi, aquest i el darrer punt que citaré són els més importants d'aquesta Llei. El control periòdic... Avui dia, una empresa té un permís i funciona, i van passant els anys i probablement fa modificacions i segueix amb el mateix permís d'activitats. Això aquesta Llei no ho permetrà: hi haurà uns controls periòdics, coneguts per l'empresa, explicitats en la mateixa llicència o en la mateixa autorització ambiental, i em sembla que això és un canvi qualitatiu absolutament important, i el voldria subratllar.

I el darrer canvi o aportació important, tan important com el tema del control, és el tema de la prevenció. Potser, si alguna cosa ha passat amb aquesta Llei, és que està avançada en el seu temps. Aquí s'ha dit: «És clar, és que ho hem vist...», i és veritat, i el qui els parla també n'ha vist, de certificacions que no tenen res a veure amb la realitat. Potser el problema d'aquesta Llei és que està pensada per a un país en el qual les coses funcionin com han de funcionar, i que el qui ha de certificar certifiqui veritats. Sabem, per l'experiència del món local –i això ho hem debatut a bastament al llarg de les moltíssimes reunions que s'han fet–, doncs, que tenim aquest problema. El dia que hàgim solucionat, el dia que tinguem fe, el dia que ens fiem..., el dia que haguem posat alguna sanció –que aquesta multa ho permetrà– a algú que certifiqui allò que no és, haurem superat, em sembla, tots els problemes que s'han plantejat en aquesta Llei en relació amb l'annex III.

Aquestes, al meu entendre, són les nou aportacions més importants que fa aquesta Llei. Els estalviaré, evidentment, la lectura dels annexos I, II i III. Agraïxo a la ponent socialista, que més o menys ens ha situat, per als diputats que no han seguit de prop el tràmit parlamentari..., l'estructuració de la Llei en els tres annexos. Intentaria ara, com a segona part d'aquesta intervenció, respondre a algunes preguntes que han sortit reiteradament, deu preguntes que han sortit reiteradament per part de tots els agents afectats per aquesta Llei, bé sigui pels ajuntaments, pels alcaldes, pels grups parlamentaris, pel món empresarial, etcètera.

En primer lloc, què és, què no és, què pot fer i què no pot fer una empresa ambiental col·laboradora de l'Administració? Una empresa ambiental col·laboradora de l'Administració és una empresa a la qual l'Administració de la Generalitat, pels annexos I i II.1, li pot encomanar els controls periòdics –que no les inspeccions–, els controls periòdics de les activitats, per un costat. Per tant, d'aquí es desprèn que no pot fer inspeccions. I aquí hi ha hagut gran confusió: una cosa és el control –gran novetat d'aquesta Llei–, i l'altra és la inspecció. Què faran les ECA en relació amb els ajuntaments? Allò que els ajuntaments vulguin –esmena a partir del que ens diu el Consultiu. Escolti, en les activitats que són competència municipal, s'organitzin com vulguin, els ajuntaments. Que els és útil l'eina de l'ECA? L'agafen. Que en prefereixen una altra? Se la facin. Em sembla que això és important clarificar-ho.

Segona pregunta important: qui inspecciona i qui sanciona? Escolti, les ECA no inspeccionen: inspeccionen els inspectors del Departament de Medi Ambient, inspeccionen els inspectors dels ajuntaments. Ho dic perquè aquí hi ha hagut molta confusió, en aquest tema. Han dit: «Escolti, és que a mi una ECA em farà una inspecció...» «No, miri, a vostè una ECA li farà un control, i l'hi farà en temps conegut, perquè ja li vam dir, quan li vam autoritzar l'activitat, que li farem controls periòdics.» Les inspeccions són potestat del Govern de la Generalitat, dels governs locals, i, evidentment, per definició, són sorpresives, i les poden fer quan i com vulguin els ajuntaments i el Govern de la Generalitat. Què millorem en el tràmit parlamentari en relació amb les inspeccions? Una cosa que, una altra vegada –i ho subratllo–, obliga el Govern de la Generalitat a coordinar les inspeccions del Departament de Medi Ambient. Permetin-me, una mica, la broma: jo pensava que aquesta esmena em vindria d'un altre costat de l'arc parlamentari, perquè tots els aquí presents suposo que hem visitat empreses, i una de les queixes reiterades que hi ha per part dels empresaris és dir: «Escolta, és que tenim inspeccions, allò..., un dia, residus, l'endemà, sanejament...» Això es coordinarà –això es coordinarà. Aquesta ha vingut..., ens ho ha permès una esmena d'Esquerra Republicana, la transaccionem, i és un guany important i qualitatiu per a la Llei.

Tercera pregunta: què és, què no és, on seran i què faran les OGAU –Oficines de Gestió Ambiental Unificada de la Generalitat? Primera, seran de la Generalitat, i no dels ajuntaments. On se situaran? S'atendran els criteris –i això també està fet en una esmena– de proximitat al ciutadà. Com es traduirà això? Escoltin, no m'ho demanin a mi, però probablement es traduirà en una OGAU a Barcelona, una altra a Tarragona, l'altra..., probablement hi haurà una distribució territorial, que és competència del Departament de Medi Ambient, que és el titular d'aquestes Oficines de Gestió Ambiental. Que, hi insisteixo..., i aquí hi ha una altra confusió: no es tracta de finestretes per rebre documentació; es tracta d'oficines amb un *staff* tècnic potentíssim per resoldre tot allò que ens marca l'annex I. No es tracta d'una finestreta, es tracta d'una oficina tècnica. Els ajuntaments podran fer les seves? –jo, l'altre dia, parlant amb la Federació, en deia OGAM, Oficines de Gestió Ambiental Municipal. Evidentment que sí. És més, jo penso

que alguns ajuntaments ja hi funcionen, així, havent unificat. Per tant, aquí, els ajuntaments, s'organitzin com vulguin, des del respecte que aquesta Llei entenc que té pel món local.

Quart. Com queda el règim urbanístic? Aquesta ha set una pregunta..., reiteradament ha anat apareixent, i voldria subratllar-ho: encara en les últimes mocions que ens han enviat els ajuntaments, encara en aquestes últimes mocions, algunes d'elles amb la capçalera de la Federació Catalana de Municipis, es parla del règim urbanístic. Escolti, aquesta Llei, ni entra ni surt en el règim urbanístic. La tramitació urbanística és una condició prèvia i *sine qua non* per engegar qualsevol altre procés. Si no hi ha un certificat urbanístic per poder fer..., tot allò altre és que no es pot ni engegar, és que no es pot engegar! Aquesta Llei ni entra ni surt en el tema urbanístic. I això és important subratllar-ho, perquè aquí s'ha fet una confusió penso que molt considerable, i confusió de la qual probablement en tinguem responsabilitat nosaltres per no haver sabut trobar la manera d'explicar-ho prou bé, però voldria que quedés molt clar. El règim urbanístic és el que era, estem parlant d'una Llei procedimental; per tant, la legislació urbanística, la legislació de residus, la legislació de sanejament, la legislació d'ambient atmosfèric, són les que eren i funcionen exactament igual com funcionaven abans. Aquí estem parlant d'una llei procedimental, de tramitació, per entendre'ns, de paperassa.

Cinquena pregunta: com queden les finances municipals? –aquesta, en el debat parlamentari, no ha estat ni objecte de debat. Igual com estaven abans –no les qualifico. La tramitació dels annexos I, II i III genera, doncs, el dret de l'Administració municipal de cobrar taxes. Per tant, incidència sobre els ingressos que hi puguin haver actualment pels permisos d'activitats d'aquesta Llei: zero. Les finances municipals, en aquest aspecte, es modifiquen zero.

Sisè: com queden les competències municipals?, què hi guanya i què hi perd el món local? Al meu entendre, el món local no hi perd res, amb aquesta Llei. I voldria subratllar –i perdonin l'extensió– deu guanys que, al meu entendre, aquesta Llei dona al món local.

En primer lloc, a diferència d'ara, els ens locals –o igual que ara, vejam– participen en tots els annexos, amb informe vinculant –i això ho diem en una esmena transaccional–, en l'annex II, que es tramita municipalment, i, per descomptat, en l'annex III.

Segon, hi guanyen en la capacitat inspectora i augmenten la capacitat sancionadora. Aquí es fa un escalat molt diferent del que teníem, i, per tant, hi ha una capacitat sancionadora important. I encara una altra novetat en aquest punt: introduïm, via esmena transaccional, una reivindicació o una petició, per entendre'ns, de la Federació Catalana de Municipis, al nostre entendre molt raonable, que són les multes coercitives, fins ara no presents en el text de la Llei. Multes coercitives per evitar aquella situació límit d'un alcalde que es veu en l'obligació de tancar una activitat podent..., que es veu en l'obligació d'haver de tancar una activitat i que aquestes multes coercitives li donarien una capacitat de pressió més abans d'arribar a aquest últim extrem.

Tercer, no s'alteren per res els ingressos municipals, com he dit abans.

Quart, queden intactes les competències sobre urbanisme.

Cinquè, tindran, els ens locals, accés a una base de dades ambiental de tot el país.

Sisè, podran, pels annexos II.2 i II.3, optar, si ho volen, pel sistema d'ECA; si no ho volen, pel sistema de què lliurement s'autodotin o es dotin ells mateixos.

Setè, desapareix la tutela tècnica de l'Administració de la Generalitat sobre els ajuntaments –i em sorprèn que això no hagi aparegut en cap moment del debat–, en dos àmbits concrets. En l'àmbit de la potestat reglamentària, avui, Reglament d'activitats classificades en mà, qualsevol regulació que faci un ajuntament sobre medi ambient requereix un informe preceptiu i vinculant de la Generalitat; això desapareix, això és un guany de sobirania per als ajuntaments, que desaparegui. I segon guany, les activitats de l'annex II.2 i de l'annex III, que són el 90% de les activitats que es tramiten en el nostre país, avui estan sotmeses a un informe preceptiu i vinculant de la Generalitat a través de la Comissió d'Activitats Classificades; també desapareix, aquest informe, per tant, mirem-nos-ho també en positiu, això també és un guany, també és més sobirania per als ajuntaments.

I novè, es clarifica l'àmbit d'intervenció de la Generalitat, que queda acotat a l'annex I, no en exclusiva, sinó amb un informe vinculant de l'ajuntament, i a l'annex II.2, en el qual la Generalitat n'emetrà l'informe.

Amb tot, arribem, doncs, a les competències compartides. Per entendre'ns, a cadascú allò que és seu; no aquest sistema complex que tenim ara, de competències concurrents, i que, en definitiva, de vegades –i aquí em sembla que s'ha de fer un *mea culpa* per totes parts–, el que estem fent és passar-nos la pilota davant d'una certa, gairebé, indefensió del ciutadà entre una i altra Administració.

Per tant, em sembla que era important clarificar aquests deu punts. Com es concreta això? Doncs, amb la relació d'esmenes transaccionals que s'ha lliurat a tots els grups, per descomptat, i que estan a la Mesa, i que afecten un total de catorze articles. Tinc entès que la Mesa en vol donar lectura, de totes elles. Per tant, els l'estalvio, i només subratllaria tres coses que, al meu entendre, són importants.

Annex I, informe vinculant per als ajuntaments. Annex III, obrim la porta..., règim que prevaldrà, règim de comunicació, però obrim la porta a tots aquells ajuntaments que ho vulguin perquè puguin funcionar amb la llicència d'obertura d'establiments. Aquest, al meu entendre, ha estat el gran debat, i penso que s'ha de valorar que hàgim obert aquesta porta, i el temps donarà la raó a algú: o als qui pensàvem que el règim de comunicació era suficient, o als qui pensaven que s'havia de funcionar amb llicència. Què fa la Llei? Obre aquesta porta. Entenem que no serà per a totes les activitats, sinó per a aquelles que, lliurement, cada ajuntament cregui que han de funcionar pel règim de llicència d'obertura d'establiments, amb la qual cosa se se-

4554

gueix mantenint, per a aquells alcaldes que ho vulguin, la potestat de donar o no donar aquesta llicència d'activitats, sempre que, evidentment, es compleixi la legalitat vigent.

Aquestes són les dues novetats importants... Me n'he oblidat una, sobre l'annex I, que és una qüestió potser no substantiva, però sí de fur, que és: escolti, la documentació sobre aquelles empreses d'annex I s'entrarà al registre de l'ajuntament, s'entrarà a l'ajuntament; l'ajuntament ho enviarà a la Generalitat, hi enviarà l'informe municipal; la Generalitat ho resoldrà, ho comunicarà a l'ajuntament, i aquest a l'administrat. És una qüestió de fur que jo entenc que és important per als ajuntaments. Per què? Doncs, perquè l'ajuntament sabrà totes aquelles peticions i totes les activitats que es facin en el seu terme municipal, passaran per la seva finestra. Aquesta és una qüestió, també és un canvi qualitatiu més, potser, en el fur, que no pas en l'essència mateixa de la Llei.

Una altra esmena significativa em sembla que és la que hem acordat amb Iniciativa per Catalunya, que suposa crear una disposició addicional quarta, que permetrà al Govern de la Generalitat una cosa que, al nostre entendre, és molt racional. És a dir, aquesta Llei, molt probablement, no és perfecta; a la relació dels annexos ens poden sortir activitats noves, i pot ser que, alguna activitat, fins i tot, ens haguéssim equivocat en posar-la. Doncs, es crea una comissió, en la qual hi haurà el món empresarial, el sector dels tècnics, el món local, la Generalitat..., que podran fer aquestes petites correccions annexes, que proposaran al Govern, i el Govern estarà autoritzat a fer aquests petits moviments.

Una altra esmena transaccional significativa i enriquidora –m'hi he referit abans– és la que hem fet amb Esquerra Republicana, a l'article 46, amb l'esmena 156, que obliga, ens autoobliguem, el Govern de la Generalitat, a fer les inspeccions de forma coordinada.

Probablement me'n descuido alguna –els ponents disposen dels textos, la Mesa en donarà lectura–, disculpin-me si m'he descuidat alguna referència a alguna de concreta, però voldria anar acabant, defensant també –perquè ho he de fer– les esmenes que hem entrat a partir del Dictamen del Consell Consultiu, que clarifiquen tres aspectes. El primer, que les ECA seran per als annexos I i II.1, i els ajuntaments, si ho volen, les utilitzaran, i si no, no; aquesta seria una esmena. La segona esmena és el tema de les Oficines de Gestió Ambiental Unificada, que són de la Generalitat, i això es clarifica en el text de la Llei. I la tercera esmena entrada arran del Dictamen del Consell Consultiu és el tema de l'auto-declaració, que es podia haver interpretat malament, com una autoinculpació, i això, evidentment, vulnerava els drets constitucionals. Aquestes esmenes –és important dir-ho, eh?–, les hem entrat conjuntament amb el Grup Popular, i algunes d'elles les vam escriure –i això són paradoxes de la vida– conjuntament amb la Federació Catalana de Municipis, la qual cosa diu molt de com ha estat el procés d'aquesta Llei, d'intens diàleg amb tothom.

Per acabar –jo no voldria ser menys–, em sento en l'obligació de fer els agraïments, per descomptat, a tots

els ponents, malgrat els desencontres que hi ha hagut al llarg de la Llei, als consellers Puigdollers i Subirà, als directors generals –el senyor Alfred Garcia–, als tècnics del Departament... –a mi algú m'ha fet algun agraïment que l'he de compartir necessàriament amb tota aquesta gent que estic dient–, als tècnics del Departament, evidentment, al lletrat i a totes aquelles persones que, d'una manera o d'una altra, ens han donat suport en fer aquesta Llei. Una Llei que, per sintetitzar, és bona per al món local, perquè respecta les competències i, en molts casos –llegiu-vos-la bé–, li'n dona més; segona, és bona per a l'activitat econòmica d'aquest país, perquè els empresaris i la gent emprenedora d'aquest país sabran a quina finestra han d'anar, sabran el termini en el qual tindran una resposta, i tercera, és bona per al veïnat, que deia la Montserrat Tura, és bona per a la qualitat de vida, és bona per a l'entorn i per al medi ambient.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Com a síntesi de tot plegat, i ja per acabar, hi ha una frase que a mi em va quedar gravada fa molts anys, que diu: «Quan discrepes, t'enriqueixes», «En la discrepància hi ha l'enriquiment» –em sembla que és d'en Saint-Exupéry. Jo haig de confessar a tots els ponents que m'he enriquit molt en tot aquest procés parlamentari.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, i tenint en compte que les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu ja havien estat publicades i han estat defensades per dos grups, procedeix en primer lloc, procedimentalment, que pel secretari primer es doni lectura a totes les esmenes transaccionals. Té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president...

El president

Prego que guardin silenci!

El secretari primer

S'han presentat divuit esmenes transaccionals, amb els textos següents. La número 1: «Esmena transaccional a l'esmena 36, del Grup Socialista, i a la 37, 42, 49, 55 i 71, del Grup Mixt, i al mateix temps comporta la retirada de l'esmena número 35, del Grup Socialista. Consisteix a modificar l'article 13, quant al redactat actual, i diria: «Article 13. Tràmits. a. Sens perjudici d'allò que preveu la normativa de règim jurídic i del procediment administratiu comú sobre el registre, la sol·licitud i documentació que l'acompanya, es presenta a l'ajuntament del municipi on es pretengui implantar l'activitat. b. L'ajuntament, en el termini màxim de cinc dies, tramet l'expedient a les Oficines de Gestió Ambiental Unificada, que es creen per mitjà d'aquesta Llei.

c. L'ajuntament, previ el tràmit d'informació veïnal, emet informe vinculant sobre tots aquells aspectes que siguin de la seva competència, en el termini màxim de dos mesos a comptar de la data de la sol·licitud, i el trameta a l'oficina de gestió ambiental unificada corresponent. Transcorregut el termini fixat sense que s'hagi tramès l'informe, aquest s'entendrà favorable al projecte. d. L'oficina de gestió ambiental unificada sotmet la sol·licitud als tràmits següents: verificació formal de la documentació presentada; anàlisi de la suficiència i idoneïtat del projecte; informació pública i sol·licitud d'informes; avaluació d'impacte ambiental; proposta de resolució; audiència als interessats; declaració d'impacte ambiental, si s'escau, i resolució.»

L'esmena transaccional número 2 fa referència a l'esmena número 39, del Grup d'Esquerra Republicana, i consisteix en la modificació del segon guió de l'article 14, apartat a. I aquest guió diria: «Les emissions de la instal·lació en aire, aigua i sòl, el tipus d'elements i compostos que poden emetre's i les quantitats estimades de cadascun d'aquests.»

L'esmena transaccional número 3 fa referència a l'esmena 45, del Grup Socialista, i a la 41, 42 i 43, del Grup Mixt, i comporta, d'altra banda, la retirada de l'esmena número 38, del Grup Socialista. I aquesta esmena consisteix a suprimir l'article 14, apartat número 5.

La transacció número 4 fa referència a l'esmena 58, del Grup Socialista, i consisteix en la supressió de l'apartat 2 de l'article 17.

L'esmena transaccional número 5 afecta l'esmena número 62, del Grup Socialista, i consisteix en una modificació de l'apartat segon de l'article 18, de la manera següent: «2. En la proposta de resolució s'incorporen els resultats de l'anàlisi del projecte i de la documentació preceptiva en matèria de prevenció d'incendis, d'accidents greus i de protecció de la salut, i les determinacions sobre sorolls, vibracions, calor, olors o altres de la seva competència que hagi establert l'ajuntament en el seu informe.»

L'esmena transaccional número 6 té relació amb l'esmena número 68, del Grup Socialista, i consisteix a modificar el text de l'article 20, text que seria el següent: «Article 20. Resolució. La resolució que dicta l'òrgan ambiental competent de l'Administració de la Generalitat sobre la sol·licitud presentada posa fi al procediment. L'autorització ambiental inclou les mesures necessàries per a la protecció del medi ambient en el seu conjunt, així com les corresponents a la prevenció d'incendis, d'accidents greus i de protecció de la salut, i les determinacions sobre sorolls, vibracions, calor, olors o altres de la seva competència que hagi establert l'ajuntament.»

L'esmena transaccional número 7 fa relació a l'esmena número 78, del Grup Socialista, i d'altra banda comportaria la retirada de les esmenes números 80 i 81, ambdues del Grup Socialista. I consisteix a donar un text nou a l'article 23, apartat 1, que diria: «La resolució per la qual s'atorga o es denega l'autorització ambiental es notifica als interessats a través de l'ajunta-

ment en el terme del qual es projecti emplaçar l'activitat.»

L'esmena transaccional número 8 afecta l'esmena 83, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i la número 84, del Grup Mixt, i consisteix a afegir tres guions a l'article 27, apartat primer, lletra a. Guions que dirien: «-Les tècniques de prevenció i reducció d'emissions. - Les mesures de gestió dels residus generats. I -Els sistemes de control de les emissions.»

L'esmena transaccional número 9 afecta les esmenes números 106 i 107, pertanyents al Grup Socialista, i consisteix a modificar l'article 39 de la forma següent. Addició d'un nou apartat 2, amb el text que digui: «2. El canvi de titularitat de les activitats incloses en l'annex tercer serà comunicat a l'ajuntament respectiu.» Per altra banda, el punt 2 passa a ser el punt 3; el punt 3 passa a ser el punt 4, i el punt 4 es modifica de la forma següent: afegint-hi, després de «l'autorització», afegir-hi les paraules «ambiental, de la llicència ambiental o d'activitats compreses en l'annex tercer».

La disposició transaccional número 10 afecta un gran nombre d'esmenes, que són les següents: l'esmena 113, la 112, la 118, la 119, la 121, la 124, la 125, la 126, la 127, la 128, la 130, la 131 i la 132, del Grup Socialista, i la 115, del Grup Mixt, així com les esmenes 168, 169, 175, 178, 180, 183, 184, 185, 186, 187, 189, 190 i 191. I el text, que és una mica extens, és el següent: «Article 41. Activitats sotmeses a comunicació. 1. Per a l'exercici d'una activitat compresa en l'annex tercer d'aquesta Llei, emparada per la corresponent llicència urbanística si és preceptiva, el titular corresponent ha de presentar, amb una antelació mínima d'un mes a la data del seu inici, una comunicació a l'ajuntament. 2. S'ha de determinar per reglament, i atenent la tipologia de les activitats, la documentació que acompanya la comunicació, que en tot cas ha de comprendre: a. La descripció de l'activitat, mitjançant el projecte tècnic o la documentació tècnica; b. La certificació tècnica acreditativa que les instal·lacions i l'activitat compleixen tots els requisits ambientals exigibles i d'altres requisits preceptius, d'acord amb la legislació aplicable per al compliment dels objectius d'aquesta Llei. 3. Els ajuntaments, en l'àmbit de les seves competències, poden substituir el règim de comunicació pel sistema d'establir la llicència d'obertura d'establiments per a determinades activitats de l'annex tercer. Aquesta llicència municipal es tramita i es resol simultàniament amb la llicència urbanística, quan és preceptiva. En el cas que la llicència urbanística no sigui preceptiva, el règim s'aplica a la llicència d'obertura d'establiments. Per a acollir-se a aquest sistema cal aprovar prèviament un reglament municipal, que s'ha de subjectar a les bases següents: a. Ha d'establir les tipologies d'activitats que es contemplen; b. Ha de regular la documentació que s'ha d'acompanyar a la sol·licitud de llicència urbanística; c. Ha d'establir el tràmit específic d'informació veïnal, i d. En allò no previst en els apartats anteriors regeix la legislació de règim local.» L'apartat 4 diria: «També queda sotmès al règim de comunicació, o, en el seu cas, a la llicència prevista en el punt 3 d'aquest article, qualsevol canvi substancial que es produeixi en les activitats relacionades a l'annex tercer d'aquesta

4556

Llei.» I, finalment, l'apartat cinquè diria: «Si l'activitat s'exerceix sense haver donat compliment a les obligacions establertes als apartats 1, 2 i 4, o, en el seu cas, sense disposar de la llicència prevista al punt 3 d'aquest article, es considera clandestina i pot ser clausurada per l'ajuntament.»

L'esmena transaccional número 11 afecta les esmenes números 154 i 155, ambdues del Grup Socialista, i consisteix en un afegit al paràgraf..., a afegir a l'article 46 el paràgraf que llegiré. Després d'«inspectora», posar que «es reconeix a aquestes administracions amb caràcter general», i aleshores continua: «i facilitar-los...», com fins ara.

L'esmena transaccional número 12 afecta l'esmena número 156, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i consisteix a afegir a l'article 46 esmentat un nou apartat, el tercer, que diria: «L'acció inspectora de l'Administració ambiental de la Generalitat s'ha de dur a terme de forma coordinada.»

L'esmena transaccional número 13 afecta les esmenes números 160 i 164, del Grup Mixt, i la 163 i la 165, del Grup Socialista, i consistiria, en l'article 49, pel que fa a l'apartat primer, a suprimir la lletra *d*, i pel que fa a l'apartat segon d'aquest mateix article, lletra *e*, afegir-hi al final: «transmetre l'autorització ambiental o la llicència...» i llavors continuar com estava. I encara, finalment, afegir un nou punt *c* a l'article 49 mateix, apartat 3, que diria: «No notificar a l'Administració competent el canvi de titularitat de les activitats compreses dins l'annex tercer.»

La disposició transaccional número 14 té relació amb l'esmena 169, del Grup Socialista. Consistiria a afegir al final de l'article 53 un paràgraf que diria: «També es podran imposar multes coercitives, en la quantia màxima de 100.000 pessetes, i amb un màxim de tres consecutives.»

La proposta de transacció número 15 afecta l'esmena d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds número 186, i consisteix a incloure una disposició addicional setena, que diria: «En el termini de tres mesos des de la publicació d'aquesta Llei es constituirà una comissió mixta entre representants de la Generalitat, dels municipis, dels col·legis professionals amb incidència i sectors empresarials que es consideri adient, per tal d'analitzar, avaluar i proposar al Consell Executiu de la Generalitat l'ampliació o modificació de les activitats enunciadades en el nomenclàtor dels annexos.»

L'esmena transaccional número 16 fa referència a l'esmena 227, del Grup Popular, i consistiria en l'annex segon, apartat primer, de l'apartat 2 del punt 11, que diria: «Text 11.2. Instal·lacions destinades a la cria intensiva que disposin de places d'aus de corral menor o igual a 40.000 i superior a 2.000, i places de porcs d'engreix menor o igual a 2.000 i superiors a 200.» La resta de guions queden igual que en el Dictamen del Projecte de Llei.

L'esmena transaccional número 17 afecta l'esmena 238, del Grup Popular, i diria: «1.2. Instal·lacions de cogeneració de potència elèctrica, fins a 15 megawatts i superior a 8 megawatts.»

I, finalment, l'esmena transaccional número 18 afecta l'esmena número 240, del Grup Popular, i en relació amb l'apartat 7 del punt 9 de l'annex tercer, diria: «Places d'aus de corral, inferiors o iguals a 2.000, o igual a 30» —això deu ser un error—, i «places de porc d'engreix, menors o iguals a 200, i igual a 10» —suposo que deu ser «superior», i no «igual». La resta de guions queda igual que en el Projecte de Llei.

Això és tot, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor secretari de la Mesa.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que, ocupats els seus escons, ens preparem per a la votació. Seran bastantes votacions, perquè hi ha hagut petició de moltes votacions separades per part dels grups. Em demana la paraula la senyora Montse Tura, i la té. Per què la demana?

La Sra. Tura i Camafreita

Senyor president, jo crec que correspon als grups... O s'entén que la signatura ja és l'acceptació explícita i, per tant, no cal que diguem si les acceptem o no? No cal fer-ho públicament?

El president

Em penso que no cal, donat que hi ha hagut les signatures a les esmenes.

La Sra. Tura i Camafreita

Però és possible fer-ho, malgrat tot? Trenta segons?

El president

Sempre té dret a aclarir algun terme per fer més clara la votació.

La Sra. Tura i Camafreita

Molt bé, doncs, moltes gràcies. Voldríem, en tot cas, aclarir que, tot i el nostre rebuig en què avui hem anat insistint en la nostra esmena a la totalitat i en el contingut de les cent vint esmenes vives que manteníem en aquest Ple, respecte al plantejament de la Llei i els seus continguts, acceptarem les esmenes transaccionals que se'ns han proposat i que han estat ja signades per qui els parla i presentades a la Mesa i, en aquests moments, llegides, perquè entenem que tot i que no és la Llei que nosaltres voldríem, com a mínim recuperem, en part, aquestes funcions que el món local necessita per fer tot això que jo he explicat de protecció del conjunt de la població.

I respecte a l'annex I, concretament, ja no ens passen de llarg els expedients, sinó que, com a mínim, s'hi aturen, encara que no sigui tot el que nosaltres voldríem. I respecte a l'annex III, mitjançant reglament municipal es pot tornar a recuperar la llicència d'obertura d'establiments, que em sembla un tema molt important.

També, mencionar que, del règim sancionador, crec que s'hi han incorporat —amb aquestes transaccionals,

més alguna cosa que ja tenia la Llei— elements que possibiliten fer complir la Llei a aquells que, encara avui, tenen tendència a vulnerar-la, i aquesta és sempre una cosa bona per al conjunt de poders públics democràtics.

Vull dir, doncs, que, tot i que no ens sembla la millor de les solucions, acceptem les transaccionals perquè apropen a la posició que nosaltres voldríem, de recuperació plena del conjunt de competències, i encara que no sigui plena, sí que ho és de manera significativa, que cal valorar. I, per tant, vull deixar clar que no són «pedaços que esparraquen encara més la malmesa autonomia municipal», com ha afirmat un grup fa una estona, sinó, al contrari, retornem importants competències al món municipal.

El president

Moltes gràcies. Algun altre grup vol intervenir, abans de procedir a la votació? (*Pausa. Remor de veus.*)

Doncs, que es preparin els senyors diputats per iniciar les votacions.

Votarem, en primer lloc, les esmenes transaccionals, que són les següents: 36, 37, 39, 42, 45, 49, 55, 58, 62, 68, 71, 78, 80, 81, 83, 84, 106, 107, 112, 113, 115, 118, 119, 121, 124, 125, 126, 127, 132, 154, 155, 156, 160, 164, 163, 165, 169, 227, 238 i 240. Aquestes són les que ara votarem. Després votarem —perquè n'ha sigut demanada votació separada— l'esmena 186.

Anem, doncs, a votar el primer grup d'esmenes transaccionals... Senyor Espadaler, em demana la paraula? (*Pausa.*) La té.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, aquestes esmenes són aquelles que entenc que els grups retiren per facilitar la transacció, no són esmenes que sotmetem a votació; sotmetem a votació les esmenes...

El president

Bé, votem totes aquestes esmenes, que algunes emparen transaccionals, i altres són retirades. És això, no?

El Sr. Espadaler i Parcerisas

No, a veure. Entenc que aquestes són les esmenes que els grups parlamentaris retiren...

El president

Votem la transacció a aquestes esmenes. És això, no? La transacció a aquestes esmenes. Senyora Montserrat Tura, em demana la paraula?

La Sra. Tura i Camafreita

Novament, senyor president, ho lamento per l'hora que és, però voldria dir-li que sí, que aquestes són les esmenes que nosaltres retirem en benefici de la transacció, però també hi voldríem afegir que retirem, encara que no constin aquí, perquè hi van vinculades, la 35, la 38, la 80 i la 81, i, perquè fan referència al tema del Consell Consultiu, la 144, la 181 i la 193, que nosaltres

havíem esmenat aquests textos concrets, que el Consell Consultiu ha demanat que es modifiquessin, amb unes transaccionals abordades. Per tant, en retirem tres més de les nostres.

Ara bé, aprofito l'ús de la paraula, si m'ho permet, per demanar votació separada de les esmenes 227, 238 i 240, les tres darreres que vostè ha llegit, senyor president.

El president

Molt bé. Per tant, ho farem, doncs, a l'inrevés: votarem primer l'esmena 186, de la qual ha sigut demanada votació separada, després les esmenes 227, 238 i 240, que també n'acaben de demanar votació separada, i després, la resta de les esmenes que emparen les transaccions. D'acord?

Anem, doncs, en primer lloc, a votar la transaccional a la 186.

Iniciem la votació.

Aquesta 186 ha sigut aprovada per 102 vots a favor, cap en contra, i 15 abstencions.

Votaríem seguidament les números 227, 238 i 240, les transaccions corresponents.

Iniciem la votació.

Aquestes transaccions han sigut aprovades per 67 vots a favor, 40 en contra, i 10 abstencions.

I votaríem a continuació la resta numèrica que he llegit abans, que dóna suport a les altres transaccions.

Iniciem la votació.

Aquestes transaccions han sigut aprovades per 107 vots a favor, cap en contra, i 9 abstencions.

A continuació passariem a votar les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu. D'acord?

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per 99 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

Passarem a continuació també en votació separada que m'ha sigut demanada, a les esmenes números 244, 239 i 241.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per 65 vots a favor, 38 en contra i 13 abstencions.

A continuació hem de votar la resta d'esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, del Grup Socialista, del Grup d'Esquerra Republicana i del Grup Mixt. Com que hi ha acord de votar separatament les esmenes de cada grup, i, per altra banda, algun grup ha demanat votació separada d'algunes esmenes de cada grup, haurem d'articular les votacions de la següent manera: en primer lloc, votaríem les esmenes del Grup Socialista de les quals ha sigut demanada votació separada, que són les números 4, 10, 11, 24, 45, 51, 81 i 95. D'acord?

Iniciem la votació.

4558

Aquestes esmenes han sigut refusades per 47 vots a favor, 50 en contra i 17 abstencions.

Votarem ara la resta d'esmenes del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 39 vots a favor, 66 en contra i 11 abstencions.

Procedirem ara a votar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, de les quals també ha sigut demanada votació separada de les esmenes 3, 5, 7, 21, 44, 46, 59, 60, 61 i 63.

Iniciem la votació d'aquestes esmenes.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 46 vots a favor, 51 en contra i 20 abstencions.

S'ha de votar la resta d'esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació de la resta d'esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 40 vots a favor, 65 en contra i 11 abstencions.

Procedirem a fer, ara, votació separada de dues esmenes d'Esquerra Republicana, la 14 i la 22. (*El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.*) Senyor Boada?

El Sr. Boada i Masoliver

Nosaltres tenim votació separada de les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, en dos blocs: un seria les 22, 40, 99, i de la 228 a la 237. Això és un bloc, i, l'altre, la resta.

El president

D'acord. Doncs, procedirem tal com acaba de ser demanat. Votació separada, en primer lloc, de les esmenes d'Esquerra Republicana, la 22, la 40 i la 99... El Grup Popular vol votació separada de la 14?

El Sr. Fabregat i Vidal

Senyor president, voldríem votació separada de la 14 i de la 22, totes dues poden anar juntes. (*Remor de veus.*) Doncs, una de la 14, senyor president, i una de la 22, evidentment.

El president

Votarem, primer, la 14; després, la 22, com ha demanat el Grup Popular, i, després, la resta d'esmenes separades que ha demanat el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Primer votarem l'esmena número 14.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 38 vots a favor, 51 en contra i 28 abstencions.

Votarem, seguidament, l'esmena número 22.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 48 vots a favor, 51 en contra i 18 abstencions.

I ara votarem les esmenes números 40, 99, 228 i 237... De la 228 a la 237.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 48 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

Votarem ara la resta d'esmenes d'Esquerra Republicana.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 38 vots a favor, 65 en contra i 13 abstencions.

I ara votarem les esmenes del Grup Mixt, de les quals no he rebut cap petició de votació separada, o ara la rebo –digui'm, senyor Boada–, del Grup Mixt.

El Sr. Boada i Masoliver

Del Grup Mixt, sí. Votació separada de les esmenes números 19, 57, 86, 136 i 189.

El president

Senyor Tugues, demana la paraula per aclariments de la votació del seu Grup? (*Pausa.*) Endavant.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. No sé quina era la intenció del Grup d'Iniciativa, de votar, però ho lamento molt perquè no les podrà votar ni «sí», ni «no», ni res, perquè o han estat retirades o han estat transaccionades. Del Grup Mixt queden vives dues esmenes, que són la 189 i la 191.

El president

Li queda aclarit, al senyor Boada? Retirades o transaccionades les esmenes del Grup Mixt...

El Sr. Boada i Masoliver

Sí. En tot cas, deurà ser perquè no ens entenem, per la llunyania del senyor Tugues, però jo, la 189, he dit que la volia votar separada. Ho he dit. Vull dir que, així, l'hauré de votar per força, si hi és, no?

El president

Per tant, la votació ha de ser separada: de la 189 i de la 191. Separades o juntes?

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, sí, separades.

El president

Votarem, en primer lloc, l'esmena 189, del Grup Mixt. S'inicia la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 35 vots a favor, 66 en contra i 15 abstencions.

I votarem l'última esmena del Grup Mixt, la 191.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 44 vots a favor, 66 en contra i 8 abstencions.

Passarem ara a votacions de l'articulat.

En primer lloc, votació de l'articulat d'articles sense esmenes, que és l'article número 2, apartats *a*, *b* i *c*. Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que s'asseguin als seus escons per no pertorbar el bon ordre de la votació. Ho repeteixo: votació de l'articulat –articles sense esmenes–: l'article 2, apartats *a*, *b* i *c*.

Iniciem la votació.

Aquest article ha sigut aprovat, en els apartats que he llegit, per 77 vots a favor, 10 en contra i 28 abstencions.

Votarem ara la resta d'articles, és a dir, l'article 6, l'article 24, l'article 25, el 30, el 32, el 33, el 47, el 48, el 50 i el 51, i, també, la disposició addicional primera, l'addicional sisena, la transitòria quarta i la final primera. Hi ha acord en els termes de la votació? *(Pausa.)*

Doncs, iniciem la votació.

Aquests articles i disposicions citades han sigut aprovats per 69 vots a favor, cap en contra i 47 abstencions.

A continuació, votarem els articles als quals hi ha hagut esmenes transaccionals. Votació separada, en primer lloc, dels articles 27, 39, 46, 49, 53 i disposició transitòria segona; després, votarem la disposició addicional setena. Ho repeteixo: articles 27, 39, 46, 49, 53 i transitòria segona.

Iniciem la votació.

Aquestes disposicions han sigut aprovades per 99 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

Perquè n'ha sigut demanada votació separada, votarem ara la disposició addicional setena.

Iniciem la votació.

Aquesta disposició ha sigut aprovada per 55 vots a favor, cap en contra i 58 abstencions.

Votarem ara la resta d'aquest grup d'articles.

Iniciem la votació.

(El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.)

Perdó! Parem la votació, doncs. Queda parada, queda parada. Vinga! Digui, digui... El senyor Boada m'ha demanat que parés la votació. Digui'm per què.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, sí, perquè, en tot cas, les indicacions que jo tenia aquí no es corresponen amb el que ara el president estava dient, les indicacions que havíem acordat per...

El president

Encara no han acabat les votacions: encara falta el bloc primer, el bloc segon i el bloc tercer, eh?

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, sí, ja, però, en tot cas, em podria aclarir exactament quina és la votació que farem ara, si us plau?

El president

Tot el que fa referència als articles que he citat abans, que són el 27, 39, 46, 49, 53 i disposició... No... *(Veus de fons.)* Sí, la resta d'articles que han estat objecte de transacció, que no són els especificats en la votació que acabem de fer. Ho veu bé el senyor Boada? *(Pausa.)*

O sigui, anem a votar el text dels articles modificats amb les transaccions ja aprovades. És així, no? *(Pausa.)*

Iniciem la votació.

La resta d'aquest grup d'articles ha sigut aprovada per 100 vots a favor, 9 vots en contra i 8 abstencions.

Votarem ara la resta de l'articulat. En primer lloc, el bloc primer, és a dir, els articles 1, 3, 7, 9, 11, 12, 15, 16, 19, 21, 22, 42, 43, 45 i 55, disposició addicional segona i disposició addicional tercera. Hi ha acord? *(Pausa.)*

Iniciem la votació.

Aquest bloc primer, amb els articles que he llegit i les disposicions, ha quedat aprovat per 69 vots a favor, 39 en contra i 8 abstencions.

Votaríem ara el bloc segon: disposició addicional quarta i disposició derogatòria.

Iniciem la votació... *(El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.)* Perdó! Senyor Boada? És evident que no ens hem entès en les votacions separades...

El Sr. Boada i Masoliver

És possible, és possible. Segur que deu ser un error per part meua. Aquest bloc és de dues esmenes i, llavors, encara queda un altre bloc...

El president

Sí, sí, queda un altre bloc.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies.

El president

Iniciem, per tant, la votació del bloc segon, la disposició addicional quarta i la disposició derogatòria.

Iniciem la votació.

Aquesta disposició addicional quarta i aquesta disposició derogatòria del bloc segon han quedat aprovades per 78 vots a favor, 31 en contra i 8 abstencions.

I anem a l'última de les votacions d'aquesta Llei, el bloc tercer, que correspon als articles 4, 5, 8, 10, 26, 28, 29, 31, 34, 35, 36, 37, 38, 40, 47, 48, 52, 54, 56 i 57, i també la disposició addicional cinquena, les disposicions transitòries primera i tercera, les disposicions finals segona, tercera i quarta, i els annexos, exposició de motius i títol de la Llei. *(El Sr. Portabella i Calvete demana per parlar.)* Em demana la paraula el senyor...? No, no marquin sentit de vot, els portaveus, sinó petició de paraules.

Senyor Portabella?

4560

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Per demanar votació separada de l'annex III, en relació amb aquest bloc que acaba de mencionar.

El president

L'annex tercer, eh? Doncs, començarem la votació per aquesta petició de votació separada, que és l'annex tercer.

Iniciem la votació.

L'annex tercer ha sigut aprovat per 70 vots a favor, 38 en contra i 9 abstencions.

Ara, la resta del bloc tercer, tal com l'he llegit en la meua anterior intervenció.

Iniciem la votació.

La resta del bloc tercer ha sigut aprovada per 69 vots a favor, 30 en contra i 17 abstencions.

Per tant, la Llei queda aprovada pel Parlament de Catalunya.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i es reprèn a dos quarts de cinc i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Justícia i els consellers de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió amb el capítol de preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Preguntes

La primera de les preguntes a respondre oralment en el Ple és sobre com valora el funcionament dels consells comarcals, formulada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora el funcionament dels consells comarcals

Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Lluís Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari, senyor president, tindria interès a conèixer

quina valoració fa vostè del funcionament dels consells comarcals al llarg d'aquests darrers deu anys de la seva existència.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

En general, en faig una valoració bona: en una pila de consells comarcals és molt bona; en d'altres, simplement, és bona i, en d'altres, potser hauríem de dir que, en algun, no és prou bona. Val a dir que no tots els consells comarcals són iguals i que les valoracions no es poden fer de la mateixa manera. És molt diferent la problemàtica que es planteja en un consell comarcal del Barcelonès o del Baix Camp o del Maresme o, en un altre terreny, del Solsonès o del Pallars, però, en general, he de dir que la valoració que en fem està entre molt bona, en molts casos, i bona, en general.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Encara que jo no sigui metge com vostè, senyor president, em sap greu de dir que no coincidim exactament en el diagnòstic dels consells comarcals. Per nosaltres, es tracta del fracàs d'un model territorial basat en les comarques, gestionat per vostès i amb una política impulsada per vostès que ha impedit, precisament, l'arrelament, la justificació i la utilitat dels consells comarcals.

Escàndols com el del Consell del Priorat han ajudat a desprestigiar aquestes institucions, i determinades accions de cap de setmana més aviat plantegen interrogants sobre les seves funcions –les funcions d'aquests organismes.

Segons la Sindicatura, només tres dels quaranta-un consells comarcals van retre comptes de la forma legal adequada –expressió preocupant d'una anomalia més que profunda. Els consells comarcals estan en crisi perquè el que està en crisi és un model que els permet a vostès una certa retòrica comarcalista mentre, en canvi, es mantenen i reforcen les diputacions provincials, malgrat manar patriotes sans durant divuit anys. Mentrestant, els consells comarcals sobreviuen en la misèria competencial i també pressupostària –això sí: amb tota la parafernàlia i l'atrezzo estètic propi de les institucions.

Els consells comarcals no poden continuar sent més una nosa que un servei per als ajuntaments i per a la gent. No poden ser el control innecessari i el retard burocràtic en cobrament de subvencions en la gestió del Pla únic d'obres i serveis. No poden ser obstacle o filtre en lloc de ser facilitat i simplificació de tràmits. Per fer el que fan, potser no calen consells comarcals sinó que la mancomunitat de municipis podrien fer exactament el mateix o millor.

Cal reconduir les seves funcions i millorar i democratitzar l'accés als consells comarcals. Han de ser més enllà d'un edifici recuperat al centre de la capital comarcal i un gerent que fa i desfà. I això, sense un canvi profund, és impossible i no s'arregla ni amb un miracle ni amb una romeria de cap de setmana.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, doncs, miri, de retòrica res, perquè els consells comarcals tenen una pila de competències, que van des de competències molt importants en medi ambient, que han exercit molt bé. Gràcies als consells comarcals, hi ha una pila de comarques –més de deu, més de quinze i més de vint– que han resolt un tema que mai no havien pogut resoldre bé, que és el tema de recollida de residus i d'abocadors.

Resolen molt bé temes com, per exemple –importantíssim per a la població–, el transport escolar, o bé els ajuts al desplaçament dintre de la comarca, o bé els serveis socials, o bé actuacions en el camp de desnivells físics, psíquics, camins... Bé, tota una sèrie d'intervencions pel que fa referència a fons europeus, programes Leader –entre altres coses–, assessoraments, consorcis hospitalaris o, molt més encara que això, doncs, actuacions en el camp de l'atenció primària, arxius, turisme rural, etcètera, etcètera.

Vull dir: la relació és llarga i diversa segons els diversos consells; em sap greu no poder-li llegir ara una sèrie d'activitats concretes molt específiques, per iniciativa pròpia, de molts consells, però això em portaria molt més de dos minuts i mig. Però des del punt de vista econòmic i admetent-li que, evidentment, aniria bé de poder donar més diner als consells comarcals, de tota manera, li he de dir que el que reben els consells comarcals de la Generalitat està per sobre dels 30.000 milions de pessetes.

Cert és que varem tenir un problema aquí, que és que, en l'època de majoria del PSOE, se'ns van guillotinar tots els intents que varem fer perquè també... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci!

El president de la Generalitat

...del PSOE, sí, i del PSC, és clar –i del PSC. (*Remor de veus.*) De part del PSOE i del PSC se'ns van guillotinar els intents que varem fer perquè els consells comarcals també poguessin, doncs, rebre diners procedents de l'Administració central.

Pel que fa a l'arrelament, li puc ben assegurar –perquè això ho hem mirat de seguir– que, si, avui, els consells comarcals –i potser al començament hi havia gent en el territori que no els veia massa necessaris–, els volgués-

sim suprimir, hi hauria, no per part, únicament –que això es podria entendre–, dels qui els gestionen més directament, sinó per part de la població, una protesta molt clara i molt contundent.

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'organització dels actes commemoratius dels fets del 1898

El president

La segona pregunta al molt honorable president de la Generalitat és la formulada pel Grup Mixt, sobre l'organització dels actes commemoratius dels fets del 1898. Té la paraula, per formular-la, diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, fa pocs dies, vostè mateix presentava el disseny del programa commemoratiu dels fets del 98. Quines són les raons que han mogut el Govern de la Generalitat a preparar sota el títol *Escolta, Espanya!* aquesta commemoració?

El president

Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

El 1898, sens dubte, va ser un moment important de la nostra història, i la Generalitat sol –no és la primera vegada, ni la segona ni la tercera– tenir en compte aquestes dates i utilitzar-les per tal de dur a terme una reflexió sobre el nostre ésser, el nostre futur, el que ha estat, diguem-ne, el nostre esdevenir històric, la nostra realitat actual, etcètera.

En aquest cas, el 98 va condicionar molt tot el segle XX; va donar una orientació especial al segle XX a Catalunya, tant des del punt de vista polític com cultural; va ser, també, el moment en què es van iniciar una sèrie d'activitats econòmiques molt importants... Tot plegat dona a aquesta data una importància particular que ens fa aconsellable, com hem fet altres vegades, de commemorar-la amb una sèrie d'actes i, fins i tot, amb una sèrie d'elements que invitin a la reflexió.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Bé, el programa d'actes, que hem pogut conèixer, li he de confessar que no està malament. Les propostes referides a exposicions, conferències, música, teatre, infraestructures, etcètera, tenen una voluntat divulgativa que nosaltres valorem positivament. Una altra cosa és organitzar tot això vinculant-ho als fets del 98, perquè ni el Modernisme ni la

Renaixença, posem per cas, tenen una relació directa amb la pèrdua de les colònies per part d'Espanya.

Espanya, com no podia ser altrament, també els commemora, els fets. No pas demanant perdó per les massacres que va produir la seva gloriosa època colonial, ni fent, per exemple, una generosa aportació econòmica al monument que prepara Fidel Castro, sinó mostrant al món les seves grans creacions intel·lectuals derivades del colonialisme. Què més es pot demanar en aquestes circumstàncies que un bon recull cinematogràfic a base de *Los últimos de Filipinas* o *La última carga del machete*?

És la seva visió de l'enyorada època imperial, que va quedar, pràcticament, desmanegada –no pas del tot– ara fa cent anys. De tota manera, en cent anys que han passat, hi ha coses que no canvien en aquella Espanya que diuen que el 98 va regenerar.

Han canviat les actituds, els discursos, la desconfiança, els insults d'Espanya cap a Catalunya en aquests cent anys? Res no ha canviat. Fins i tot, fa cent anys que naixia el lerrouxisme a Catalunya, i aquí el tenim encara ben instal·lat. Fa cent anys, Maragall demanava a Espanya que escoltés. I avui, amb el títol de la commemoració, vostè demana a Espanya que escolti. Maragall, l'avi, no se'n va sortir. Vostè hi porta anys patollant i tampoc no se'n surt. Perquè Espanya, senyor president, no escolta. Espanya, pel que fa a la possibilitat d'organització solidària i en peu d'igualtat de les nacions que la formen, fa centenars d'anys que no escolta Catalunya. Mai ha escoltat Catalunya, com si fóssim l'última colònia a la qual, únicament, s'ha d'expressar fins l'última gota de suc. I les colònies, successivament, van anar dient adéu a Espanya. Com li va dir adéu, finalment, Maragall, l'avi, i com espero que ho digui algun dia vostè també, senyor Pujol.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Deia el senyor Tugues que, de fet, una pila de coses que van passar aquí –positives– el 98 o a partir del 98 no tenien res a veure amb el 98..., bé, permeti'm que jo no hi estigui del tot d'acord. És evident que el catalanisme polític, per exemple, venia d'abans, però també és evident que tots els fets del 98, doncs, van ajudar molt –moltíssim– a consolidar-lo. I qui diu la Catalunya en la seva versió més estrictament política també ho diu en una altra pila d'aspectes. En general, tota la nostra societat va mirar-se les coses, a partir d'aquell moment, d'una altra manera. Espanya se la va mirar d'una altra manera però, sobretot –sobretot, sobretot– el que es va mirar d'una altra manera va ser Catalunya.

Aleshores, de tot això, ho vulguem o no, se'n parlarà, perquè vostè ha fet referència a una altra exposició que s'organitza, a una altra commemoració, de la qual s'intentarà treure segurament unes determinades conclusions, i a través de les quals es mirarà de donar una ori-

entació a la visió d'Espanya, a la visió de Catalunya, i s'intentarà també influir en el que pugui ser la visió que d'Espanya es tingui des de Catalunya. I és bo que nosaltres, que tenim una altra visió de l'Estat, tenim una altra visió, òbviament, de Catalunya i que aquestes visions varen ser influïdes pel 1898, ara, al cap de cent anys, revisem com han anat les coses i, per altra banda, formulem el nostre programa nacional des de la nostra perspectiva i sense deixar que en l'influeixin massa des de fora. I aquest, doncs, és el sentit d'aquest *Escolta, Espanya!*, que estic d'acord amb vostès que no sempre escolta –o no ens sabem explicar o no sempre escolta–, però, en tot cas, segur que hi haurà aquesta confrontació intel·lectual, en bona part, de la qual no podem quedar al marge.

Deixi'm dir, amb una visió una mica més optimista que vostè, que una de les coses que veurem, quan analitzem el que passava a Catalunya el 1898 i ho comparem amb ara, veurem que aquest segle ha significat progressos molt importants per a Catalunya, també des d'una perspectiva nacional. Es qüestió de continuar-ho i a això ens hi ha d'ajudar. Finalment, per a la seva tranquil·litat...

El president

Senyor president, ha exhaurit el seu temps.

Moltes gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva opinió en relació amb el cost del deute de la Generalitat de Catalunya

Pregunta oral a respondre en el Ple sobre l'opinió en relació amb el cost del deute de la Generalitat de Catalunya, formulada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, com a governant, no com a inversor ni com a ciutadà, quin és el cost i què n'opina, del deute de la Generalitat?

Gràcies.

El president

Té la paraula per contestar el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, jo el que li puc dir és que el cost del deute de la Generalitat s'ha ajustat d'una manera molt rellevant als tipus d'interès del mercat i que, afortunadament, aquesta època de baixades de tipus d'interès i aquest cost, per tant, s'ha reduït significativament i s'ha situat fins i tot per sota del d'altres emissions importants i, sobretot, per sota del de l'Estat.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, la primera decisió que ha fet el seu Govern, l'any 98, la primera, és emetre 70.000 milions de deute. Les obligacions a deu anys, al 6,7% d'interès. A la mateixa taula que qualsevol ciutadà pot consultar quan vol invertir en un anunci de possibles inversions, trobarà el País Valencià el 6,25 –mig punt per sota–; el Govern Basc al 5,55 –1,15 per sota–; el Reino de España, al 5,33 –1,37 per sota–, o Televisió Espanyola, al 6,20, també per sota. Com a inversor se n'alegrarà molt, ja que per cada milió de pessetes guanyarà 4.500 pessetes més que si invertís a València, 11.500 més que al País Basc, 13.000 pessetes més que si invertís a Espanya... Com a governant, vostè sap que 70.000 milions de pessetes amb aquest sobrecost vol dir més –eh?–, més 315 milions si és respecte a València, 805 si és respecte al Govern Basc, 1.000 si és respecte al Reino de España. Si ho apliquem als 2 bilions de deute, són 9.000 milions respecte a la Generalitat de València, 23.000 respecte al Govern Basc, 27.000 respecte a Espanya, 10.000 respecte a Televisió Espanyola. O sigui, per al primer cas, més que tot el Pla unificat d'obres i serveis, més que les inversions d'Ensenyament, més que les inversions de Sanitat; per al segon, més que totes les inversions de tots els pressupostos de la Generalitat menys Política Territorial; més que departaments com Indústria o Agricultura –10.000 milions més–; igual que el Departament de Treball, igual que les inversions en xarxa viària.

Això és sobrecost d'això que acaba de dir vostè, més amunt dels tipus d'interès. Per què, senyor president? Som molt generosos, nosaltres, amb els que compren deute de la Generalitat? Ens sentim tan generosos de repartir diners del contribuent quan els neguem per fer acció concreta pública, tan necessària? O potser perquè hi ha un risc per a l'inversor per col·locar diners en el nostre deute, hi ha un risc que no el col·loquem, i llavors hem de fer la prima de risc? I, si hem de fer una prima de risc –preguntem-nos tots, però el seu Govern el primer–, quin és el despropòsit i la irresponsabilitat que ens porta en aquesta creixent pilota de demanar deute per tornar deute?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Ribó. Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Li he de confessar que no he fet comparances amb el deute ni del País Valencià, ni d'Euskadi, però respecte a Espanya, el Regne d'Espanya, sí, i aleshores el que li puc dir, sense referir-me a cap emissió en concret, el que li puc dir és que, en data 31 de desembre del 96, concretament, el deute de la Generalitat era..., l'interès que pagàvem era, en conjunt, del 8,17%, i això ha baixat al 7,01 al cap d'un any.

A nivell espanyol el que es pagava era el 8,37, o sigui un 0,20% per sobre de Catalunya. I aleshores, a 31 de desembre del 97, ha baixat al 7,95. O sigui que, per tant, nosaltres pagàvem un 0,20% menys del que corresponia al deute de tot Espanya al 96, –un 0,20%– i, en canvi, ara paguem un 0,94. Per tant, ja veu vostè que les dades del conjunt del nostre deute en aquest sentit són favorables, si es comparen, no sé amb les d'Euskadi i el País Valencià, però sí, concretament, amb les del Govern espanyol, amb les de l'Estat espanyol.

Que el nostre deute hagi pogut evolucionar millor que no pas el deute espanyol es deu al fet que nosaltres teníem una proporció més alta d'endeutament a curt, de tipus variable, i que podíem canviar, i després també encara un altre avantatge, i és que els nostres tipus de carència són més llargs, de 4,29 anys –4,29 anys–, i els de l'Estat, 3,67. Aquestes són les dades que hi han respecte a l'Estat i, per tant, em sembla que en aquest sentit s'ha de dir que, en fi, simplement la presentació que es pot fer del cost del deute de la Generalitat, almenys si es compara amb l'Estat, és francament positiva.

Una de les conseqüències d'això és que, per primera vegada en molt de temps –ja li he dit que sí, és així...–, per primera vegada en molt de temps, aquest any 97, que no hi ha la liquidació feta del tot, però tot fa pensar que per primera vegada s'aconseguirà que el que s'ha de pagar en concepte d'interessos sigui més baix que no pas havia sigut a l'any 96. Li podré donar més dades de tot això, mes per mes, però em sembla que no cal. En tot cas, queda clar que, com a mínim, respecte a l'Estat, el nostre endeutament és més barat.

I, quant al problema del risc, li he de dir que, a part del que puguin pensar els inversors, hi ha el que pensen les grans societats, diguem-ne, que defineixen el grau de risc de qualsevol inversió d'una empresa, d'un banc, d'un país, d'una ciutat, etcètera, etcètera, i li dic que en aquest sentit seguim estant ben col·locats.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'aplicació prevista per a la nova Llei de política lingüística

La següent pregunta és sobre l'aplicació prevista per a la nova Llei de política lingüística, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula per formular-la el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Li precisaré la pregunta perquè voldríem, si és possible, una resposta precisa, no una mera declaració de bones intencions: quines mesures reglamentàries, quines mesures pressupostàries, quines mesures administratives, quines mesures polítiques pensa prendre el Govern de la Generalitat per a l'aplicació justa i immediata de la Llei de política lingüística aprovada a finals de 1997?

El president

Per contestar, té la paraula...

El president de la Generalitat

De fet ha estat, com vostè ja deu saber, la creació de la Comissió Tècnica de Política Lingüística, en presència dels consellers de Presidència, de Cultura, tots els secretaris generals, amb el director general de Política Lingüística i amb el secretari del Govern, per tal de dur a terme una aplicació gradual i al més concertada possible de la Llei. És a dir, més que fer-ne una aplicació..., el que en podríem dir amb una mentalitat de grans sèries, es tracta de fer-ne una aplicació gradual, més, diguem-ne, artesana, a base d'intentar fer el màxim possible de convenis, de concerts amb la gent, després de parlar amb els diversos sectors, amb les diverses entitats, etcètera, a fi de fer una aplicació que, per una banda, es demostrí que la Llei realment permet un progrés del català i que, per altra banda, no posa en perill cap mena de bona convivència a Catalunya.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, d'ençà de l'aprovació de la Llei de política lingüística, el nostre Grup, el nostre partit, probablement els altres grups i els altres partits d'aquesta cambra, i també els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, no han tingut cap notícia de l'aplicació de la Llei. Més ben dit, han tingut notícies desconcertants que han aixecat polseguera i que probablement no tenien res a veure amb el contingut dels articles de la Llei; han tingut notícia d'alguna iniciativa poc afortunada, han tingut notícia d'alguna declaració poc afortunada, han tingut notícia d'alguna rectificació segurament necessària, però, en el fons, els partits polítics, la ciutadania de Catalunya no ha tingut cap notícia –cap– de la voluntat del Govern en l'aplicació gradual i prudent –deia vostè ara fa un moment– de la Llei de política lingüística.

De moment tot el que m'ha contestat en la primera part de la pregunta vol dir que només s'ho han fet vostès: han constituït una comissió tècnica, de la qual no ens han pas comunicat la constitució, i des del dia de l'aprovació, malgrat que vam quedar en una altra cosa, amb nosaltres i amb altres forces polítiques, no hem pas parlat ni del desplegament reglamentari, ni de les mesures a prendre per a l'aplicació adequada, correcta i prudent d'aquesta Llei, i, en el fons, el ciutadà rep unes informacions més desinformatores i alarmants que les que li podríem emetre si vostès, conjuntament amb les altres forces polítiques d'aquest Parlament, treballessin de forma conjunta, assumint cadascú la responsabilitat que li toca –vostès, la de govern; nosaltres, la d'oposició–, parléssim d'allò que vam dir que parlaríem i de moment no n'hem tingut cap més notícia.

El president

Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, escolti, aquesta Llei va entrar en vigor el dia 30 de gener; per tant, òbviament, està començant el seu camí i és lògic que no se n'hagin rebut encara gaires notícies; ja..., ja vindran. De totes maneres, moltes de les coses que s'han començat a fer, dels contactes i dels estudis, s'han fet, a més, consultant entitats, doncs, a les quals, vostè, per cert, si ho seguís de prop i amb un autèntic interès, n'hauria de tenir notícia, com, per exemple, el Consell Social de la Llengua i, bé, algunes altres entitats en què vostè també té una bona entrada.

En posaré un exemple: una de les primeres coses que hem de fer és, evidentment, com es fa l'aplicació, concretament, en la funció pública. Tenim present que fins ara hi ha hagut una aplicació que no ha estat prou generalitzada en la funció pública i, en canvi, de vegades hi han hagut alguns plantejaments que avui hauríem de mirar de revisar. I de cara al futur hem de mirar que el tema del català sigui tingut en compte en tota la funció pública, però que alguns criteris, per exemple algun d'excésivament exigent, doncs, per exemple, siguin revisats. I en aquest sentit, li vull dir que, per exemple, el Consorci per a la Normalització Lingüística, que no és un consorci secret ni un consorci, diguem-ne, que actuï d'amagat, doncs ja ha estat actuant a proposta del director general de Política Lingüística, que el passat dia 3 de febrer, o sigui tres dies després de l'entrada en vigor de la Llei, ja va demanar al Consell d'Administració d'aquest Consorci, del qual vostè hauria de tenir notícia, doncs, l'adaptació a la nova Llei del Reglament de 1991, que és el que s'ha estat aplicant fins ara. Aquesta proposta va ser aprovada per 46 vots a favor i 2 abstencions, concretament. I, a partir d'aquí, doncs, s'iniciarà una de les coses importants, que és l'aplicació en termes de generalització i de revisió d'alguns conceptes del que ha estat fins ara el tema lingüístic a la funció pública.

A part d'això, s'han iniciat una sèrie de contactes amb sectors determinats de cara a poder establir convenis que permetin una aplicació –com deia abans– al més consensuada possible en el camp dels col·legis de notaris, en el camp dels col·legis de registradors, en el contacte amb grans empreses, en tot el que fa referència a escriptures públiques, en tot el que fa referència a l'aplicació de la Llei pel que fa al doblatge del cinema, a l'acreditació del coneixement del català a la funció pública com...

El president

Senyor president, se li ha exhaurit el temps.

El president de la Generalitat

Perdoni.

El president

Senyor Nadal, per què em demana la paraula?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Per contradiccions, perquè entenc que el senyor president ha volgut donar a entendre que jo ignorava algu-

na de les reunions o actuacions que ha dit el Govern que feia, i li vull precisar aquest extrem.

El president de la Generalitat

Si m'ho permet, puc fer una prèvia?

El president

No és una contradicció...

El president de la Generalitat

Veig que s'estén la idea aquesta de les contradiccions. Evidentment, jo sempre el contradiré a vostè, en principi, no? Però, per tant, el que li vull dir és que, digui el que digui el senyor Nadal o qualsevol altre diputat que algun dia vulgui dir que fa contradiccions que no siguin per al·lusions d'aquest tipus, personals, sincerament, doncs, jo no contestaré, digui el que digui. Ho dic per establir el que serà la meva norma.

El president

Senyor diputat, té un minut, estrictament per contradiccions.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor. La reunió del 3 de febrer del Consorci per a la Normalització Lingüística, naturalment que la conec. Però més enllà d'aquesta reunió, el Govern de la Generalitat no ha pres cap iniciativa que hagi estat en contacte amb cap de les forces polítiques parlamentàries que van pactar aquesta Llei en aquest Parlament.

Gràcies, senyor president.

(El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.)

El president

Senyor Camp, té la paraula. Per què la demana?

El Sr. Camp i Batalla

Per una qüestió d'ordre, d'observança del Reglament, senyor president...

El president

Endavant.

El Sr. Camp i Batalla

Per expressar –i que quedi constància en l'acta de la sessió de la protesta del nostre Grup Parlamentari–, per una aplicació inadequada del Reglament en un tema específic, en el qual no creiem que sigui susceptible d'aplicar-se el torn de contradiccions que acaba d'aplicar la presidència.

El president

Que quedi anotat en l'acta de la sessió d'avui.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions fetes i les previstes per a facilitar la implantació de l'euro

La següent pregunta al president de la Generalitat és sobre les actuacions fetes i les previstes per facilitar la implantació de l'euro. Formulada pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Jordi Casas.

El Sr. Casas i Bedós

Gràcies, senyor president. De tothom és conegut que a partir del gener de l'any 2002 ha de començar a generalitzar-se l'ús de la moneda única europea, de l'euro, al conjunt dels països de la Unió. Aquest fet, més enllà de ser un aspecte molt important de la política econòmica de tots els països de la Unió Europea, és evident que implicarà un esforç de les administracions públiques a fi i efecte de fer fàcil al conjunt de la societat la implantació progressiva de la moneda única. És per això que formulem la següent pregunta: quines són les actuacions que ha dut a terme el Govern de la Generalitat, i quines en pensa dur a terme, per tal de facilitar la implantació de l'euro?

Gràcies, senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, Casas, procuraré no contradir-lo. *(Rialles.)* Bé, en primer lloc, hi ha una aportació del Govern de la Generalitat i de les forces polítiques que donen suport al Govern de la Generalitat, de recolzament a la política econòmica del Govern espanyol, que és una cosa absolutament necessària perquè, realment, arribem a poder entrar a l'euro. Aquest tema de l'estabilitat política, agradi o no agradi, és la primera exigència, abans fins i tot que la tècnica, des d'un punt de vista econòmic, que ens reclamen tots els països d'Europa i la mateixa Unió Europea. Per tant, primera contribució.

Ara bé, ja en el tema més directament que vostè planteja, he de dir-li que, ja des del mes de setembre, la Generalitat va crear un grup de treball intern per a la introducció de l'euro i per a la seva implantació, que presideix el conseller d'Economia i que ha d'establir les directrius, fixar criteris, dins de l'Administració de la Generalitat, i, després, ha d'ajudar a difondre i a informar, fora de la Generalitat, el conjunt de la societat. En aquest sentit, li he de dir que, de tota manera, no totes les mesures que s'haurien de prendre –algunes s'han començat a prendre, i després miraré d'explicitar-les– es podran prendre abans..., algunes d'elles no es podran prendre fins a primers de maig d'enguany, però d'altres..., per exemple, el canvi exacte del que és l'euro, que això és molt important, doncs, no es podrà saber fins, concretament, a primers de gener de l'any que ve.

Però, bé, de tota manera, malgrat això, hi ha una pila de coses que es poden fer, algunes d'elles fan referència a l'Administració, altres són d'informació general, altres són purament tècniques, gairebé mecàniques, altres són referents a avaluar el cost de tot allò que s'ha de fer per tal de facilitar la introducció de l'euro... En aquest sentit, he de dir-li que precisament demà, el dia 12 de fe-

4566

brer, es reuneix el grup de treball, novament –ja s'havia reunit–, es torna a reunir el grup de treball d'aquesta..., creat per la Generalitat, ho repeteixo, el setembre de l'any passat, per veure com es treballa, concretament, en els cinc camps que ara li diré: pla de comunicació a tot Catalunya; accions de formació interna de la mateixa Administració; tot el que fa referència a temes jurídics relacionats amb el canvi de moneda; com això s'ha d'adaptar en els pressupostos a la comptabilitat i a la tresoreria i a l'endeutament de la Generalitat i de totes les administracions de Catalunya, i finalment, com els sistemes d'informàtica que funcionen han d'adaptar-s'hi, cosa que, com vostè sap, serà molt complicat i, segons com, tindrà un cost molt elevat.

Això, concretament, és tot el que està en marxa a través d'aquest grup de treball, que presideix, ho repeteixo, el conseller Mas.

El president

Vol repreguntar, senyor Casas? *(Pausa.)* Té tretze segons per poder repreguntar.

El Sr. Casas i Bedós

Gràcies, senyor president. Era per confirmar-li que, efectivament, no hi ha hagut no solament contradiccions, sinó que hi ha hagut plena sintonia amb la resposta del senyor president. *(Forta remor de veus, rialles i aplaudiments.)*

Pregunta al president de la Generalitat sobre quines són les prioritats en les polítiques actives d'ocupació

El president

L'última pregunta és la formulada pel Grup Parlamentari Popular, sobre quines són les prioritats en les polítiques actives d'ocupació. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, recordarà, senyor president, que a l'últim debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu este diputat li formulava determinades crítiques respecte de les deficiències en la seua gestió, algunes d'elles concretades en lo traspass de noves competències, on al Govern de la Generalitat sembla que li costa digerir tot lo que representa més envergadura, millors recursos i majors atribucions. Ara, amb la novetat sobre el traspass de l'Inem, la pregunta que li formulem fa referència a si el Govern de la Generalitat té prioritats per tal de millorar lo ritme de col·locació dels treballadors en situació d'atur.

El president de la Generalitat

Bé, em sembla que l'experiència demostrarà que en aquesta competència, com en tantes d'altres, algunes també de molt volum econòmic, i de molta complexitat administrativa i responsabilitat política, no hi ha

difficultat per assumir-les, no? Bé, en tot cas, el que li vull dir és que, ara, les nostres prioritats..., afortunadament, les prioritats que ja teníem coincideixen molt amb les que ha definit la cimera de Luxemburg, i que s'hauran de rediscutir a la propera cimera de Cardiff, i les hi enumero: són, per una banda, la millora de la capacitat d'inserció professional dels aturats; per altra, contribuir a desenvolupar l'esperit d'empresa; per altra, fomentar la capacitat d'adaptació de les empreses als treballadors, i la quarta i última, reforçar les polítiques d'igualtat d'oportunitats.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Són molt importants, estes cimeres, senyor president, però per nosaltres és prioritari parlar dels aturats de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona. Perquè en lo fons passa una cosa, senyor president, i és que han sigut tantes les deficiències, per no dir bunyols, que històricament han rodejat lo submón de la desocupació, que ara només falta que la privatització de serveis transferits pugui despertar sospites racionables de possibles irregularitats.

La competència assumida de l'Inem, senyor president, equival a setanta-quatre oficines i a més de mil funcionaris de carrera de l'Administració pública de l'Estat. *(Pausa.)* Senyor Nadal, senyor Nadal, me permet? Això significa, senyor president, amb estes setanta-quatre oficines i amb estos més de mil funcionaris, significa que disposem, en principi, de recursos i d'aptitud professional per a afrontar qualsevol contingència, però, sobretot, per a eliminar la burocràcia que s'ha generat entorn de les polítiques d'ocupació. Hi ha un exemple claríssim, si m'ho permet, de deficiència de la gestió: quan el mes de gener se va publicar al *Bulletí Oficial de l'Estat* una ordre de subvencions que, passats set dies, lo seu Govern encara no se n'havia assabentat; eren subvencions que vostès havien d'administrar. Per això, val la pena que prengui en consideració, primer, l'impuls dels criteris de gestió, en tota l'extensió de la paraula; en segon terme, senyor president, que de tant en tant se preguntí a vostè mateix quin és lo volum que volem que tingui la nostra Administració, i per últim, que perquè els negocis vagin bé hi ha d'haver gent d'ofici.

I una última precisió, si m'ho permet, senyor president: quan qui sigui vulgui parlar de patriotisme, que consideri que la bona o la mala gestió també formen part del bon patriotisme o del mal patriotisme.

El president de la Generalitat

Miri, jo, francament, crec que no hi ha cap motiu per pensar que el Departament de Treball i el conjunt del Govern de la Generalitat no podran exercir això bé, perquè les competències que hem exercit fins ara les hem exercit bé. Per exemple, aquest, de vegades, criticat Servei Català de Col·locació ha estat copiat per una pila de gent; cinc o sis comunitats autònomes espanyoles, populars i socialistes, doncs, l'han vingut a copiar, i n'han vingut a demanar tota la informació. I a Itàlia, concretament, ens l'han demanat algunes regions i algunes províncies italianes que també tenen gestió en

aquest sentit. Per tant, li poso aquest exemple només; tants d'altres, li'n podria posar.

El cas és que, en general, vist des de fora, vist des del mateix Ministeri o de les altres comunitats autònomes, el que la Generalitat ha estat fent en el camp de la formació, del reciclatge... Ja no parlo del PIRMI, perquè és un tema a part, encara que també hi incideix una mica, perquè el PIRMI vol dir «reinserció», que també ha estat copiat per una pila de comunitats del Partit Popular; però ja no parlo d'això. En general, tot el que s'ha fet en el camp de la formació, del reciclatge, d'una cosa que la Generalitat ja va introduir fa temps, que és el contacte personalitzat amb aturats, una cosa en la qual la Generalitat va ser dels primers –si no el primer, potser– que va cridar l'atenció, fa tres o quatre anys, que va ser que havíem de donar una especial atenció a tot el que és l'atur de la gent gran, de la gent de més de quaranta i quaranta-cinc anys –vostès probablement se'n recordaran–, tot això la Generalitat ho ha fet, tot això ho ha fet, tot això ha estat ben vist i copiat, si més no, moltes vegades. Per tant, jo crec que això, doncs, si tenim aquest passat positiu darrere nostre, podem pensar que, de cara al futur, també serem capaços de gestionar aquestes responsabilitats bé.

I res més. Simplement, això: penso, sincerament, que pot estar tranquil, que com ho hem fet en el passat –que ho hem fet bé, segons diuen els de fora, entre altres coses els del Partit Popular–, doncs, també ho podem seguir fer d'ara endavant amb aquesta nova competència.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Acabades les preguntes al president de la Generalitat, continuem amb preguntes al Consell Executiu.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals la Direcció General de Radiodifusió i Televisió ha tramès cartes comminatories a determinats ajuntaments amb emissores municipals que emeten programes produïts per Catalunya Ona Municipal

La pregunta, seguint l'ordre del dia, seria la número 7, però aquesta pregunta ha sigut retirada pel diputat que formulava la pregunta.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per al compliment de la Resolució 152/V del Parlament de Catalunya, sobre l'ampliació de l'oferta pública d'equipaments assistencials per a gent gran a la Cerdanya

Per tant, passarem a la pregunta número 8: pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per al compliment de la Resolució 152/V del Parlament de Catalunya, sobre l'ampliació de l'oferta pública d'equipaments assistencials per a la gent gran a la Cerdanya.

Formulada pel Grup Socialista, té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Pere Jordi Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el Parlament de Catalunya representa el poble de Catalunya, i té la funció de controlar i impulsar l'acció del Govern. El 25 de setembre del 96, el Parlament va aprovar una proposició no de llei que instava el Govern a resoldre el tema de la residència geriàtrica de la Cerdanya, i la pregunta que li faig és la següent; és: com pensa complir el mandat del Parlament que diu: «ampliar l'oferta pública d'equipaments assistencials per a la gent gran a la Cerdanya»?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de Benestar Social.

(Pausa.)

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, de fet, com ja he dit en altres respostes que he donat en aquest temps, nosaltres tenim dues actuacions a fer. Per una banda, l'actualització, la renovació i l'ampliació de la residència pública de Bellver de Cerdanya, que no s'ha pogut començar perquè l'Ajuntament no té encara resolta la qüestió d'urbanització dels terrenys que són necessaris per fer aquesta ampliació. Sembla, segons m'ha dit el senyor alcalde, que en un mes o dos mesos tindrà resolta la qüestió de referència.

L'altra actuació que tenim pendent és la de Puigcerdà. Vostès ja saben que el consistori ha pres la decisió de fer una residència, amb la inversió del Consorci Hospitalari, residència que ara ja té terrenys, segons diuen, però no ha estat encara començada. Precisament abans d'ahir vaig tenir una reunió de treball amb el senyor alcalde de Puigcerdà per endegar el protocol de col·laboració que, una vegada feta la residència, s'ha de tenir amb el Departament de Benestar Social.

Per tant, són aquestes dues actuacions que han de permetre no tan sols el compliment d'aquesta Moció sinó l'ampliació que necessita de places residencials la comarca de la Cerdanya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Jordi Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, aquesta pregunta, en el plenari la hi faig després d'haver fet un seguit de preguntes, fins i tot orals en comissió i, evidentment, veig que estem al mateix lloc. Miri, una cosa

4568

que es fa contínuament aquí és parlar, diguem-ne, del patriotisme, que em sembla molt bé, però jo em penso que és important que no anem contra la illusió de la gent. Vostè recordarà, o deu saber, que a Puigcerdà hi va haver un acte públic a què van assistir més de sis-centes persones. Això vol dir –traslladat a Barcelona, pràcticament com si emplenéssim el camp del Barça– que aquesta gent demanaven una resposta concreta. Vostè en aquest moment està dient que s'hi està treballant. Estem igual com estàvem fa mig any i, concretament, també, en el que es va instar el Parlament de Catalunya, que l'any 97 es comencessin les gestions, veig que el més calent és a l'aigüera. Jo crec, senyor conseller, que ens hem d'acostumar que els ciutadans han de ser ciutadans i no han de ser súbdits. Jo crec que, en definitiva, s'ha de mirar que aquesta idea popular, aquest neguit que hi havia per tal d'aconseguir aquesta residència no quedi en paper moll.

Li demanaria més diligència i que, realment, hi haguessin accions concretes a la Cerdanya per solucionar aquest tema.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per contestar la repregunta, el conseller de Benestar, honorable senyor Comas.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Miri, de diligència n'hi ha hagut, no del 97: del 96, del 97 i del 98, com li he recordat fa un moment, que abans-d'ahir vaig tenir una reunió de treball amb l'alcalde de Puigcerdà. Però la Generalitat, el Departament de Benestar Social no pot realment complementar aquelles qüestions que depenen de les administracions locals. Si no hi ha els terrenys per ampliar la residència de Bellver de Cerdanya, doncs, no hi són; no hi podem fer res. I si no s'ha acabat la residència que pensa construir el consistori de Puigcerdà a través del Consorci Hospitalari, doncs, tampoc hi podem fer res. Per tant, això s'ha de traslladar, en tot cas, el fet que hagi passat aquest temps, a les administracions locals, que segur que han fet tot el que han pogut –segur que han fet tot el que han pogut–, però això no es pot fer d'avui per demà, i, per tant, la resposta és la que li he donat abans.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre les converses amb el Consell Comarcal de la Cerdanya per a l'ampliació de l'oferta pública d'equipaments assistencials per a gent gran

La nova pregunta, sobre el mateix tema, formulada pel diputat Pere Jordi Piella, no és sobre les mesures previstes sinó sobre les converses amb el Consell Comarcal de la Cerdanya. El senyor Jordi Piella vol mantenir

la pregunta? (*Pausa.*) Doncs, endavant, té la paraula, dos minuts i mig.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. En aquesta Proposició no de llei també el que es deia era, concretament, que seria el Consell Comarcal l'interlocutor vàlid per tirar endavant aquest equipament tan necessari per a la Cerdanya. La pregunta, doncs, és clara: concretament quines han set les converses?, en què han quedat, en aquestes trobades i aquests acords, amb el Consell Comarcal de la Cerdanya?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar aquesta pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo li puc ampliar poc el que ja li he esmentat. Les converses han estat contínues, i no tan sols entre el Departament i el Consell Comarcal o els ajuntaments, sinó que em consta que entre els mateixos ajuntaments, més aviat el de Puigcerdà, amb el Consell Comarcal, ratificat abans-d'ahir mateix pel senyor alcalde. Aquestes són les converses que hem tingut continuadament, al meu despatx, a través de funcionaris del Departament de Benestar Social o a través de converses telefòniques. Durant aquest temps han estat contínues, però ja li he esmentat que les raons per les quals no s'ha avançat són unes qüestions que tenen a veure amb les competències de les administracions locals referides.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, jo no dubto que vostè ha tingut moltes converses telefòniques. Jo li llegiré una carta que vostè va adreçar al president del Consell Comarcal de la Cerdanya el 21 de febrer de l'any 95 i que, entre altres coses, diu el següent: «en el transcurs d'aquest any» –és a dir, l'any 95–: «s'encarregaran els projectes per poder iniciar les obres en el transcurs d'aquest any» –durant l'any 96-97; és a dir, l'any 97 s'ha acabat, ja estem al 98 i veig que el més calent, a l'aigüera.

Miri, aquí, en definitiva, també hi ha una mica el paper que es vol fer fer als consells comarcals; sembla que davant d'una mancança del Govern de la Generalitat se'ls vol fer servir de tapabruts; és a dir: «si això no sabem com resoldre-ho, que ho faci el Consell Comarcal».

També vam dir, fa deu anys, concretament, que els consells comarcals serien per descentralitzar el país, per apropar els serveis als ciutadans. En aquest moment, concretament, els avis de la Cerdanya, o han d'anar a

Campdevàrol o han d'anar a Lleida o han d'anar, diquem-ne, a molts quilòmetres de la Cerdanya. Jo crec que això, en definitiva, va en contra de tot el que es predica, va en sentit contrari.

Jo crec que, en definitiva, això valdria la pena que ho arregléssim. Jo crec que, si hi ha un mandat del Parlament, s'ha de complir, i li agrairia que, per molt que en aquest moment s'està dient que –evidentment, com sempre– la culpa sempre la tenen o Madrid o els ajuntaments, vostè agafi la seva part de responsabilitat i compleixi un acord del Parlament, que per això, diquem-ne, representa el poble de Catalunya, i també li ho demana concretament la gent de la Cerdanya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per respondre la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Escolti, sembla que no escolta el que jo li dic, perquè és ben clar. De converses, n'hi ha hagut, i de cartes n'hi ha hagut més que aquesta que vostè m'assenyala de l'any 95. I és evident que aquesta residència de Bellver de Cerdanya estaria ja ampliada i feta si ens haguessin donat els terrenys pertinents. On vol que la fem, la residència? A l'aire? Necessitem uns terrenys concrets i l'Ajuntament fins avui no ha pogut resoldre aquesta qüestió. I, en el cas de Puigcerdà, exactament el mateix: com volen que concertem allí aquesta residència que no existeix fins avui? Per tant, de converses n'hi han hagut, i no ho volem traspasar al Consell Comarcal. Aquesta és una competència de la Generalitat de Catalunya, fer la residència, però en els terrenys que li donin els respectius ajuntaments. Per tant, aquesta era la raó.

Per favor, atengui el que li assenyalo. El Parlament de Catalunya hem de complir el que es diu, però en situacions que sigui possible, no pas en situacions impossibles. Sense terrenys concrets, això no es pot complir.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la participació dels col·legis professionals en entitats de base associativa que gestionin centres d'assistència primària

Pregunta al Consell Executiu sobre la participació dels col·legis professionals en entitats de base associativa que gestionin centres d'assistència primària, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula per formular la pregunta la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller de Sanitat, quan es va aprovar en aquesta cambra, l'any

95, la Llei de modificació de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, l'aleshores conseller de Sanitat, el conseller Trias, va afirmar públicament que en les entitats de base associativa que podien gestionar els centres d'assistència primària no hi participarien els col·legis de metges o altres col·legis professionals.

Quina és l'opinió del seu Departament en relació amb aquesta participació dels col·legis de professionals en les entitats de base associativa? Hi ha hagut algun canvi de criteri en el si del seu Govern?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de Sanitat, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, el que és important, senyora diputada, és que, si la participació dels col·legis professionals, en aquest cas, dels col·legis professionals de metges, es dóna, doncs, que s'ajusti a l'ordenament jurídic que existeix.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Suposo que en referir-se a l'ordenament jurídic es refereix al Decret que recentment han aprovat, en el mes de desembre, pel qual s'estableixen els requisits per a aquestes entitats de base associativa. I allà es preveu la participació en la societat, a més dels professionals sanitaris directament implicats, d'altres persones, físiques o jurídiques, fins a un 49% del capital social. Però no s'exclouen expressament, com nosaltres creiem que s'hauria de fer, empreses que siguin formades o participades pels col·legis professionals i empreses, doncs, que no siguin instruments de participació en aquest negoci, com tampoc no s'exclou que hi aportin el capital empreses com ara laboratoris farmacèutics, la qual cosa podria anar clarament en contra de la llibertat de prescripció dels professionals de l'entitat de base associativa.

La participació de determinats col·legis professionals relacionats directament amb els metges o professionals sanitaris que han de prestar els serveis entra en contradicció, al nostre entendre, amb les seves funcions com a col·legi professional.

La funció dels col·legis professionals és la d'assessorament i defensa dels interessos dels professionals, i la participació en les entitats de base associativa pot originar un conflicte d'interessos important. És evident que alhora no es pot representar dos interessos que poden estar contraposats; d'una banda, una funció pública sanitària, de defensa de la salut pública, i, per una altra banda, una funció de defensa col·legial dels inte-

4570

ressos dels professionals de la societat que ha de prestar aquests serveis.

Està molt bé que els col·legis assessorin, que participin en la planificació, en l'ordenació, en la formació, etcètera. El que no pot ser és que participin en el negoci, i, d'altra banda, els col·legis el que han de defensar són els interessos del conjunt del col·lectiu de col·legiats i no els d'uns quants, els dels professionals que estiguin en l'entitat de base associativa.

Ja en la interpellació que li vam fer al començament d'aquest mandat, en relació amb el CAP de Vic, del carrer del Remei, ja vam denunciar en aquesta cambra la implicació del Col·legi de Metges de Barcelona en la compra directa del local i en la inversió del local d'aquest CAP, del CAP del Remei. Aquesta és una implicació directa del Col·legi en el negoci.

El president

Senyora diputada, se li ha exhaurit el temps.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

El Decret 309/1997, de 9 de desembre, pel qual s'estableixen els requisits d'acreditació de les entitats de base associativa per a la gestió de centres, serveis i establiments de protecció de la salut i d'atenció sanitària i sociosanitària, determina que, com a mínim –com a mínim–, el 51% del capital social de l'entitat ha de pertànyer als professionals sanitaris que hi prestin els seus serveis. Per tant, la resta d'integrants de l'entitat, és a dir, les persones físiques que no siguin professionals sanitaris que hi prestin els seus serveis o les persones jurídiques, només podran participar, com a màxim, en un 49% del capital social de l'entitat. També s'ha de tenir en compte que el Decret preveu que quan es tracti de persones jurídiques, aquestes hauran de tenir com a objecte social –aquestes persones jurídiques– la gestió o prestació de serveis sanitaris o sociosanitaris, segons s'escaigui. I, per tant, alguns dels supòsits que ha esmentat vostè no estarien inclosos en aquest paràgraf.

Nosaltres no varem excloure expressament –no varem excloure expressament– la participació dels col·legis professionals, i entenem que només podria articular-se, hi insisteixo, a través d'altres entitats que tinguin l'esmentat objecte social.

El fet que els col·legis donin aquests serveis i que avalin aquest projecte, d'una banda, facilita que aquesta opció de la gestió per part dels professionals pugui ser real, alhora que garanteix, al nostre entendre, la solvència del projecte des d'un punt de vista econòmic, per la qual cosa aquesta participació dels col·legis ens sembla bona.

Val a dir que el Servei Català de la Salut no té subscrit cap conveni ni contracte amb els col·legis professionals de metges en relació amb la gestió de centres d'atenció primària, sinó que el contracte es formalitza amb les mateixes societats de professionals. I són aquestes societats de professionals les que es vinculen amb els col·legis per tal que aquests els prestin diferents tipus de serveis que poden prestar, com és el servei jurídic, assessorament legal, etcètera, alhora que, en aquest cas que ha citat la senyora diputada, han avalat finançament el projecte.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives a la *Guia d'entitats de Catalunya*

La següent pregunta és sobre la finalitat de la publicació de la *Guia d'entitats de Catalunya*, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula per exposar-la la diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet la Presidència, acumularia les preguntes 11 i 12.

El president

D'acord.

La Sra. Duch i Plana

Volíem preguntar a la il·lustre senyora consellera quina és la finalitat perseguida en la publicació de la *Guia d'entitats de Catalunya*. I, en segon lloc, quines són les mesures previstes pel Departament de Justícia per esmenar els errors que s'hi observen.

Moltes gràcies.

El president

Per contestar les dues preguntes, té la paraula l'honorable senyora consellera.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, la finalitat de la publicació de la *Guia d'entitats jurídiques de Catalunya* és una finalitat de foment i suport a la mateixa societat civil; és a dir, donar a conèixer a la mateixa societat civil les dades bàsiques de totes aquestes entitats que són, més o menys, unes trenta mil a nivell de Catalunya.

Dels errors que s'han pogut trobar en aquesta *Guia d'entitats*, n'hi ha alguns que es poden considerar o no considerar errors. El fet és que ens trobem que entitats que estan inscrites en el registre de la Generalitat potser estan obsoletes però, fins ara, no podíem cancellar-les d'ofici. En el cas d'aquests errors, si realment són

perquè la vida d'aquesta entitat, doncs, ja s'ha acabat, a partir de l'aprovació de la Llei d'associacions del Parlament de Catalunya, es podrà, d'ofici, des de l'Administració, cancellar algunes d'aquestes entitats.

En alguns altres errors que es podrien considerar com a tals, que era la inscripció del nom de la entitat no en llengua catalana, no s'hi pot fer res des de la mateixa Administració.

Si una entitat vol inscriure el seu nom o el nom de la seva entitat en castellà, així hi ha d'estar inscrit, i, per tant, no es pot considerar, en aquest sentit, un error.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, jo vaig descobrir aquesta història de la *Guia*, de la publicació de la *Guia*, perquè em va semblar una iniciativa molt interessant, que a més a més va ser objecte d'una campanya propagandística a la premsa, d'informació de l'edició, que a més a més sembla que té continuïtat en una altra edició que es va fer l'any 94, i, en aquesta mateixa línia en què vostè s'ha expressat ara, parla de foment i suport de la societat civil. Teòricament, implica una utilització òptima des d'un punt de vista..., com a base de dades, no?

I, quan jo vaig voler treballar en relació amb qüestions que m'interessaven del teixit associatiu de la circumscripció de la qual sóc diputada, em vaig trobar amb algunes sorpreses; per això li plantejava els errors. Sorpreses del tipus: entitats obsoletes o anacròniques, entitats que són creades en un moment determinat amb legítima manifestació d'acció col·lectiva, però que a hores d'ara no tenen sentit, perquè l'objecte que perseguien està plenament assolit –vegi's, per exemple, el cas de l'Asociación en Defensa de la Facultad de Medicina de Reus; existeix com a tal facultat des de l'any 76. O em vaig trobar que hi havia una anomenada Asociación de Cine-club de la Universidad Laboral Francisco Franco; des del moment que va ser transferida a la Generalitat, es diu Complex Educatiu de Tarragona, o Centre d'Ensenyaments Integrats, abans. O em vaig trobar que les adreces d'aquestes entitats, a les quals, legítimament, en explotació de les dades que s'hi contenen, jo voldria fer-los, doncs, un *mailing*, per exemple, i resulta que la toponímia no està al cas, perquè, clar, de Tarragona ciutat, surt la *plaza de José Antonio*, la *rambla del Generalísimo*, *Conde Vellallano*, o em surt una entitat que es diu Amigos de la OJE..., coses d'aquest tipus, no? Aleshores, a mi em sembla –a mi em sembla–..., i com a historiadora jo li veig una funcionalitat, a aquesta *Guia*, és a dir, per fer estudis de sociabilitat del tardofranquisme és interessant; però no es pot dir, en cap cas, que sigui una guia actualitzada, sinó que s'hi contenen molts fòssils associatius, que han tingut una funció en un moment determinat, però que a hores d'ara no semblaria normal, sobretot si es vol donar una funcionalitat aplicada a aquesta *Guia*, que això continuï sent així. Això per una banda.

Per una altra, clar, es fa una difusió que té un cost –segons ha respost per escrit a una pregunta meua la mateixa consellera– d'un milió i mig de pessetes, aquesta *Guia*. Nosaltres pensem que potser valia la pena –i en aquest sentit li estarem agraïts a la consellera, si així ens ho manifesta–, en la mesura que s'estava treballant al voltant de la nova Llei d'associacions, i això garanteix tots uns mecanismes nous quant a registre, que potser s'hagués esperat, per a l'edició d'una guia d'aquestes característiques, que fos plenament actualitzada, perfectament funcional, que eliminés allò que és història i que mantingués allò que és teixit associatiu civil, doncs, haver esperat, potser, l'edició d'aquesta *Guia*, no?

Després hi ha una altra qüestió. A mi em sembla –i ho comparteixo amb vostè, senyora consellera– que les entitats s'hi inscriuen amb la denominació que desitgen, però no, en canvi, això és així respecte de la toponímia. Hi ha un decret de la Generalitat del 1991 que obliga a inscriure-s'hi en funció d'una toponímia, que en el cas de Catalunya –i va ser un dels símbols de la transició democràtica– és una toponímia adequada als temps, que ha eliminat determinades imatges simbòliques, o ha eliminat de les nostres vides urbanes un imaginari que correspon a una altra època.

Bé, doncs, des d'aquesta perspectiva, i a partir de l'interès d'una persona que va seguir històricament la Llei de 1987, la primera llei d'associacions, la reformada del 64 –i que penso que és molt important, com ho va demostrar en el seu moment el grau de consens al voltant de la Llei d'associacions de Catalunya del 97–, nosaltres pensàvem que valia la pena inaugurar aquesta nova etapa per al teixit associatiu, per a la societat civil catalana, amb una publicació com aquesta, que oferís, segurament, més garanties de fiabilitat i d'actualització.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyora consellera.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, la *Guia d'entitats jurídiques* en suport magnètic és la segona vegada que ha sortit, però en suport paper fa deu anys que hi és, i de fet aquesta *Guia* es va fer pel que li he dit: per a informació i suport de la societat civil, tenint en compte que a Catalunya hi han inscrites més de trenta mil entitats. Els errors que vostè ha detectat potser no arriben a l'1%, i són errors que, com li he explicat, responen a entitats que probablement estan obsoletes, estan mortes i que, per tant, en aquest moment no es pot fer res més que mantenir la seva situació fins que la Llei d'associacions ens permetés la possibilitat de cancellar-les d'ofici.

Per tant, el que s'ha fet cada any, quan ha sortit aquesta *Guia*, o, en aquest cas, al cap de dos anys en suport magnètic, és posar a l'abast de la societat civil totes les entitats, però sobretot aquelles que van naixent i que,

4572

des de l'any 82 fins aquí, s'han triplicat. Per tant, és possible..., i, com vostè diu i ha comprovat, hi han algunes errades, però són poques, i hi han errades que, de fet, nosaltres no podem modificar, sinó que hem d'esperar, precisament, la possibilitat que la Llei d'associacions ens doni i que fins ara no teníem. Jo crec que és més important acceptar aquestes errades i procurar resoldre-les en la mesura que nosaltres puguem..., però és més important que la *Guia d'entitats* surti, que no pas que es quedi sobre la taula de la Conselleria, esperant que passi el temps que la Llei d'associacions ara ens permet, però que fins ara no ens permetia. Perquè és millor que les entitats i que la societat civil tinguin una eina al seu abast que en el seu 99% és vàlida, que no pas deixar-la perquè en un 1% no ho és.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Preguntes acumulades relatives al centre d'assistència primària de la vila olímpica de Banyoles

Les darreres i últimes preguntes de la sessió d'avui seran la 17 i 18, formulades pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre les mesures preses respecte als problemes tècnics detectats en l'ascensor del centre d'assistència primària de la vila olímpica de Banyoles, i l'altra és sobre la modificació del contracte amb l'empresa encarregada del manteniment de l'ascensor del centre d'assistència primària de la vila olímpica de Banyoles, que suposo que el diputat vol acumular. Té la paraula, per formular les dues preguntes, per un temps màxim de cinc minuts, el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Sí, evidentment, acumularíem la 17 i la 18.

Senyor conseller, quines mesures han pres per paliar les anomalies de revisió i manteniment de l'ascensor del centre d'assistència primària de Banyoles, a la vila olímpica?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller de Sanitat.

Em permeto una observació que no té res a veure amb aquestes preguntes: que les preguntes 13, 14, 15 i 16 han estat posposades, per acord entre el conseller que les havia de contestar i el diputat que havia de formular-les. Estan posposades a sollicitud...

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyor Puigcercós, l'ascensor del centre d'atenció primària de la vila olímpica de Banyoles, que és d'utilització exclusiva del centre, va ser revisat,

reformat, adequat i posat en funcionament el 12 de desembre de 1994 per part del Consorci de la Vila Olímpica, sota la supervisió del Servei Català de la Salut. Aquest ascensor és un aparell hidràulic, amb una elevada seguretat, atès que la seva mecànica difícilment pot produir una caiguda d'aquest ascensor.

Val a dir que l'augment progressiu en el flux d'usuaris havia provocat algunes aturades del mecanisme de protecció de l'oli hidràulic, sense que hagués implicat cap tipus d'inseguretat per als usuaris. Aquesta qüestió ja va ser esmenada duent a terme una major ventilació de la sala de màquines i la col·locació d'uns refrigeradors d'oli. Ens consta que actualment no hi ha problemes i que l'ascensor, doncs, funciona correctament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el dimarts 10 de juny —ja han passat unes quantes llunes; estem parlant gairebé de fa vuit mesos, però aquestes preguntes orals responen bàsicament a una resposta que va donar el seu Departament, i en aquest cas el Govern, a preguntes escrites prèvies—, l'ascensor del CAP de la vila olímpica de Banyoles va caure del primer pis a la planta baixa, entre les 11 hores i les 12 hores.

Es dona el cas —i vostè m'ho respon a les preguntes escrites— que no hi ha cap informe dels bombers, ni del mateix centre, ni dels Serveis Territorials, que informi de la caiguda de l'ascensor, però, segons el personal mèdic i el personal sanitari i els usuaris presents aquell dia en el CAP, va caure l'ascensor de la planta baixa, entre les 11 i les 12 hores, amb una criatura a dins —una criatura d'origen subsaharià, la seva mare no entenia ni el català ni el castellà, ni els parlava, i d'aquí segurament el fet que no es presentés la denúncia pertinent—, va caure, amb el fet agreujant que el cotxet de l'infant va quedar agafat entre la porta i la paret. Van haver de venir els bombers de Banyoles —sortosament estan gairebé a cinc-cents metres, el parc de bombers de Banyoles està a cinc-cents metres del CAP—, van haver de venir els bombers, van haver d'estar dues hores per aconseguir obrir la porta, va haver de venir fins i tot el regidor de Sanitat de l'Ajuntament de Banyoles, el senyor Turró. Entre tots van poder treure la criatura; la criatura estava il·lesa, sortosament, perquè vam tenir la sort que va —ho repeteixo— quedar agafat, el cotxet, el mànec del cotxet va quedar agafat entre la paret i les portes. I després de tot això el fet s'agreuja quan l'únic senyal que vostè em contestava a la pregunta escrita presentada per aquest diputat..., ens deia que hi havia un rètol a la porta de l'ascensor que deia que..., assenyalava l'avaria de l'ascensor. El rètol en qüestió era un *post-it* de gairebé una mida de dotze centímetres per quatre, era un *post-it* posat que posava les lletres «no funciona»; atenent, a més a més, que la situació al CAP de Banyoles hi ha molta freqüència i assistència de persones no nascudes a Catalunya, concretament ni al

continent europeu, d'origen subsaharià, que difícilment entendran, moltes vegades, ja no només la nostra llengua, sinó una llengua com la llengua castellana.

Aleshores, a partir d'aquí el fet s'agreuja: hi ha el perill de la criatura –ho repeteixo, sortosament és il·lesa–, però el fet s'agreuja encara més, si em permet, perquè el dia abans l'empresa Orona, Societat Cooperativa Limitada, d'Hernani, que és la que fa el manteniment i té el subcontracte d'aquest ascensor, en va fer la revisió. Aleshores, ens preguntem què ha passat aquí, si vostè en té coneixement... Vostè respon en pregunta escrita que no en té cap coneixement. No és un fet que s'inventi aquest diputat, ho repeteixo; ha estat testimoniat pel personal sanitari del CAP i pels mateixos usuaris.

I finalment, un altre fet; és a dir, aquest és un ascensor que, curiosament, encara ara, cada ics temps, cada dues setmanes, cada tres setmanes, està espatllat. Amb el fet agreujant que en el primer pis hi ha la pediatria, hi ha la gent gran, han de pujar-hi a peu, i, aleshores, la pregunta que es fa aquest diputat és si el subcontracte a l'hora de fer el manteniment de l'ascensor és el més adequat o..., i com s'explica que només sigui aquest ascensor, perquè resulta que el CAP de Besalú té el mateix servei i no hi ha hagut –que sapiguem– cap problema, al contrari; és a dir, el seguiment és normal. Però sembla, pel contrari, doncs, que aquest és un fet normal, ja, a Banyoles, que el personal sanitari del CAP i el personal d'administració ja ho dona com a fet irresoluble.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies. Bé, jo li puc facilitar l'informe que van fer en el seu moment els bombers. Pel que fa a l'incident del dia 10 de juny, cal destacar que, segons l'informe de l'empresa de manteniment i el mateix informe dels bombers, doncs, l'ascensor va patir una avaria en les seves portes automàtiques; l'informe del bomber també assenyalava, doncs, que existia un rètol que advertia que l'ascensor estava fora de servei, i d'altra banda que, de fet, es tracta d'un fet accidental i fortuït, provocat, segons tots els indicis, segons aquests informes, pel desconeixement del funcionament de les portes automàtiques, en aquest cas, doncs, per la mare d'aquest nen, pel mateix nerviosisme, probablement perquè no va entendre aquest senyal, i, per tant, en tot cas, s'haurà de corregir.

En aquests moments, segons els nostres informes d'aquest matí mateix, en contacte amb el mateix CAP, l'ascensor funciona correctament i no hi ha cap perill. En aquell moment es va reparar el conjunt operador de les portes automàtiques que es va malmetre en l'incident. I, com ja li he comentat, doncs, pel que em diuen –pel que em diuen de fa un parell d'hores–, doncs, l'ascensor funciona correctament.

Pel que fa referència al contracte amb l'empresa encarregada del manteniment de l'ascensor del CAP, aquest contracte es va formalitzar l'1 d'octubre de 1994 i es va adequar a allò que disposa la Llei 13/1995, de 18 de maig, de contractes de les administracions públiques, en data de l'1 de gener de 1997. Cal posar en relleu que fins ara l'empresa adjudicatària ha complert totes les obligacions inherents a aquest contracte, i, per tant, després de l'avaluació dels serveis prestats per aquesta, doncs, es va considerar oportú renovar el contracte en el seu moment.

En tot cas, doncs, en el que, arran de la seva intervenció, doncs, probablement haurem d'insistir és que es doni informació que sigui entenedora per a tots els usuaris del centre d'atenció primària.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Projecte de llei de creació del Col·legi de Logopedes de Catalunya

Acabat el capítol de preguntes, passem al segon punt de l'ordre del dia, que és: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia sobre el Projecte de llei de creació del Col·legi de Logopedes de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa per part del Consell Executiu l'honorable consellera de Justícia, senyora Núria Gispert.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustres diputats, il·lustres diputades, tot seguit em proposo presentar el Projecte de llei de creació del Col·legi de Logopedes de Catalunya.

Aquesta iniciativa legislativa respon a la necessitat de donar plasmació legal a l'aspiració d'un col·lectiu arrelat a casa nostra, de veure reconeguda la seva professió com a tal i de dotar-se d'una organització col·legial.

L'especialitat dedicada a l'estudi i rehabilitació dels trastorns del llenguatge és reconeguda arreu des de fa més de cinquanta anys. En aquesta matèria s'ha assolit un important nivell, tant científic com professional, un considerable expandiment que es pot comprovar pel nombre de persones i col·lectius socials vinculats a la professió i pel nombre de publicacions i congressos que realitzen. L'atenció per a la rehabilitació dels problemes del llenguatge té una tradició arrelada i prestigiosa a Catalunya.

La creació de la vella Escola Municipal de Sordmuts a Barcelona i el prestigi fonamentat de què va gaudir en són una mostra fefaent. A inicis dels anys setanta, es van organitzar en algunes universitats espanyoles –entre elles, a Catalunya, l'Escola Normal del Magisteri Primari de Barcelona– uns cursos innovadors dedicats a la formació d'experts en l'audició i el llenguatge. La logopèdia es va iniciar a Barcelona vinculada a l'atenció mèdica i educativa dels nens sords i es va estendre,

després, a altres patologies de la comunicació. Aquesta tasca pionera encara avui es reconeix a tot l'Estat. Com a mostra de l'alt nivell assolit aquí per l'especialitat només cal constatar que la participació catalana en els congressos i en les revistes internacionals ha estat permanent i important.

Ens trobem, doncs, davant un sector que, per la transcendència social i educativa de la seva professió, té una participació rellevant en la vida col·lectiva de Catalunya. D'altra banda, en aquest cas, concorren els requisits que la Llei 13/1982, de 17 de desembre, de col·legis professionals, i la jurisprudència constitucional exigeixen per a la creació d'un col·legi professional. La delimitació normativa de la professió es recull a l'annex del Reial decret 1419/1991, de 30 d'agost, pel qual s'estableix el títol de diplomad en logopèdia que acredita la capacitat dels professionals. Cal tenir en compte, de tota manera, que aquest reconeixement és produït després d'una llarga pràctica administrativa d'acceptació de la funció dels logopedes, que ha estat exercida per llicenciats, psicòlegs o metges, principalment, i diplomats, mestres, que han seguit i aprovat cursos de postgrau per obtenir els títols pertinents com ara l'atorgat per la Universitat de Barcelona i la Universitat Autònoma de Barcelona arran d'un conveni amb la Generalitat de Catalunya.

En aquesta línia d'integració del col·lectiu de logopedes d'arreu de Catalunya i tenint en compte l'arrelament que aquests professionals tenen a casa nostra, es preveu la possibilitat d'habilitació dels logopedes que amb altres titulacions universitàries acreditin una experiència pràctica i, fins i tot, dels que, sense tenir cap titulació, acreditin una llarga experiència i una capacitat professionals. Així mateix, concorren els altres requisits que exigeix la Llei de col·legis professionals catalana, que són l'exercici lliure de la professió i un interès públic mereixedor de protecció, constituït pel col·lectiu social sobre el qual recauen les seves prestacions.

En la preparació d'aquest Projecte de Llei s'ha consultat el Comissionat per a Universitats i Recerca i s'ha comptat amb la participació destacada de l'Associació de Logopèdia, Foniatria i Audiologia de Catalunya, que ha aportat les seves alegacions i els seus suggeriments per tal de millorar l'inicial avantprojecte elaborat pel Departament de Justícia. En el tràmit parlamentari de comissió s'han introduït al projecte del Govern algunes esmenes que el milloren tècnicament i que el Govern assumeix. Em congratulo per l'alt nivell d'acord assolit, una vegada més, en relació amb la creació d'un nou col·legi professional, que demostra la voluntat de tots els grups polítics de no fer de la creació de col·legis professionals una qüestió de controvèrsia política.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Atès que no han quedat esmenes per defensar en el Ple, confio que el Dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana tindrà una votació favorable, que jo els demano per tal que els logopedes puguin autoorganitzar-se —aquesta és la seva aspiració— dintre del marc de la nostra legislació col·legial i que

puguin formar part dels cent vint-i-tres col·legis que avui tenim en àmbit territorial a Catalunya, sent aquest el novè col·legi professional creat per la Llei del Parlament de Catalunya des de la seva aprovació, l'any 1982 —ara fa quinze anys.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora consellera. Els grups parlamentaris, atès que no hi han esmenes reservades i d'acord amb els antecedents, em demanen fixar el posicionament abans de la votació. Per tant, per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Xavier Bosch. Senyor diputat, pot començar.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. *(Remor de veus.)* En aquest cert desconcert que hi ha en aquests moments, doncs..., o, en tot cas, mentre els diputats acaben d'aclarir quin serà el procediment, faré, doncs, el posicionament del nostre Grup i, almenys, així, em sembla que haurem enllestit ja una feina i podrem avançar en el treball d'aquest Ple.

Surto, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, a aquesta tribuna per manifestar el suport del nostre Grup Parlamentari al Projecte de Llei de creació del Col·legi de Logopedes de Catalunya. Es tracta d'una proposta feta pel Govern però demandada prèviament pels mateixos professionals del sector, i, finalment, tot fa preveure que serà aprovada per la unanimitat de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra d'aquí a poca estona. És una llei, doncs, feta, per tant, en un procés d'acord professional, d'acord institucional i també d'acord polític.

La logopèdia, en tant que activitat professional dedicada a la prevenció, avaluació, tractament i estudi científic de la comunicació humana i dels trastorns que hi estan relacionats, ja té una llarga tradició a Catalunya. Al marge de les experiències dels anys trenta o, fins i tot, d'abans, la professió es comença a desenvolupar els anys seixanta i es consolida els vuitanta, amb la creació, per exemple, de la diplomatura que, l'any 79, va començar a atorgar l'Escola de Patologia del Llenguatge de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau de Barcelona. El títol acadèmic oficial, però, no arribaria fins al 30 d'agost del 91, quan el Ministeri d'Educació espanyol crea el títol universitari oficial de diplomad en logopèdia i marca les directives dels plans d'estudi que porten a l'obtenció de títol. Poc després, el 1983, es crea la primera associació de logopedes, l'ALFAC, que vol dir Associació de Logopèdia, Foniatria i Audiologia de Catalunya, la qual va crear en el seu si, el 1994, una Comissió Gestora Pro Col·legi Professional de Logopedes. Representants d'aquesta associació, com també d'altres sectors relacionats amb la logopèdia, són avui entre el públic d'aquesta sessió plenària i aprofito per saludar-los.

D'aquella proposta inicial fins avui s'ha passat per un procés de negociació amb el Govern, que ha culminat avui amb l'aprovació..., o que culminarà d'aquí a poca estona, amb l'aprovació del Projecte de Llei de creació

d'aquest col·legi professional. Cal dir que aquesta proposta té el ple suport de l'associació esmentada i també, en definitiva, del món dels i de les professionals de la logopèdia. Confiam que la futura existència del col·legi serveixi per consolidar la professió, homologar criteris actuals o futurs i dignificar al màxim, davant de la societat, una professió sovint no prou coneguda, ni prou valorada. Amb la votació, avui, d'aquest Projecte de llei donarem llum verda al primer col·legi professional de logopedes de tot l'Estat espanyol. Darrerament, no passa gaire sovint que, en temes d'aquestes característiques, Catalunya sigui pionera en tot l'Estat, però, en aquest cas, sí que ho ha estat i ens en felicitem.

La inquietud dels i de les professionals, la bona implantació de la professió i –tot s'ha de dir– la bona receptivitat del Govern –i, ahora, també, del mateix Parlament– ens permeten avui de crear una nova eina al servei d'una professió amb ganes de consolidar-se i de créixer, sempre, al servei de la societat i, especialment, d'aquelles persones que, sense l'actuació de la logopèdia, es veurien condemnades a l'aïllament social i personal.

I vull –per acabar aquesta breu intervenció de suport a aquesta proposta– acabar acomiadant-me de la diputada Dolors Murillo, de Convergència i Unió, que ha sigut ponent, per part del Grup majoritari, d'aquesta Llei, desitjant-li molta sort en les seves futures activitats. Com he dit ja al principi, senyor president, votarem, d'aquí a pocs moments, a favor de la creació d'aquest Projecte de llei i desitgem, també, als professionals una gran empena per tirar-lo endavant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. D'acord amb el que em demanen els grups parlamentaris, variarem l'ordre d'intervencions establert i dono ara la paraula a la il·lustre diputada de Convergència i Unió senyora Dolors Murillo.

La Sra. Murillo i Cabré

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Aquest Projecte de llei que votarem, jo diria que ha estat una tasca grata i, evidentment, he de dir que hi votarem a favor; diria que ha estat una tasca grata per a les diputades i els diputats que hem portat el tema de la creació del Col·legi de Logopedes de Catalunya, però ha estat especialment grat per a aquesta diputada del Grup de Convergència i Unió, grup que, com ja saben, dona suport al Govern. I trobar-se que un projecte enviat pel Govern troba, d'entrada, l'entesa amb tots els grups parlamentaris és bo, però el que és més important és trobar-se la col·laboració, el consens i el visticla de les persones directament implicades en la professió de logopedes.

Així ho vaig poder constatar quan, en parlar amb representants de l'Associació de Logopèdia, Foniatria i Audiologia de Catalunya, em trobo que també fa temps, l'any 1994, han creat dins l'Associació una Comissió Gestora Pro Col·legi Professional de Logopedes a Catalunya i que tots han estat treballant serio-

sament des de l'àmbit científic i del de formació per al seu reconeixement com a col·legi professional.

Des de fa molts anys, a Catalunya ja existia el desenvolupament de la logopèdia: primerament, sorgida de les necessitats d'atenció mèdica i educativa dels nens sords; posteriorment i progressivament, estesa a altres patologies de la comunicació. La societat catalana també ha reconegut la necessitat d'aquesta tasca professional ja que, cada vegada més, l'àmbit d'actuació de la logopèdia s'ha anat estenent a àmbits molt diversos: serveis hospitalaris, centres de desenvolupament infantil i atenció primerenca, centres i serveis privats, escoles especials, centres geriàtrics, àrees bàsiques de salut i un llarg etcètera. Però, la tipificació d'atribucions pròpies d'aquests professionals, no la trobem regulada fins al Reial decret 1419/1991, de 30 d'agost, el qual estableix el títol universitari oficial de diplomant en logopèdia i també estableix les directrius generals dels plans d'estudi.

Anteriorment, la funció de logopeda era exercida per llicenciats –era i és exercida per llicenciats– i per diplomats que havien realitzat cursos d'especialització. Actualment, a Catalunya i des de 1995, la Universitat Ramon Llull imparteix els cursos de diplomatura en logopèdia i, durant el curs 97-98, és a dir, el proper mes de juny, sortirà ja la primera promoció de diplomats en logopèdia d'una universitat catalana. I, per tot el que acabo de dir, què més que aquest Parlament, en base a l'article 3.1 de la Llei 13/1982, de 17 de desembre, de col·legis professionals, reconegui un nou col·legi, el Col·legi de Logopedes.

Quan entri en vigor aquesta Llei, o sigui, aquest Projecte de llei de què ara estem parlant –i ara em dirigeixo als representants de l'Associació que es troben, avui, aquí, entre el públic–, tindran ja –deia– personalitat jurídica, no els farà falta cap associació per tal de ser representats i, a partir de llavors, seran vostès i només vostès els encarregats de dotar el Col·legi d'uns estatuts i uns òrgans de govern per tal de tenir capacitat plena per a l'acompliment dels seus fins. Enhorabona! I enhorabona, també, per ser els pioners a tot l'Estat espanyol.

Per acabar, m'agradaria donar les gràcies a l'Associació de Logopèdia, Foniatria i Audiologia de Catalunya; també als serveis de la cambra, especialment, al lletrat senyor Carles de Alfonso per la celeritat amb què ha hagut de treballar; naturalment, gràcies a l'ajut del Departament i a la seva consellera, senyora Núria de Gispert, i gràcies, especialment, a la senyora Tolosana, al senyor Mir, al senyor Bargalló, al senyor Bosch i al senyor Bonet, per la seva excellent predisposició a accelerar aquesta tramitació. Agrair també, i molt sincerament, al president de la Comissió de Justícia –que en aquests moments no el veig– i als seus portaveus. També als portaveus d'aquesta cambra, especialment al del meu Grup, senyor Ramon Camp, i també al senyor Casas i al senyor Camps (*remor de veus*), per la seva comprensió i disposició per tal que aquesta diputada que ara els parla pogués acabar aquesta tasca que feia un temps se m'havia encomanat. Gràcies per haver-m'la deixat acabar, ja que, demà, en finalitzar la sessió, i davant la Mesa, renunciaré a la meva condició de di-

4576

putada i m'incorporaré a l'Administració de la Generalitat.

Per acabar, també, dir que ha estat un honor per a mi pertànyer a la institució més important del meu país. I també ha estat un honor poder compartir amb totes i amb tots vostès la representació del poble de Catalunya.

Gràcies a tots, i sàpiguen que estaré a la seva disposició, com a delegada de Justícia a Tarragona, i des dels meus càrrecs a Unió Democràtica. Gràcies a tots; gràcies, senyor president.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Els senyors diputats saben que aquest no és un costum d'aquesta cambra legislativa. (*Remor de veus.*) Per fixar el posicionament del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a un, que és de mena rupturista, li sap greu sortir aquí a l'estrada justament quan s'acaba de trencar un costum d'aquest Parlament, que és mostrar sentiments i sensibilitats de manera externa, cosa que, habitualment, als diputats i a les diputades se'ns té reglamentàriament prohibit. Aprofitant l'avinentsa que, per un moment, se'ns ha permès, jo també em sumaria a les mostres de sensibilitat i sentiments de la diputada que m'acaba de precedir, tot i que, particularment, per la meua adscripció geogràfica, sé que no la perdré ni de vista ni de proximitat perquè, com a bona reusenca que és, anirà a ocupar la Delegació de Justícia a Tarragona. (*Rialles.*)

En tot cas, aquest és un tràmit parlamentari que estem concloent, que ha estat més que mai un tràmit, perquè és d'aquells casos en què el Parlament poc hi tenia a dir. És a dir, es tractava de donar rang legal al Col·legi de Logopedes, amb una situació a la qual s'havia arribat, per un cantó, per una necessitat històrica –a Catalunya aquesta és una professió que ja té tradició, i que té prestigi indiscutible a nivell europeu–; que, a més a més, s'hi arribava amb un consens absolut de la professió –és absolutament estrany que al Parlament arribin projectes de llei en què tota la professió ens vingui a veure demanant-nos que no hi fem cap esmena; és absolutament extraordinari, i tant de bo fos sempre així–, i perquè, a més a més, aquesta és una professió, la logopèdia, en les seves diverses variants en el camp sanitari i en el camp educatiu, que no només té una perspectiva de futur molt important, sinó que, especialment en el camp educatiu, en l'actual perspectiva del nou sistema educatiu, sens dubte hi té molt a dir el tractament de la diversitat, i per aquesta perspectiva pedagògica que entre tots s'ha volgut tirar endavant.

Per tant, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, no els llegiré el document que l'ALFAC ens va donar i en el qual s'explica els motius de la Llei, perquè tots el tenim a les mans, tots el podríem llegir i, en tot cas, el fet que la Llei arribi ara i aquí sense esmenes, demostra no només que el document ens va convèncer,

sinó que demostra que aquesta Llei era una necessitat i que sortosament l'hem aconseguit d'aprovar amb rapidesa i sense dissensions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la illustre diputada senyora Carne Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, m'afegeixo a les reflexions que han fet els diputats i la diputada que m'han precedit respecte al gust que dona, el grat que representa l'aprovació d'una llei amb un consens tan absolut com ha estat el de la Llei de creació del Col·legi de Logopedes de Catalunya. Les argumentacions o les explicacions que han fet abans de la meua intervenció em limiten molt aquesta intervenció meua, en el sentit que queda poc per dir. És veritat que ens ha arribat un projecte que respon a una necessitat sentida per un sector professional, que respon també al prestigi i a la qualificació reconeguda per la societat catalana d'un col·lectiu que fa un servei importantíssim i que, alhora, hem sabut trobar els mecanismes perquè aquesta aprovació es pogués fer amb tota la diligència necessària.

De les dues feines que tenim encomanades els parlamentaris, que és la de control del Govern i la de legislació, en aquest cas hem pogut legislar com penso que hauria de ser sempre: construint, ajudant a construir –responent a una demanda social– aquelles normes de convivència i la reglamentació de la nostra manera de relacionar-nos en una societat complexa. Per tant, em congratulo, en nom del meu Grup, d'aquesta aprovació, que d'aquí a uns moments es farà efectiva.

Sempre és protocol·lari, sembla, haver d'agrair a les persones que hi han collaborat..., no només és protocol·lari, sinó que, en aquest cas, és una vegada més ben cert que la resta de diputats, la ponent, la mateixa Conselleria de Justícia i, naturalment, l'associació ALFAC, que ha estat la que ens ha donat els arguments més vàlids per a l'aprovació d'aquesta Llei, han collaborat que això pugui ser cert i pugui ser efectiu en aquests moments.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Avui sembla que és un dia que es poden expressar emocions, com deia el senyor Bargalló, o que ens permetem expressar emocions. Jo crec que si, després, arribem a substanciar les interpellacions sobre educació d'adults, potser podrem expressar passions, però en aquest moment sí que voldria, sense cap mena de..., bé, la contenció que em donen les normes de convivència, però amb tot gust i amb el més profund dels plaers, desitjar-li moltíssim èxit, en la seva futura tasca professional, a la senyora Dolors Murillo. Vostè sap, senyora Murillo, que la trobarem a faltar en les tasques parlamentàries i en alguna petita tasca extraparlamentària que hem pogut compartir alguna vegada.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. El diputat senyor Bonet té la paraula per fixar el posicionament del seu Grup.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, amb aquest Projecte de Llei que avui aprovarem farem justícia a un conjunt d'homes i dones que des de fa molts anys treballen en aquesta professió. El llenguatge és, bàsicament, el sistema de comunicació dels éssers humans, i totes les patologies que afecten aquesta àrea han estat sovint estudiades. El logopeda és el professional responsable de la prevenció, l'avaluació, el tractament i l'estudi científic de la comunicació humana i dels trastorns que hi estan relacionats. La funció del logopeda és la intervenció, en qualsevol moment, on es desenvolupin trastorns de la comunicació, i aconseguir que els afectats per alguna patologia tinguin el millor nivell de comunicació amb el seu entorn.

Vaig quedar-me sorprès, per què no dir-ho?, en llegir les informacions que varen facilitar l'Associació de Logopèdia, Foniatria i Audiologia de Catalunya. Saber que Fray Luis de León va escriure tractats per ensenyar a parlar els sords; que el 1620 Juan Pablo Bonet –que no sé si tenim res a veure– va escriure el *Libro de educación de sordomudos*; saber de l'alfabet ideat per Goya per als sords, o els tractats d'Albert Martí, a Catalunya, el 1808; la creació, els anys trenta, a Barcelona, de l'Escola Municipal de Sordmuts, i tants detalls amb referència a aquesta disciplina educativa... Donem, doncs, la benvinguda a la creació d'aquest Col·legi professional, que de ben segur impulsarà de forma important el desenvolupament de la logopèdia.

Donar les gràcies a tots els ponents d'aquesta Llei i als serveis de la cambra, i no vull acabar sense unes paraules per a la diputada Dolors Murillo, que en aquest Ple deixa les seves tasques parlamentàries: Dolors, trobarem a faltar les teves ganes de treballar, la teva ponderació i el teu bon sentit de l'humor, cosa de la qual sovint estem mancats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo crec que aquesta intervenció és més formal que altra cosa: no es tracta de venir a defensar criteris discrepants; estem fent una llei que no ha generat polèmica entre els grups perquè, en definitiva, el que ens limitem a fer és donar forma de llei a quelcom que, de forma unànime, ens demanen els sectors socials directament implicats. I això és una cosa que, evident-

ment, amb molt de gust i amb molt de plaer farem. Res més agradable hi ha que mirar de fer lleis que acontentin la gent que les han d'utilitzar i la gent que afecten directament. Per tant, per nosaltres és poca feina, certament, molt poca feina. No hem hagut de dedicar massa hores de treball de ponència per posar-nos d'acord en una cosa que no presentava polèmica, que havia estat presentada de forma absolutament impecable, i que, per tant, de l'únic que es tractava era de donar-li aquest vistiplau formal.

En aquest cas, en la creació d'aquest Col·legi, hi concorden de forma molt nítida les dues condicions que justifiquen en el marc legislatiu vigent la creació de col·legis professionals: l'existència d'una professió molt consolidada, en aquest cas especialment consolidada i especialment útil des d'un punt de vista social i educatiu, i, a més a més, l'existència, molt més recent, d'una titulació específica. La creació del Col·legi professional, per tant, tenint en compte els precedents existents, era gairebé obligada.

A partir d'aquest moment només ens resta dedicar els nostres millors desitjos a la gent que hauran de tirar endavant el Col·legi, que hauran de fer els estatuts. Desitjar-los sort, desitjar-los encert, en l'exercici d'aquesta nova responsabilitat. Sobretot, tenir molta cura en l'exercici d'aquesta responsabilitat: un col·legi professional és una entitat pública, moltes de les seves decisions tenen rellevància pública i, per tant, requereixen una especial responsabilitat en la seva gestió.

I també, per descomptat, i ja per acabar, em sumo de molt bon grat –i de mal grat, alhora– a les paraules dels meus companys, de comiat de l'amiga Dolors Murillo. També em sap greu que ens deixi, també estic molt content perquè segur que ella se'n va amb ganes que li provin millor les coses i de divertir-se més. Per tant, doncs, que tingui molta sort.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabada la fixació del posicionament dels grups, i d'acord amb l'article 101.2 del Reglament, sotmetrem el Dictamen a votació de la cambra. Es preparin les senyores diputades i els senyors diputats, ocupant els seus escons, que iniciarem seguidament la votació del Projecte de Llei de creació del Col·legi de Logopedes de Catalunya.

Iniciem la votació.

Aquest Projecte de Llei ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en la cambra.

Alteració de l'ordre del dia

Demano als senyors diputats un moment d'atenció. Aquesta presidència ha rebut el suggeriment de fer una petita alteració de l'ordre del dia, i en lloc de continuar seguidament sobre les proposicions de llei, passar al capítol de designacions. Si la cambra accepta aquest

suggeriment, procediríem a la votació de les designacions que hi ha prevista a l'ordre del dia d'avui. Hi ha conformitat, a aquesta alteració de l'ordre del dia, del ple de la cambra? *(Pausa.)*

Designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Essent així, passaríem, en primer lloc, a la designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. D'acord amb l'article quart de la Llei 10/1983, del 30 de maig, de creació de l'ens públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya, i atesa la renúncia del senyor Pere Oriol Costa, s'ha de procedir a l'elecció de qui el substitueix. Es requereix la majoria de dos terços, és a dir, noranta vots.

Donat que hi ha un sol candidat, l'honorable senyor Josep Maria Triginer i Fernández, proposat pel Grup Socialista, i d'acord amb els antecedents, es proposa que la votació sigui electrònica i secreta. Hi ha alguna objecció a aquesta proposta de votació? *(Pausa.)* Cap? Doncs, atesa la conformitat del Ple de la cambra, procediríem a la votació de l'honorable senyor Josep Maria Triginer i Fernández per al Consell de la Corporació de Ràdio i de Televisió. Prego als senyors diputats que ocupin els seus escons perquè iniciarem la votació tot seguit.

Iniciem la votació.

L'elecció s'ha produït amb el següent resultat: 90 vots a favor, que és el mínim de la majoria dels dos terços, 2 vots en contra i 10 abstencions. Per tant, queda designat l'honorable senyor Josep Maria Triginer i Fernández.

Designació de tres membres del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili

Seguidament, passaríem a votar la designació de tres membres del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili. El senyor secretari donarà lectura dels noms proposats.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. Designació de tres membres del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili. Proposta presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya: «A la Mesa del Parlament. Higiní Clotas i Cierco, portaveu del Grup Parlamentari Socialista, d'acord amb allò que es preveu a l'article 143.2 del Reglament del Parlament, comunica a la Mesa del Parlament que els noms dels representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili són els següents: senyor Joan Ballester i Grau, senyor Macià Mallol i Soler.»

D'altra banda, la proposta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió diu: «A la Mesa del Parlament. Ramon Camp i Batalla, portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, d'acord amb el que disposa l'article 143 del Reglament del Parlament, comunica els candidats d'aquest Grup a ser escollits membres del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili, dels quals s'adjunta el corresponent currículum: senyor Joan Josep Malràs i Pascual.»

El president

Aquesta presidència ha rebut el suggeriment de diversos portaveus dels grups per procedir a l'aprovació d'aquests nomenaments per assentiment del Ple de la cambra. Hi ha acord per part dels diputats? *(Pausa.)* Per assentiment queden designades, per tant, les tres persones els noms de les quals han sigut llegits pel secretari primer de la Mesa.

Designació de tres membres del Consell Social de la Universitat de Lleida

I, així mateix, cal procedir a la designació de tres membres del Consell Social de la Universitat de Lleida. El secretari donarà lectura ara als noms proposats per a aquesta designació. Senyor Escudé, per a la Universitat de Lleida...

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. Designació de tres membres del Consell Social de la Universitat de Lleida. Propostes de candidats. Proposta presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya: «A la Mesa del Parlament. Higiní Clotas i Cierco, portaveu del Grup Parlamentari Socialista, d'acord amb allò que es preveu a l'article 143.2 del Reglament del Parlament, comunica a la Mesa del Parlament que els noms dels representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat de Lleida són els següents: senyor Xavier Maurel i Castro, senyor Josep Pau i Pernaü.»

D'altra banda, la proposta presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió diu així: «A la Mesa del Parlament. Ramon Camp i Batalla, portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, d'acord amb el que disposa l'article 143 del Reglament del Parlament, comunica el candidat d'aquest Grup a ser escollit membre del Consell Social de la Universitat de Lleida, del qual s'adjunta el corresponent currículum: senyor Jaume Escart i Bernadó.»

El president

Així mateix, de la mateixa manera que hem procedit en l'anterior designació de la Universitat Rovira i Virgili, per als tres membres del Consell Social de la Universitat de Lleida hi ha la proposta suggerida per diversos portaveus de procedir a aquesta designació per assentiment del Ple del Parlament. És conforme per part dels diputats? *(Pausa.)* Doncs, queden designats.

I, per tant, passem immediatament als següents punts de l'ordre del dia, que són les proposicions de llei.

Proposició de llei sobre l'addició a l'article 39 de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals, per la qual s'atorga a les associacions de protecció i defensa dels animals la qualitat d'interessades en els procediments sancionadors (presa en consideració)

La primera de les proposicions de llei és: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei sobre l'addició a l'article 39 de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals, per la qual s'atorga a les associacions de protecció i defensa dels animals la qualitat d'interessades en el procediment sancionador, presentada pel Grup Parlamentari Popular. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per presentar-la, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal, per un temps màxim de quinze minuts.

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, tots els grups parlamentaris hem considerat que la protecció dels animals és una de les fites a assolir en una societat avançada. Per això aquesta cambra va aprovar la Llei 3/88, del 4 de març, amb la finalitat de millorar, afavorir i estendre la protecció dels animals mitjançant un model de protecció mixta Generalitat - ens locals. Amb posterioritat, el 7 d'abril de 1994, es va aprovar la Llei de modificació de la Llei 3/88, coneguda col·loquialment com la «Llei del xip», en la qual es varen establir els sistemes d'identificació obligatòria per als animals domèstics de companyia per tal de poder detectar més fàcilment els casos de maltractaments i d'abandonaments. I ja finalment, el 7 de juny de 1995, es va aprovar la Llei sobre protecció dels animals utilitzats per a experimentació i altres finalitats científiques. És a dir, ens hem dotat d'un marc legal que ens situa entre els països capdavaners d'Europa i mitjançant el qual es crea un veritable sistema de protecció, vigilància i tractament dels animals que ha vingut a substituir una legislació parcial i antiquada.

D'aquestes lleis, em centraré en la Llei 3/88 –que, podríem dir-ne, és la llei de fonaments en els àmbits centrals del problema–, que dedica el seu títol dotzè a establir un llarg catàleg d'infraccions i de sancions que tenen per objecte garantir unes atencions mínimes que han de ser observades per tothom i que afecten els principis de respecte, defensa i protecció dels animals. Després que han passat gairebé deu anys des de l'aprovació de la Llei, si en fem balanç, hem de dir que en línies generals la valoració que en fem és positiva. Tot i això, hem constatat, malauradament, amb decepció, que l'aplicació pràctica d'aquesta Llei no ha estat tan intensa com era de desitjar, ja que proliferen..., veiem com cada vegada més es van donant conductes prohibides, com ara els maltractaments i els abandonaments dels animals de companyia, que a més a més no són sancionades, tot i haver estat denunciades. En aquest sentit, vull fer esment que el mateix síndic de Greuges s'ha hagut de dirigir al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca advertint-los que dels expedients sobreseguts pel DARP es deriva un desistiment per part

de l'Administració de la seva obligació d'aplicar la Llei de protecció dels animals, i que això comporta que conductes objecte de denúncia i que suposen un veritable incompliment de la norma no siguin sancionades.

Amb això no volem, senyores diputades, senyors diputats, prejutjar que hi hagi una manca de voluntat política per aplicar la Llei. Ho imputem més aviat a la manca de mitjans suficients per a una vigilància i una inspecció que siguin adequades a les necessitats actuals. És per això que considerem imprescindible comptar amb el màxim ajut social, amb la col·laboració i participació dels ciutadans en general i més concretament, i mot especialment, de les associacions de defensa dels animals en aquesta tasca, perquè aquestes associacions, altruistes i sense finalitat de lucre, són, han de ser un estri fonamental per aconseguir dues coses, fonamentalment: per una banda, sensibilitzar una societat que a portes del segle XXI encara projecta les seves frustracions, la seva violència, la seva crueltat sobre els més febles, sobre aquells que no es poden defensar, i, per una altra banda, també han de ser un estri important per col·laborar amb les administracions en la detecció i, per tant, ajudar a perseguir i sancionar les conductes prohibides per la Llei. Perquè és prou clar, i no se'n escapa a ningú, que no serveix de res l'establiment d'un seguit de disposicions proteccionistes si aquestes no van acompanyades de la corresponent reacció en cas d'incompliment.

És en aquest sentit que el Grup Popular ha presentat la Proposició de llei avui a debat per tal de modificar l'article 39 de la Llei 3/88 de manera que es reconegui a les associacions de defensa dels animals el dret a participar com a part interessada en els expedients sancionadors. El que pretenem és que, sens perjudici de les previsions genèriques que s'estableixen en l'esmentat article 39, en allò que fa relació a la possibilitat d'adoptar acords entre el Departament d'Agricultura i aquestes associacions protectores, de tal manera que puguin participar en la realització de tasques de protecció i defensa dels animals, el que volem és que se'ls reconegui explícitament un interès legítim col·lectiu, de tal manera que quan es produeixin infraccions tipificades les associacions puguin iniciar el procediment sancionador mitjançant la corresponent denúncia, i també tenir la condició d'interessades en els procediments que s'iniciïn, sense necessitat en cap cas d'invocar i acreditar preceptivament la concurrència de dret o interès específic, de dret o interès concret de cap classe.

La possibilitat d'iniciar el procediment sancionador mitjançant la corresponent denúncia es veu ja emparada a l'article 6 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador, d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat de Catalunya. Precepte que l'únic que fa és reiterar la normativa continguda al títol IX de la Llei 30/92, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

Per una altra banda, la cobertura legal per tal de reconèixer a aquestes associacions la condició d'interessades es troba a l'article 31 de la Llei 30/92, que abans he esmentat, donat que és inqüestionable el seu interès legítim col·lectiu en el bon fi d'aquests procediments.

Tot amb tot, hi ha hagut casos en què l'Administració de la Generalitat no ha entès així l'esmentat precepte i ha negat la legitimació en base a allò que resulta de l'article 31, però concretament en el seu apartat segon, on s'estableix que les associacions i les organitzacions representatives d'interessos econòmics i socials seran titulars d'interessos legítims col·lectius, això sí, en els termes que la Llei reconegui. Per això, per tal de garantir la seguretat jurídica aclarint els dubtes interpretatius suscitats, seria necessari introduir a la Llei 3/88 la modificació proposada pel Grup Popular amb la finalitat de complir allò que disposa l'article 31.2, que acabo de llegir.

Si aquesta cambra accepta la modificació proposada, la Llei de protecció dels animals haurà adoptat un sistema intermedi a fi de reconèixer la legitimació de les associacions protectores en els procediments sancionadors. I ho dic en el sentit que voldria deixar clar que aquesta modificació no consagraria l'acció popular que permet l'atribució de legitimació a qualsevol ciutadà només pel fet de ser-ho, sense que li resulti exigible la concurrència de cap títol addicional de legitimació –que trobaríem per exemple, com a arquetipus, dintre de l'administració..., del dret administratiu, dintre..., en l'àmbit administratiu, els supòsits recollits en l'article 304 de la Llei del sòl o a l'article 8.2 de la Llei 16/85, de 25 de juny, de patrimoni històric estatal–; el que pretenem, com deia, no és consagrar l'acció popular, sinó que el que pretén el Grup Popular és una forma de col·laboració dels ciutadans en aquests procediments, que vagi més enllà de la mera presentació de la denúncia, reconeixent aquesta possibilitat no a tots els ciutadans, no a qualsevol ciutadà, sinó només a aquelles associacions o entitats que tinguin com a única finalitat la defensa dels animals, deixant clar que aquest reconeixement no viola el dret a la igualtat, donat que, tenint en compte la importància dels interessos que estan en joc, la mateixa naturalesa i finalitats de les associacions esmentades i el mateix mandat constitucional a favor de la participació dels ciutadans en els assumptes públics –com veiem en els seus articles 9, apartat segon, 23, apartat primer, i 48..., de la Constitució, com deia–, no es podria sostenir que el reconeixement de l'esmentada legitimació en la forma proposada pel Grup Popular vulneri en cap cas l'article 14 ni les lleis que, en l'àmbit administratiu, d'ella se'n deriven.

Acabo ja, senyor president, senyores i senyors diputats, demanant el seu vot favorable a aquesta presa en consideració, tot recordant que des de la Presidència de la Generalitat se'ns encoratja ben sovint a treballar per fer una Catalunya més noble i més justa. I en aquest sentit vull manifestar que aconseguir que el respecte als éssers vius no humans, en la seva interacció amb els humans, sigui un valor profundament arrelat a la nostra societat serà un dels paràmetres per mesurar l'alçada ètica i el progrés moral del nostre país i el farà i ens farà més nobles i més justos.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a fixar la posició, tenen la paraula els grups parlamentaris, i en primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Proposició de llei que presenta el Grup Popular fa referència a un tema que afecta el sentiment d'una part important de la nostra societat, i en el qual val a dir que aquest Parlament ha estat sensible a aquesta preocupació, regulant per llei la protecció dels animals i debatent altres iniciatives a l'entorn del mateix tema. Jo crec que aquesta constatació és molt positiva, sobretot és positiu que hi hagi molts ciutadans preocupats per la qüestió, perquè la salut democràtica de civilitat d'un poble, la seva maduresa, es demostra també amb la sensibilitat que tinguin envers els animals.

I certament la Llei de protecció dels animals va representar un pas molt important en aquest sentit: va donar resposta a la preocupació que existia sobre el tema en àmplies capes de la nostra societat. Lamentablement, hi ha encara algun forat negre, alguna taca negra, i així trobem que a Catalunya es continuen fent curses de braus, que continuen legalitzades sota l'argument que representen un suposat art i que serveixen fonamentalment per a donar carnassa a determinats turistes incauts, delerosos d'emocions i de conèixer a fons i practicar allò que al seu dia es va conèixer com el *typical Spain*. I al marge d'aquestes pràctiques legals, que estaria bé que en el futur deixessin de ser-ho, hi ha pràctiques il·legals que, tot i la seva il·legalitat, es van produint..., no diré que impunement i pública, però sí d'una manera excessiva. Estic pensant, per exemple, en el cau que es descobrí recentment i que servia per a fer apostes il·legals sobre la base de les baralles de galls a mort i que va provocar una operació policial que, pel que va transcendir als mitjans de comunicació, va deixar molt a desitjar.

Al marge d'aquestes pràctiques, o altres similars, la infracció de la Llei de protecció dels animals es produeix bàsicament incomplint les prohibicions que de manera exhaustiva defineix l'article 2 de la Llei, i especialment la prohibició de maltractar o agredir físicament els animals, o, d'una manera més evident, abandonar-los. L'abandonament es va pretendre obstaculitzar en la redacció de la Llei 3/94, que pretenia determinar els sistemes d'identificació obligatoris per als animals domèstics i de companyia que, sense representar cap perjudici per a l'animal, incorporeessin, a més de les dades pròpies, el nom de la persona que en sigui responsable. A pesar d'aquestes prevencions legals, és cert que es continuen abandonant animals, que suposen no només un maltractament evident, sinó que, en ocasions, especialment en el cas dels gossos que pullulen perduts sense rumb poden provocar i de fet provoquen, quan travessen carreteres, accidents on els gossos hi deixen la vida i poden posar en perill la dels conductors i usuaris dels vehicles.

Per aquestes raons, estem d'acord a combatre amb més possibilitats aquelles persones que incompleixen la legislació vigent en matèria de protecció dels animals, i essencialment estem d'acord amb la voluntat que inspira aquesta proposta expressada en la seva exposició de motius. I, si em permeten el parèntesi, l'exposició de motius diu una veritat com un temple, una veritat que, venint del PP, hem de celebrar especialment. Diu un

dels seus paràgrafs: «Està clar que no serviria de res l'establiment d'un seguit de disposicions normatives protectores si aquestes no van acompanyades de la corresponent reacció en cas d'incompliment.» Aquesta afirmació és de caràcter general i, naturalment, val per a totes les disposicions normatives, per a totes les lleis (*remor de veus*) –lògicament, també per a les disposicions que afecten els animals.

La proposta té un article únic, que no ens sembla susceptible de ser polèmic, donat que, d'una banda, suposa un nou element per a combatre amb més eficàcia les infraccions a la llei, i, d'altra, no afecta el dret de defensa de la persona denunciada ni entorpeix els seus drets. Per tant, sense que serveixi tampoc de precedent, estem fonamentalment d'acord amb la proposta del Partit Popular i, per tant, en coherència, hi votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no sé si, encara que sigui a poc a poc, s'està aconseguint que es conscienciï la societat davant dels drets dels animals, però ben segur que aquests darrers anys sí que s'ha anat modificant la legislació que ja existia en relació amb protecció dels animals, per tal d'anar incrementant, en la mesura del que ha estat acceptat per aquest Parlament –que no ha estat tot el que s'ha presentat en diverses ocasions–, doncs, sí que s'ha anat incrementant la protecció dels drets dels animals. Probablement, l'assumpció dels drets dels animals vindrà conjuntament amb un canvi cultural, el mateix canvi cultural que reclamava aquest matí i que en altres ocasions també he reclamat, del qual els animals en formen part important, com a elements de sensibilitat i com a elements d'un canvi i d'una visió menys antropocèntrica de la vida. Els animals compleixen perfectament la primera llei de la termodinàmica –aquella de l'acció-reacció– i acostumen a donar fins i tot més del que els donem els éssers humans, i, per tant, contribueixen de manera important al benestar dels éssers vius que formen part de l'espècie humana, però contribueixen també, sobretot, a elements de biodiversitat i a participar dels diferents elements que configuren la vida en el planeta Terra.

En aquesta esmena de modificació de la Llei que ens presenta el Grup Popular nosaltres trobem un gran avantatge. Hi trobem un avantatge podria dir que obvi, que és que aquell argument que tantes vegades hem sentit esgrimir per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que era que no tenia prou efectius humans com per a poder fer el seguiment de la legislació que ja existia, ara, amb l'aprovació d'aquest article –si finalment s'aprova–, es podrà produir. I es podrà produir mitjançant un col·lectiu d'indubtable valor en

aquestes tasques i d'indubtable altruisme en la tasca que desenvolupen. Les associacions de protecció d'animals estan configurades per persones que fan que bona part de la seva vida giri al voltant dels drets dels animals –bàsicament animals de companyia– i que prenguin en consideració aquests animals, sobretot els que no han estat presos en consideració, pels que havien estat en un moment els seus propietaris.

Esquerra Republicana de Catalunya va modificar al seu moment la Llei de protecció dels animals amb la introducció de la «lleï del xip». De fet, la «lleï del xip» –que, com tots vostès saben, no s'ha dut a la pràctica, és a dir, que no s'ha aplicat– hauria pogut solucionar en bona part tot el que és el procés d'abandonament i el posterior problema que poden generar, tant en relació amb els animals abandonats com en relació amb éssers vius de l'espècie humana, que tenen diferents dificultats que es poden trobar en trobar-se amb animals abandonats, igualment també com la diferent fauna autòctona, que, a conseqüència –abans mencionava el tema de la biodiversitat– dels nombrosos gats i gossos assalvatjats que es poden trobar en els nostres boscos actualment han acabat produint nombrosos creuaments entre animals salvatges, produint-se pràcticament la desaparició d'espècies que no siguin híbrides en relació amb gossos i amb gats assalvatjats.

És a dir, doncs, que, a més a més de l'interès que té aquesta proposta per a la protecció estricta de les mateixes espècies animals, a més a més s'ha de pensar també en la repercussió que aquests tenen sobre altres espècies animals i sobre la mateixa espècie humana. Per tant, aquesta és una solució que, plantejada de la manera com ho ha fet el Partit Popular, pensem que pot aportar realment la solució al problema dels nombrosos abandonaments que es produeixen, sobretot en dates de vacances. I pensem també que en fer un seguiment més estricte de la realitat es poden tenir dades més veraces i es pot analitzar més el que és el comportament humà en relació amb els animals que de vegades són mascotes però que després, sovint, es converteixen en animals dels quals no se sap què fer-ne.

Aquesta proposta, doncs, té la virtut de poder vertebrar el que fa referència a un dels problemes més importants en relació amb els animals domèstics de companyia, i també mostra –sobretot en el que ha explicat la diputada del PP– una sensibilitat que no diré que és nova, però que ens permetrà, de ben segur, obrir una nova porta per modificar la Llei de protecció dels animals.

Ha dit la diputada del Grup del PP que el tracte amb els animals va fortament vinculat a concepcions ètiques i morals. Nosaltres ho compartim. Tant ho compartim que també vam intentar modificar la Llei de protecció dels animals en relació amb les curses de braus. En aquell moment aquesta modificació no va tenir el suport necessari perquè poguéssim tirar endavant, però pensem que ara, amb aquesta declaració que no distingeix entre animals, ètica i moral, potser ara és el moment de tornar-la a presentar per veure si és possible que qualsevol espectacle «de sang i fetge», encara que vagi disfressat d'art o de cultura, es pugui impedir que es continuï realitzant en places públiques, on pot anar qualse-

vol persona, no ja major d'edat, sinó aquells que no han adquirit la majoria d'edat.

Per tant, amb l'esperança que això sigui un punt per a avançar en relació amb els drets dels animals, però no el darrer dels avenços que ha de tenir la Llei de protecció dels animals, la 3/88, donarem suport a aquesta Proposició de Llei. Esperem que aquest article únic no tingui dificultats per a ser aprovat i esperem que les protectores d'animals, en funció de la seva sensibilitat i de la seva dedicació, puguin aportar un paper esclariador, a nivell d'espècie humana, del tracte que donem als animals, i un paper de benefici i de benestar als animals sobre els quals actuem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, si de veritat Catalunya, en un moment donat, amb la promulgació de l'anomenada Llei per a la protecció dels animals, 3/88, va ser considerada com a capdavantera en aquest marc, és indispensable que recuperem aquesta fama, fent que es compleixi aquesta Llei, que després posteriorment va ser modificada per la 3/94, del 26 d'abril, i els seus posteriors decrets, ordres i convenis. I és a la vegada indispensable i prioritari que sigui desenvolupat el seu reglament. Senyors i senyores diputades, fa deu anys que es va promulgar la Llei i el reglament encara no s'ha portat a terme.

El nostre Grup Parlamentari, ja en el mes d'octubre, va presentar una proposició no de llei en comissió, que va ser aprovada per unanimitat, demanant l'acceleració del seu compliment reglamentari per a la consecució dels objectius pels quals havia estat creada aquesta Llei. Com tots vostès ja saben, fins ara les administracions amb responsabilitat en aquesta tasca són els ajuntaments, les diputacions i la Generalitat, aquesta mitjançant el Departament de Sanitat, el DARP, el Departament de Medi Ambient i el de Governació: els ajuntaments, a més de la recollida dels animals abandonats, faciliten llicències d'activitats econòmiques relacionades amb els animals; el DARP és responsable de tota activitat ramadera, cria, venda i transport; el Departament de Sanitat, de tota la vessant del consum, escorxadors i sacrificis, així com animals peridomèstics i plagues; el Departament de Governació, per mitjà de la Direcció General del Joc i d'Espectacles, en l'ús dels animals en els circs i festes populars; la Diputació, per mitjà de l'Àrea de Sanitat, actua i dona suport als municipis en el camp dels animals de companyia i periurbans, i finalment, el Departament de Medi Ambient actua en matèria d'espais naturals i té una relació indirecta amb aquesta problemàtica.

Són, però, les nombroses societats animalistes, defensores i protectores dels animals, les primeres interessades a preocupar-se per cadascuna de les problemàtiques

que afecten l'espècie, perquè siguin observades, cuidades, si convé, denunciades, i, en definitiva, solucionades, que és del que es tracta. I això ens consta perquè reiteradament així ens ho han expressat.

La Proposició de llei que avui presenta el Grup Popular, sobre l'addició a l'article 39 de la Llei 3/88, de protecció dels animals, per la qual s'atorga a les associacions la protecció i defensa dels animals la qualitat d'interessades en el procediment sancionador, ens sembla molt correcta, i li donarem el nostre suport, ja que, com ja s'ha dit, la majoria d'aquestes associacions, creades sense ànim de lucre i vigilants amb escreix de la protecció i defensa dels animals, en tot el seu ampli ventall de problemàtiques que durant la seva vida i, fins i tot, en la seva mort presenten, mereixen sobrerament que se'ls reconegui la seva representació i, com a part interessada, la seva presència i participació en qualsevol denúncia, incidència, problemàtica, petició d'informació –una cosa tan senzilla com sembla, però que fins i tot de vegades els ha estat vedat.

Per tant, crec que queda prou evidenciat, per tot el que han dit els diferents grups, que hi donem el nostre suport.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula, per fixar la posició del Grup, el diputat senyor Roma.

El Sr. Roma i Cunill

Gràcies, honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, evidentment que el Grup Socialista donarà suport a la Proposició de llei, seguint el que va ser l'acceptació per part de tots els grups, l'any 88, que totes les lleis i totes les modificacions que es fessin a la Llei de protecció dels animals s'intentessin fer per consens. Així va ser com es va discutir i aprovar la Llei de protecció dels animals i les dues modificacions posteriors: la que en diem «del microxip» i la d'experimentació amb animals vius.

De tota manera, hem de dir que hauríem d'establir i establir-nos tots plegats l'obligatorietat que el que aprovem aquí, després, ho posem en pràctica i ens comprometem a complir-ho. Ho dic perquè la modificació que hi va haver sobre el xip –el microxip, que en diem–, de fet, no es compleix. En el moment, ja, de la discussió i del debat va quedar..., almenys vam ser alguns dels que vam intervenir que ja vam posar l'interrogant que, dos anys després de l'aprovació, vèiem difícil que es complís. Però encara era més complicat si, com és habitual ja en el Parlament, o de vegades per part del Govern de la Generalitat, se'n traspassa l'obligatorietat, el control, als ajuntaments, pensant que som un país amb 940 municipis, dels quals 700 són petits o molt petits municipis, que no tenen recursos, no tenen personal, no tenen mitjans per, realment, portar el llistat, el padró d'animals domèstics, que tampoc tenen els mitjans per posar el microxip i portar-ne un control, i el que ha passat és el que ja es preveia que passés quan es va fer aquesta modificació: que no es compleix. I, per

tant, a hores d'ara, podem continuar contemplant i sabent que vuitanta o cent mil animals –bàsicament, gossos i gats– es continuen abandonant a Catalunya; continuem veient per totes les carreteres, principals o secundàries, milers de gossos i gats que moren trepitjats i d'altres que, com s'ha dit, estan ja deixats i abandonats per aquests mons de Déu i es converteixen en animals salvatges, que realment es converteixen en un perill sanitari i un perill, també, per a tots els altres animals que estan en els boscos.

Bé, per tant, sí que és lògic que, davant d'aquesta migradesa de recursos que demostra la mateixa Generalitat i que tenim i que tenen els ajuntaments, és lògic que es reclami i es busqui la col·laboració i cooperació de les associacions de defensa dels animals o les protectores d'animals, com unes entitats que poden servir molt bé per fer aquesta funció, que es pot sumar a la funció de la Generalitat, dels ajuntaments, i ara també de les associacions.

És per aquests motius que el Grup Socialista dona suport a aquesta Proposició de Llei i, per tant, hi votarà a favor.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió no trencarà en absolut el consens de la cambra pel que fa al capteniment favorable a la protecció dels animals: va ser el Govern de la Generalitat qui va impulsar la primera llei a l'Estat espanyol sobre la llei de protecció d'animals; va ser la Generalitat, el Govern de la Generalitat, qui va impulsar les diverses lleis que l'han desenvolupat –no la seva totalitat, però està en camí–, i és el Govern de la Generalitat qui aplica la llei. I aplica la llei d'una forma total, absoluta? No, no és cert. Ara bé, tampoc val a dir que el Govern de la Generalitat no aplica la llei de protecció dels animals amb una cura especial: l'any 1997 s'han incoat dos mil expedients sancionadors, que han representat sancions econòmiques per als infractors de més de setanta milions de pessetes. No es preocupin, senyores diputades i senyors diputats: aquest no és el text de la intervenció, però sí, en canvi, que és l'estadística mensual de les infraccions sancionades, que poso a disposició dels senyors ponents que han intervingut, amb les causes que les han motivat, amb els infractors, més per mes, infracció per infracció, causa per causa, i, per tant, evidentment, territori per territori.

El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca té, a més, una especial cura pel que fa a la protecció i gestió de la fauna, i jo els recomano molt i molt –i els en faig gràcia– l'opuscle en què s'explica tot el tema de protecció de la fauna autòctona. I els parlaria del trençalòs, els parlaria de la recuperació de tortugues i els parlaria, és clar, de l'ós del Pirineu, que no vull entrar-hi perquè seria conflictiu.

Que això és tot el que cal fer? Segur que no. Segur que no, entre altres coses, perquè –i ho han dit els mateixos ponents– hi ha una dificultat, moltes vegades, pel que fa a les infraccions, d'una manca de possibilitat d'identificar els seus autors. I per què manca de possibilitat d'identificar els infractors? Molt simplement, perquè la capacitat de provatòria és molt difícil.

I que la iniciativa de la senyora Dolors Nadal i del Grup Popular pot ajudar-hi en aquest camí? Segur que sí. I per això hi donarem suport. Perquè la llei preveu i dedica un capítol –el títol X, concretament– a potenciar les associacions de protecció dels animals com a col·laboradores de l'Administració. I quina millor col·laboració que constituir-se en denunciants i en participants dels procediments sancionadors per les infraccions de la llei de protecció dels animals? Que això és suficient? No serà suficient. Senyora Dolors Nadal, senyors ponents, tots els que m'han precedit en l'ús de la paraula, això tampoc serà suficient. Per què? Perquè, evidentment, fins que no s'aconsegueixi la identificació dels possibles infractors, l'aplicació de la llei serà a precari. I això no serà possible fins que s'arribi a determinats convenis, que són possibles i que estan en camí, a través de col·legis de veterinaris, a través dels instal·ladors dels xips, per tal que el xip identificador de l'animal de companyia sigui no un desideratium de la llei que vam aprovar aquí, sinó una efectivitat pràctica. Però, mentre el xip valgui determinades pessetes, no es pot demanar a pagès que es vagin col·locant xips als animals –i no és aquest el problema–, i no es pot demanar a ciutadà que, mentre valgui el que val –i sóc molt respectuós amb els honoraris dels veterinaris, i molt respectuós amb els honoraris que cobren els fabricants dels xips–..., això serà impossible. I mentre els ajuntaments, que han d'aplicar la llei en primera fase, no tinguin els mitjans suficients d'uns lectors per poder identificar aquests xips i poder, realment, aplicar la llei, serà molt difícil. Però hi som, en camí.

I ara anem a aprovar una proposició de llei, i jo, en el període d'esmenes, ja anuncio a la ponent que intentarem, el Grup de Convergència i Unió, presentar alguna esmena que faci possible que no fem un brindis al sol, que ja ens vam equivocar amb els xips dels animals. No ens vam equivocar en aprovar la llei: ens vam equivocar en no preveure els convenis previs amb el Col·legi de Veterinaris, amb els fabricants, per tal de fer aplicable la llei. I ara passaria el mateix. Si el que se'n demana és que les associacions de protecció dels animals siguin part interessada en l'expedient, totalment d'acord; si hem, realment, de comunicar els expedients sancionadors a les dotzenes i dotzenes d'associacions de protecció dels animals, ho col·lapsarem i, en comptes de dos mil expedients sancionadors amb setanta milions de multa, tindrem cent expedients sancionadors amb deu milions de pessetes de multa. I, per tant, hem de trobar algun mecanisme per situar alguna esmena que faci operativa aquesta brillant idea del Grup Popular.

Quina és aquesta possible esmena? Ja els ho anuncio des d'ara: per exemple, que només l'associació protectora denunciï en sigui part, perquè, si són part del procediment totes les associacions, ens tornarem bojos,

4584

i no hi han prou funcionaris en el DARP i en tota la Generalitat per notificar-ho. Si resulta que ho hem d'anar notificant, una per una, totes les associacions de Catalunya, no ens en sortirem. Si trobem una mecànica operativa que permeti situar la notificació en la seu del mateix Departament o alguna mecànica operativa que ho faciliti, això serà practicable. No fem, per tant...

Benvinguda sigui la idea, le'n felicito, és una bona idea, nosaltres la votarem favorablement, però ja li anuncio que, d'acord amb vostè i amb tots els ponents, amb la senyora Maria Olivares, amb el senyor Portabella, amb el senyor Benet Tugues i... –no em vull deixar ningú– amb el senyor Roma, trobarem la manera de fer-la practicable. I en el període d'esmenes ho farem.

Per això, nosaltres la votarem favorablement, i els en dono les gràcies, per la idea que vostè ha tingut, que la hi envejo perquè potser l'hauríem d'haver tingut nosaltres.

Gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta Proposició de llei.

Iniciem la votació.

La presa en consideració de la Proposició de llei sobre l'addició a l'article 39 de la Llei del 4 de març, de protecció dels animals, per la qual s'atorga a les associacions de protecció i defensa dels animals la qualitat d'interessades en els procediments sancionadors, ha estat aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Un moment d'atenció, si us plau. Abans de passar al punt quart de l'ordre del dia, per evitar qualsevol dubte, aquesta presidència vol fer constar que en la designació dels consells socials tant de la Universitat Rovira i Virgili com de la Universitat de Lleida, que requereixen majoria absoluta, la Mesa d'aquest Parlament ha comptabilitzat 112 diputats, que són els que han assentit en una i altra designació, que conformen la majoria absoluta que exigeix el Reglament del Parlament per a aquest tipus de designacions.

Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1993, del 5 de març, de l'Estatut del consumidor (presa en consideració)

Passem ara al punt quart de l'ordre del dia, és a dir al debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1993, del 5 de març, de l'Estatut del consumidor, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no hi ha dia de la setmana que no trobem a la bústia de casa segurament un munt de...

El president

No comenci, no comenci, esperi que guardin silenci els senyors diputats.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president.

El president

Esperi, pari, pari...

El Sr. Ridao i Martín

Deia que...

El president

Prego que les senyores diputades i senyors diputats ocupin els seus escons.

El Sr. Ridao i Martín

Deia que no hi ha dia de la setmana, segurament, senyores i senyors diputats, que cadascú de nosaltres no trobem a la bústia de casa, quan arribem, un munt de fulletons, de targetes, de catàlegs, de cartes, dipositats ja sigui directament a la bústia o ja sigui a través del correu, amb tota mena de publicitat que tot sovint no hem demanat però que se'ns ofereix de manera reiterada, i és la publicitat anomenada publitramesa. Precisament aquesta publicitat, publicitat també que es denomina màrqueting directe, és el que avui els proposem de regular o de disciplinar d'alguna manera a través d'aquesta Proposició de llei, o a través de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, i, al mateix temps, també –vostès ho hauran pogut comprovar, llegint l'exposició de motius i la part dispositiva d'aquesta– voldríem contribuir a protegir el medi ambient i alhora també disminuir els perjudicis que tot sovint representa aquesta activitat. Una activitat que, com és sabut, comporta una distribució massiva i indiscriminada, sobretot, especialment –val a dir–, la de caràcter directe; pensi's, si no, en els impresos que van inserits a l'interior de les revistes o en factures o fins i tot els impresos i la publicitat sense cap tipus d'adreça que són dipositats en mà a la bústia i fins a un llarg etcètera d'instruments publicitaris.

Val a dir que alguns municipis catalans, concretament jo recordo i conec l'experiència del cas de Girona o de Cerdanyola del Vallès, preocupats precisament per aquesta qüestió, ja han adoptat algun tipus d'ordenança municipal; són ordenances municipals que regulen aquest tipus de publicitat, la publicitat directa, i que preveuen en el seu contingut algun tipus de règim sancionador aplicable que s'ha proposat en un àmbit territorial concret, és a dir, en l'àmbit o la demarcació d'un municipi, es proposa en totes elles dignificar o contribuir a dignificar el sector, a racionalitzar aques-

ta activitat i, sobretot —com he dit fa uns instants—, també reduir les molèsties, si es possible, que la bustiada provoca als ciutadans.

En aquesta mateixa direcció també hem de reconèixer i constatar que algunes experiències impulsades des de l'àmbit, diguem-ne, privat i que pretenen una certa autoregulació, si vostès volen, per part de les mateixes empreses de màrqueting i que tenen per objecte l'auto-depuració d'aquest mercat i el prestigi del sector —no deixa de ser una iniciativa, si vostès volen, en defensa perfectament legítima d'uns interessos corporatius del sector, però és un fet positiu—, per exemple en aquesta línia, en l'àmbit privat, aquestes entitats, doncs, han creat serveis, llistes en què poden registrar-se gratuïtament totes les persones que així ho vulguin, que ho desitgin, d'una banda, per exemple, per excloure de les trameses per correu els qui no desitgen de rebre aquesta tramesa, però també, de l'altra, amb un propòsit, si vostès volen, merament comercial, que cal respectar, es dóna també prioritat als temes o a aquelles qüestions que l'usuari designa.

Molt il·lustres diputats i diputades, segurament, per tant, saben que m'estic referint concretament al servei de llistes Robinson, patrocinat en el nostre àmbit per una associació, l'Associació Estatal de Màrqueting Directe, que es va implantar a l'Estat espanyol ja en un llunyà 1993, després de contrastar les experiències prou positives d'altres estats europeus, i al qual, fins ara —encara que algú pot pensar que és una xifra modesta—, fins ara, s'hi han inscrit més de quinze mil persones. És evident que aquesta iniciativa —ho hem de reconèixer—, que és encomiable i molt positiva, com he dit, penso, en molts aspectes i sobretot per allò que les empreses han de respectar bàsicament el desig, la voluntat dels consumidors que s'hi adhereixen i, per tant, de no rebre-hi publicitat, alhora, però, és veritat que no evita les legítimes també suspicàcies dels qui pensen, potser dels qui pensem, que aquest servei serveix per retroalimentar aquestes mateixes empreses, el mateix sector publicitari, de dades que no apareixen a la guia telefònica o, fins i tot, en els censos comercialitzats de manera irregular per algunes empreses, col·legis professionals, etcètera, etcètera.

Bo i reconeixent, per tant, el que de positiu han suposat les ordenances municipals que regulen aquesta activitat, bo i reconeixent també el que de positiu suposa el conjunt d'iniciatives privades, corporatives d'autoregulació del sector, com la de les llistes Robinson que he mencionat, d'una banda l'abast limitat, sobretot territorialment, en uns casos, i la millor garantia i protecció de les dades dels consumidors i usuaris, pensem, pensem —i d'aquí ve la necessitat i la presentació d'aquesta proposta—, pensem que demana un esforç per part dels poders públics —alguns ja ho han fet en l'àmbit local, com m'hi he referit—, que és el que proposem, ho repeteixo, a partir d'aquesta Proposició de llei, a partir de l'eventual modificació de la Llei 3/1993, de 5 de març, que és la Llei de l'Estatut del consumidor —ho repeteixo—, amb la voluntat i amb l'ànim, en primer lloc, de regular i disciplinar d'alguna manera la publicitat o el màrqueting directe, però també —com hauran pogut comprovar en el seu contingut, en el seu interior—

per vetllar, per poder tutelar, fer una certa observança que les empreses que precisament es dediquen a aquesta publicitat recomanin als seus clients, per exemple, que incloguin en la seva publicitat tot tipus de missatges d'educació ambiental pel que fa a la recollida, pel que fa al reciclatge, etcètera, etcètera.

I, alhora, hauran pogut veure, constatar també un tercer apartat, un tercer punt —no menys important per ser l'últim—, que és la possibilitat de crear registres públics en què s'inscriguin aquestes persones que no desitgin de rebre publicitat i també, evidentment, perquè les dades personals siguin tractades de manera absolutament discreta i confidencial. I ho fem conscients especialment perquè creiem que la Generalitat de Catalunya disposa de competència exclusiva en matèria de defensa dels consumidors i usuaris, segons que li atribueix l'Estatut d'autonomia, l'article 12.1.5 de l'Estatut; competència, però, que, a més a més, posteriorment, ha vingut a ser avalada i consolidada pel mateix Tribunal Constitucional i que, de fet, és la que ha permès que al llarg d'aquests últims anys, des de l'aprovació de l'Estatut, s'hagi anat consolidant i puguem disposar avui dia d'un cos legal, integrat, entre altres, per aquesta peça que avui volem reformar, que és l'Estatut del consumidor, i que té per objecte, que té per propòsit fonamental, la garantia de la defensa del consumidor i de l'usuari, amb especial incidència, amb especial menció d'aspectes tan essencials com la seva seguretat, com la seva salut i també —per què no?— els seus interessos legítims econòmics.

La Llei 3/1993, de l'Estatut del consumidor, suposà ja en el seu moment, quan es va aprovar en aquest Parlament, la incorporació, doncs, com deia, al nostre ordenament jurídic d'un nou instrument legal per servir millor a la garantia d'aquests drets dels consumidors i usuaris a què suara m'he referit, i, precisament, perquè compromet —i ho diu no només la seva exposició de motius, sinó que ho diu també el seu text articulat—, sinó perquè compromet directament als poders públics en la tasca de vetllar per aspectes tocants o referents als interessos dels consumidors catalans tan importants com la protecció de la salut i de la seguretat, la informació i l'educació en matèria de consum, la protecció jurídica i la reparació dels danys, així com la defensa del medi ambient i de la qualitat de vida; és precisament per això, senyories, a través de la modificació d'aquesta Llei, que proposem el reforçament d'aquests drets a través de la regulació d'un aspecte que, d'ençà que es va aprovar la Llei, l'any 1993, des de la seva aprovació fins ara ha anat adquirint una importància creixent, que és la publicitat directa, i que segurament en el seu moment el legislador, doncs, evidentment no va tenir en compte, donada la poca intensitat en aquells moments de la problemàtica o d'aquest fenomen.

Que aquesta qüestió, com dic ara, és una qüestió que, a més que ha anat adquirint una dimensió i una importància creixent, preocupa la nostra societat es demostra a través del debat social, polític, el debat que en el conjunt de l'opinió pública s'ha instal·lat recentment, sobretot generat per una polèmica, una polèmica que vostès coneixen, com és la polèmica al voltant de la comercialització de dades confidencials. Només els cito el cas

de Telefònica, o el cas, fins i tot, que afecta les dades d'un partit polític, d'Izquierda Unida; les dades, per exemple, de moltes clíniques o hospitals privats o fins i tot del mateix Ajuntament de Madrid, que, utilitzant els arxius de la Seguretat Social, va pretendre l'execució de les multes i els tributs impagats.

Pensi's, si no, que les denúncies i les sancions a empreses per haver comercialitzat dades personals i vulnerat, per tant, el dret a la intimitat dels ciutadans van créixer, segons que hem sabut, més d'un 30% durant l'any 1997. Concretament, l'Agència de Protecció de Dades, que és un organisme que, com vostès saben, s'encarrega de frenar o d'intentar frenar els abusos que es produeixen en aquest sentit, i que a partir de l'aprovació de la LORTAD, que és la llei que regula tot el tema de la protecció de dades, ha incrementat de l'ordre del 50% les consultes, i són consultes totes elles referides a la possibilitat d'imposar sancions que van des de les 100.000 pessetes fins als 50 milions.

Tanmateix, dit això, la possibilitat que té avui el ciutadà de conèixer si les seves dades estan incloses en els fitxers informàtics d'alguna empresa i, per tant, de poder-les rectificar, de cancellar-les, si ho desitja, recorrent a l'Agència de Protecció de Dades que –com deia– és l'organisme oficial regulat per la LORTAD, que és la Llei sobre el tractament autoritzat de dades, de 1992, constitueix –deixin-me dir-ho, per bé que sigui una previsió legal, positiva i que nosaltres valorem positivament–, constitueix avui dia, en aquests moments, com s'ha demostrat, una autèntica quimera lluny de ser útil i operativa per protegir un ampli univers de ciutadans d'aquest país.

És per això, constatant això, que ens proposem, prenent, per tant, en consideració aquesta Proposició de llei, que, evidentment, podria perfectament veure's modificada de manera substancial durant el tràmit de ponència, introduir, si més no, modestament, una regulació genèrica, una regulació que, com hauran pogut observar, és de caràcter o de principi general, que és el que correspon a una norma com aquesta, l'Estatut del consumidor, que és una norma de principi general que el que pretén és orientar i informar i influenciar els poders públics en la seva actuació, i que, evidentment, reclamaria –reclama, de fet–, en la seva formulació un posterior desenvolupament reglamentari, per tant, una concreció, un nivell de concreció que no pot donar-se a través d'uns criteris –ho repeteixo– orientadors o inspiradors com els que contempla aquesta norma.

I és per això que els demano i els emplaço que, prenent en consideració aquesta Proposició de llei, evidentment, puguem millorar, si cal, doncs, la proposta que els fem, com discutir; podríem arribar a discutir si el registre que pretenem ha de ser un registre públic dependent de l'Administració o a través d'eventuals convenis amb l'Administració local o amb les entitats que treballen en aquest sector, que tenen una experiència dilatada i acreditada. Això no ens importa. El que en aquests moments ens mou i ens porta a presentar aquesta iniciativa és la necessitat d'adoptar algun tipus de regulació, ja sigui de rang estrictament legal, ja sigui reglamentari, ja sigui a través d'algun tipus de conve-

ni, però regular i entrar a disciplinar aquest sector i aquesta problemàtica.

De la mateixa manera –i amb això acabo– que, eventualment, el nostre Grup Parlamentari no tindria cap reserva, cap inconvenient, cap obstacle per retirar aquesta iniciativa legislativa en benefici d'una iniciativa conjunta, d'una proposició no de llei perfectament, per tal que el Govern pogués avaluar, estudiar les possibilitats que avui els estem plantejant i proposant amb aquesta Proposició de llei. No s'entendria, crec, senyories, que no s'entendria que aquest Parlament no es preocupés d'un tema tan quotidià, tan normal com aquest; és un tema que avui preocupa moltíssim la gent, i pensem que ha de ser sensible, el Govern i el Grup Parlamentari que li dóna suport, a aquesta problemàtica i, per tant, entrar necessàriament a la necessitat d'abordar i de regular aquesta qüestió.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I també –i amb això acabo–, també serviria –per què no?– per reactivar els continguts, les atribucions, les competències d'una direcció general, la de Consum, que en aquests moments segurament està òrfena de referents i de continguts i, fins i tot, de pressupost.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ridao. Els grups que ho desitgin poden fixar llur posició. El Grup Mixt vol fer-ho? *(Pausa.)* Té la paraula, doncs, el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb aquesta iniciativa es pretén –i cito textualment– «regular, racionalitzar i disciplinar aquesta activitat del màrqueting, i que sigui realitzat per correu o bé de manera directa, a través de la publicitat que es diposita a les bústies». Es refereix, en definitiva, al que es coneix com a «publicitat directa» o «màrqueting directe», i que té diverses opcions per poder-se realitzar, com pot ser per correu, a mà, o inserida en diaris i revistes.

Nosaltres estem d'acord amb les paraules que fa una estona s'han dit en aquesta tribuna pel mateix proponent, en el sentit que aquesta és una qüestió que preocupa una part important de la societat. Però, en tot cas, nosaltres sí que voldríem manifestar d'entrada que aquesta és una preocupació que probablement no s'adiu massa amb els principis bàsics en els quals s'intenta basar aquesta iniciativa, que són la defensa del medi ambient i de la qualitat de vida. Nosaltres entenem que, en tot cas, aquesta és una preocupació com moltes altres que té la ciutadania de Catalunya, però ens sembla, si més no d'entrada, que voler-li donar el caràcter o la dimensió que s'ha volgut expressar abans aquí, ens sembla, des del nostre punt de vista, absolutament desmesurat.

Sigui com sigui, i com que, si més no, compartim alguns dels criteris que s'han exposat, ja hi anuncio el nostre vot favorable, amb el benentès que es mantingui la proposta, ja que el mateix proponent, senyor Ridao, ja ha comentat que, si es demanava –s'entén, d'una forma més o menys massiva– la retirada a favor d'un altre tipus de proposta, no hi hauria cap inconvenient.

Nosaltres, probablement, entendríem que seria el millor sistema, probablement, per adoptar un tipus de reglamentació, de regulació en aquest sentit..., bàsicament pel que diré a partir d'ara.

Tot i estar d'acord en el fons, i no, probablement, en les dimensions del que s'ha volgut explicar aquí, de la problemàtica –perquè entenem que tampoc n'hi ha per tant, com diria algú–, nosaltres entenem que, si més no, el model pel qual s'ha volgut optar, de reglamentació, des del nostre punt de vista, com que entenem que aquesta és una qüestió que, probablement, preocupa moltes persones, perquè, com molt bé s'ha dit, una de les característiques d'aquest tipus de publicitat és el fet que és massiva i, per tant, que afecta moltíssima gent, però nosaltres entenem que, com que és una qüestió concreta que afecta el comerç en general i, en principi, el consumidor, però com que és un tema concret, nosaltres entenem que, si més no, és exagerat, des del nostre punt de vista, intentar modificar la Llei o l'Estatut..., o, dit d'una altra manera, la Llei de l'Estatut del consumidor, per una qüestió concreta i puntual com aquesta, perquè entenem –i usant les mateixes paraules del diputat que m'ha precedit en la paraula– que el que ha d'anar en aquesta Llei i en aquest Estatut és, precisament, el marc general, les grans bases que han d'informar tota la legislació d'aquesta Llei i la que segueix a aquesta Llei, bàsicament a partir de reglamentació, tot allò que afecta Catalunya i el consumidor.

Per tant, entenem que probablement, tot i reconèixer una certa bona intenció, una bona intenció per part del Grup que ho ha proposat, nosaltres entenem, sincerament, que la millor forma de regular això seria, sense cap mena de dubte, el reglament. No perquè és una qüestió concreta, precisa, que –ja ho he dit, i no m'hi vull estendre– té una preocupació, en tot cas, relativa –em sembla que avui dia, els consumidors, la preocupació que tenen és més aviat d'un altre tipus i d'un altre caire–, però nosaltres entenem que, per la mateixa mobilitat d'aquesta experiència i d'aquest fet en si –que, com molt bé s'ha dit, probablement és una experiència que ha aparegut d'uns quants anys cap aquí, perquè fa molts anys aquesta forma de publicitat no era coneguda–, nosaltres entenem, precisament per aquesta potencialitat de canvi permanent que té, que probablement seria millor regular-la a partir d'un reglament.

Com he dit, també, en tot cas, també presentem algunes objeccions de fons, que en el cas que, finalment, no es retirés, i que finalment –que ja és dir– fins i tot es votés, i es votés favorablement, nosaltres plantejaríem algunes qüestions que probablement s'haurien de variar.

A l'exposició de motius es parla d'una de les fórmules en les quals intervé aquest tipus de publicitat, com és per correu, i tota la problemàtica que això comporta, de

la transparència de fer públiques algunes dades personals, amb tota la jurisprudència i amb tota la polèmica que això comporta. Però la veritat és que veiem que, en tot cas, en el que és estrictament en l'articulat no apareix per enlloc aquesta qüestió concreta, sinó que es refereix gairebé en exclusiva a la fórmula de l'entrega a la bústia o de l'entrega a la mà, i també, en molts casos –per què no dir-ho?–, senzillament, el fet de tirar-lo per sota de la porta. Nosaltres, per tant, entenem que aquesta és una qüestió, la de per correu, que també s'hauria de regular, i que no veiem, en tot cas, que això hi aparegui.

Després, es basa, la proposta –i em refereixo estrictament a la qüestió escrita; probablement el que he sentit fa una estona no es basava bàsicament en aquests dos principis, però sí la proposta en concret, que és a la que m'he de remetre jo mateix–, en dos grans fonaments o dos grans objectius, amb els quals es pretén solucionar aquesta temàtica a partir d'aquesta Proposició de Llei, que són la defensa del medi ambient, la defensa de l'ambient, i la qualitat de vida. Nosaltres estem d'acord, evidentment, que aquesta experiència, aquesta fórmula de fer publicitat no ajuda o ajuda molt poc el medi ambient; la qualitat del paper amb què se sol fer, doncs, no és precisament el millor, i, probablement, el que fa –si més no, sense entrar a debatre gaire més aquesta qüestió– i el que provoca és engruixir encara molt més la producció de paper, bàsicament, que el que fa és dificultar encara més el seu tractament *a posteriori*.

Després es parla de la qualitat de vida, que jo, concretament, no he sabut encara poder observar a quina realitat concreta es referia; no sé si es refereix, en concret, al fet que molta d'aquesta publicitat ja no va a parar directament a la bústia, sinó que cau a terra, perquè sol ser molt abundant i, a part que hi han altres cartes, no es pot col·locar a la bústia, si no és que, com dic, el mateix usuari, pel fet d'anar-se ajupint a terra per collir aquesta publicitat tan gran, no sé si aquesta qualitat de vida a què es refereix és, concretament, això, perquè, la veritat sigui dita, no hi he sabut veure –almenys no ho hem sabut veure des del nostre Grup– cap altre referent que directament o indirectament pogués afectar això que s'anomena «qualitat de vida».

Sigui com sigui, senyor president, i per no voler-me allargar més, nosaltres votarem favorablement aquesta presa en consideració, en tant que és una presa en consideració i no res més que això; si el que votéssim directament fos el text, nosaltres no hi votaríem a favor, per tot el que acabo de dir, però nosaltres entenem que, si més no, algun tipus de regulació s'hauria de fer. Nosaltres optaríem, en tot cas, per una regulació reglamentària, però, bé, si aquesta és l'opció, si més no, servirà per crear una certa sensibilitat en aquest terreny, que, per altra banda, ja és prou coneguda per part de tothom, i sobretot s'ha de recordar l'experiència que algunes administracions locals ja tenen en aquest camp; o bé en el sentit de regular mitjançant ordenances municipals el fet de la publicitat massiva, és a dir, d'intentar limitar al màxim o, si més no, permetre a la llibertat dels possibles ciutadans a qui els pugui interessar aquesta publicitat, doncs, limitar-ho a tots aquells que ho vulguin expressament, i, aquells que no ho

vulguin, doncs, que aquesta publicitat no els arribi. Però també s'ha de recordar –que probablement és un tema interessant, pel que diré després– que, si bé s'ha intentat, per part d'alguns ajuntaments, i que també és bo recordar que ha anat a parar, en alguns casos que jo conec, directament al contenciós administratiu, s'ha intentat regular per taxa la possibilitat que una gran superfície comercial reparteixi publicitat en un terme municipal en el qual no està radicada. Qüestió aquesta que també ha estat debatuda; que també, com he dit, està portada, si més no, per algunes grans superfícies –almenys que a mi això em consta– al contenciós administratiu, que probablement s'haurà de solucionar, en aquest cas pels tribunals, quina opció legislativa i jurídica es pren en aquest sentit.

Sigui com sigui, nosaltres, com he dit, estem d'acord amb els principis que s'han expressat o, si més no, amb la preocupació que manifesta aquesta iniciativa –no així amb la literalitat dels principis–, i nosaltres entenem que és bo que hi hagi una regulació d'aquest tipus de publicitat, sense cap mena de dubte. Però a nosaltres, més que una regulació estricta –que, en principi, no vol dir res, sinó, senzillament, regular...–, el que ens interessa és saber, en tot cas, quina regulació o quin sentit tindria aquesta regulació. I nosaltres entenem que la millor proposta que es podria fer és, purament i simplement, la de limitació, i limitació en l'origen. Amb tota la conflictivitat que això pogués comportar, sense cap mena de dubte, però nosaltres entenem que és, des del nostre punt de vista, una experiència que, pels diversos danys o pels diversos inconvenients que provoca..., el millor seria regular-ho en origen, amb la fórmula que, en tot cas, es cregués oportuna.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, vol intervenir el senyor Jordi Guilot? *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. Guilot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com vostès ja saben, i tal com es recull a l'exposició de motius d'aquesta Proposició de llei presentada per Esquerra Republicana, tant la Constitució espanyola, en els seus articles 51 com 45 recull el dret de defensa del consumidor i la defensa del medi ambient; el mateix Estatut, en l'article 12, apartat 1, punt 5, atorga a la Generalitat competències exclusives en matèria de defensa del consumidor, i el mateix Parlament ha anat generant i elaborant un cos legal de defensa del consum; en concret, la Llei 3/93, de 5 de març, sobre l'Estatut del consumidor.

En la Proposició de llei que es presenta es pretén desenvolupar el capítol que tracta dels drets dels consumidors. Se'ns proposen, per part d'Esquerra Republicana, bàsicament tres apartats: de regulació de la publicitat directa a les bústies; de les empreses de publicitat, orientar les seves recomanacions i els seus missatges cap a l'educació ambiental; de creació de registres de per-

sones que no vulguin rebre cap tipus de publicitat per correu. És a dir, tres aspectes que, al nostre entendre, fan oportuna aquesta Proposició, i és per això que la votarem a favor, encara que intentarem abocar en la seva tramitació tots aquells aspectes que puguin millorar i enriquir, i, en definitiva, hem de poder aprovar un text que respongui a les necessitats per les quals ha estat generat.

Hi han dues dades, de les quals lamento tan sols tindre les xifres a nivell d'Estat, però que al nostre entendre justifiquen i farien entenedor el perquè d'aquesta posició, i a partir també de les quals demanaríem la votació favorable de la resta de grups. El 1997, les queixes i denúncies de la ciutadania s'han incrementat un 30%; per altra part, l'Agència de Protecció de Dades ha vist incrementades les seves consultes d'un 50%. És a dir, dos elements ben significatius, que, al nostre entendre, no tan sols expressen malestar i neguit per part dels consumidors, de les dones i homes d'aquest país, sinó que, alhora, creiem que han de tindre la seva traducció legal i/o reglamentària.

També se'ns diu a l'exposició de motius tot un seguit d'experiències locals que ajudarien a l'hora que aquest Parlament pugui debatre i aprovar el millor text. I el senyor Ridao ha obert ell mateix la possibilitat de poder trobar, si no aquest, altres instruments, siguin governamentals o legislatius, que poguessin donar sortida a aquesta preocupació.

Nosaltres tampoc estariem tancats a cap altre tipus de proposta, i fins i tot trobem positiva la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, i, si no, també trobaríem positiu que a partir del debat que s'ha generat en aquest Parlament, amb la seva consideració, pogués sortir i es pogués concretar –especialment, evidentment, per part del Grup de la majoria– quelcom que ens permetés, en definitiva, abordar i millorar el que poden ser els drets dels consumidors en aquest país.

Es per això que, hi insisteixo, hi votarem a favor, i agrair la seva atenció.

Gràcies, senyores i senyors diputats, i gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Guilot. Correspon ara el torn d'intervenció al Grup Popular. Per fer-ho, té la paraula l'illustre diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, illustre diputat senyor Joan Ridao, nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, essencialment estem d'acord en el fons del que vostè planteja, del que el seu Grup Parlamentari planteja; on no estem d'acord, possiblement, és en la forma. I vostè ja n'ha fet esment, en la seva intervenció i en la seva explicació, que es podria obrir una possibilitat de presentar una proposició no de llei o alguna iniciativa en aquest sentit.

El Grup Parlamentari Popular, si es manté aquesta presa en consideració, no li podrà donar suport, no li donarà suport, perquè nosaltres entenem que el tema que es

tracta avui és una qüestió en la qual ja hi ha una llei, com és la Llei de l'Estatut del consumidor, que jo mateix vaig ser ponent d'aquesta Llei, l'any 93, i, al mateix temps, hi ha tot un conjunt de lleis que també el seu desenvolupament comporta que moltes de les qüestions que vostè aquí esmenta, si es porten a terme i s'executa la legislació vigent, algunes d'elles queden solucionades. Nosaltres creiem que l'objectiu prioritari d'aquesta Proposició de llei –analitzant l'exposició de motius de la mateixa presa en consideració d'aquesta Proposició de llei i també la intervenció que vostè ha fet– es pot resumir a aconseguir que les persones que no desitgin rebre publicitat no la rebin, a part d'altres qüestions de tipus mediambiental, etcètera, que s'han comentat, i que hi coincidim i que hi estem d'acord, en aquesta qüestió.

En la majoria de les qüestions a què es refereix la Proposició de llei, ja hi ha tot un conjunt –i ho he comentat ara mateix– de lleis a través de les quals les aplicacions se solucionen, com, per exemple, la mateixa llei, no només de l'Estatut del consumidor, sinó també la de l'Estatut de publicitat, que existeix des de l'any 88. Però, és clar –i vostè també ho ha comentat–, els municipis, els ajuntaments, a través de les ordenances municipals reguladores de la publicitat directa, poden establir un règim sancionador, i els ajuntaments, n'hi ha alguns –l'Ajuntament de Girona, per exemple, i altres ajuntaments de Catalunya–, doncs, que han portat a terme, a la pràctica, aquesta aprovació d'aquestes ordenances municipals, que han pogut solucionar aquesta temàtica.

Vostè, en la seva Proposició de llei, parla de la creació de registres, i nosaltres entenem que aquesta creació de registres significa un important increment burocràtic, que comporta, al mateix temps, un increment pressupostari. Si es vol fer i es vol fer ben fet aquest registre, significa més despesa, més burocràcia, amb la qual cosa el nostre Grup Parlamentari no està d'acord. I és que, a més a més, és de difícil eficàcia. Li ho dic amb tota sinceritat: jo tinc experiència com a alcalde d'un municipi, i obrir un registre nou comporta totes aquestes qüestions que li he esmentat.

El nostre Grup Parlamentari, que està d'acord en el fons en la qüestió que vostè, a través d'aquesta Proposició de llei, presenta aquí, al Parlament, entendria, entén que és més adient que una modificació de llei –que vostè mateix ho ha esmentat, de l'Estatut del consumidor–, o sigui, modificar una llei per aquesta qüestió seria molt més important..., o, més ben dit, seria més eficaç i més adient que el Departament d'Indústria, Comerç, Consum i Turisme pogués arribar a un acord, o, millor dit, a un conveni amb l'associació d'empreses de distribució de publicitat, que les obligui, al mateix temps, a autoregular la seva activitat per tal d'aconseguir que les persones que no desitgin rebre publicitat no la rebin, que això és part essencial de l'objectiu de la seva Proposició de llei. Per tant, com que discrepem que a través d'una proposició de llei es modifiqui un projecte de llei aprovat ja aquí, al Parlament, i que té la seva eficàcia i la seva eficiència, i que, a més a més, a través d'un conveni entre el Departament i l'associació d'empreses distribuïdores aquesta qüestió podria que-

dar solucionada, a més a més de les actuacions i del marc legal i jurídic que tenim en aquests moments, aprovat aquí, al Parlament de Catalunya..., totes aquestes qüestions es poden solucionar, permeti'm que li digui que aquesta iniciativa és una mica allò de matar mosques a canonades, entenem nosaltres –des del màxim respecte, indiscutiblement. Per tant, nosaltres no podem donar suport a aquesta presa en consideració.

Però vostè abans ha fet esment que hi havia la possibilitat fins i tot de retirar-ho. Miri, per part del nostre Grup Parlamentari, li demanaríem que la retirés, per no haver-la de votar en contra, en aquest sentit, i jo li garanteixo, li asseguro, li brindo l'oportunitat, almenys per part del Grup Parlamentari Popular, que, conjuntament, parlant entre tota la resta de les forces polítiques, puguem presentar una iniciativa parlamentària a través del que ha esmentat vostè abans, a nivell d'una proposició no de llei que solucioni aquestes qüestions, en la línia concreta i determinada que li hem esmentat, que li he esmentat jo, en nom del Grup Parlamentari Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ros. Ara correspon la intervenció del Grup parlamentari Socialista. Té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem assistint a un debat que no per ser d'un tema que podem considerar menor considera el nostre Grup que sigui menys important, i menys en la forma com s'està produint. Perquè, tant per la forma com ha presentat el proponent –el senyor Ridao– la seva proposta, com per les respostes que estan donant fins ara els diferents grups, sembla que hi ha un punt en comú, que el nostre Grup hi coincideix, i és en la necessitat de fer alguna cosa: estem realment davant d'un problema, que el que no podem acceptar és no fer-hi res. El Grup Socialista també coincidiria que probablement la proposta que se'n fa, de la forma com se'n fa, no és la millor, però donem més importància al fet que es pretén que no a la forma com se'n proposa. I dic això no per entrar en una qualificació senzilla de la proposta, sinó perquè el meu Grup parlamentari està en condicions d'entrar a la cambra –i ho farà en qualsevol moment, ho podríem fer avui mateix– una proposició de llei en aquest mateix sentit, en aquest mateix sentit, però nova, respecte a una legislació específica que doni suport a les actuacions que des dels municipis es puguin fer a fi i efecte de poder regular i resoldre aquest conflicte.

El senyor Ridao ens ha fet una bona presentació del problema i ens ha ofert una bona solució al conflicte. Jo crec que hem de tenir la valentia d'acceptar-la perquè el que ens diu: «escolti'm, si finalment aquesta no és la solució que troben vostès més adequada, busquem-ne una de conjunta, perquè probablement coincidirem tots plegats a considerar que, davant d'aquest tema, ens hi

hem de posar». Jo hi afegiria un element més, senyor Ridao: la seva proposta és especialment oportuna per la ineficàcia, per la inoperància del Departament que ho hauria de fer. Fa pocs dies, en aquesta mateixa cambra, discutíem els pressupostos de la Generalitat i només cal veure el tractament pressupostari que es dona a l'actual Direcció General de Consum i Seguretat Industrial, de manera que, si s'hi treu els traspassos a l'Institut Català de Consum, si es treu el traspàs previst... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

A veure, un moment, si us plau. Guardin silenci! Gràcies.

El Sr. Clofent i Rosique

...si es treuen els traspassos previstos per les organitzacions de consumidors i traïem el que és el capítol 2, pràcticament aquesta nova Direcció General de Seguretat Industrial i Consum no té recursos per fer pràcticament res. Però, és clar, és que va passant el temps i no és que no tinguí recursos per fer poques coses, és que no fa res, està fent molt poques coses. I, per tant, aquest és un element més que el nostre Grup, senyor Ridao, ens porta a manifestar-li que nosaltres recolzarem la proposta que vostè ens fa i que ve resumida, jo crec, amb una expressió de la introducció, de l'exposició de motius, que també hi feia referència el senyor Morera —exactament la mateixa—, quan vostè diu, quan vostè ho justifica dient: «amb aquesta Llei, doncs, es pretén regular, racionalitzar i disciplinar aquesta activitat del màrqueting, ja sigui realitzada per correu o de manera directa, a través de la publicitat que es disposa a les bústies, i al mateix temps protegir el medi ambient, alhora que disminuir els perjudicis que sovint representa aquesta activitat». I, efectivament, es produeixen perjudicis, perquè es distribueix d'una manera molt irregular i sovint tots nosaltres —no cal que ens informem respecte als ciutadans amb què puguem tenir contactes—, personalment, en entrar a casa sovint la veiem envaïda de propaganda pertot arreu, perquè a vegades no es molesten ni a tirar-la a la bústia, sinó que es llença als portals, es llença a terra i això porta conflictes en els municipis. I no pensem només en aquesta mena de publicitat, podem pensar en altra mena de publicitat que es fa via cartells que es penja a qualsevol banda i, per tant, embruten i porten conflictes.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista donarà suport a la proposta que ens fa el Grup d'Esquerra Republicana. En el supòsit que s'accepti, nosaltres proposarem modificacions substancials en el text que vostè ens planteja, senyor Ridao. I, per tant, també acceptaríem i ens agradaria més també que el Grup de la majoria s'avingués a considerar el que vostè feia, que era que s'acceptés la retirada a canvi d'una iniciativa conjunta que ens permeti al conjunt dels grups proposar les nostres solucions —i aquí n'han sortit avui unes quantes—, que probablement permetrien resoldre el conflicte. No fer-ho així ens obligarà a continuar insistint en noves iniciatives fins que, finalment, trobem el consens necessari perquè una tramitació d'aquestes característiques es pugui portar a terme.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Clofent. Correspon ara la intervenció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Trini Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Senyor president, senyores i senyors diputats, és evident que prendre en consideració la Proposició de Llei que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana, com tots vostès saben, no implica que s'accepti literalment el text que s'ha proposat i que, per tant, hi hauria també, com s'ha dit també aquí, la possibilitat d'esmenar-lo. Però és que en la Proposició de Llei que ens ocupa el que es pretén és afegir un nou capítol a la Llei de l'Estatut del consumidor; concretament aquest nou capítol que es vol afegir el seu títol diu: De defensa del medi ambient i qualitat de vida dels consumidors. I aquest capítol que es pretén afegir entenem que ja disposa d'un cos legal amplíssim i complet pel que fa a aquest objectiu que anuncia el capítol que acabo d'esmentar.

M'explicaré: pel que fa a la informació i la publicitat prèvies a l'adquisició, precisament la Llei de l'Estatut del consumidor recull imperativament que la promoció de béns, productes i serveis destinats als consumidors hagi de ser concebuda i portada a terme de forma que no pugui enganyar-los ni induir-los a engany. La Llei de l'Estatut del consumidor prescriu també que la informació continguda en l'etiquetatge sigui veraç i suficient; igualment, la Llei alerta en relació amb la publicitat, amb la finalitat d'impedir que aquesta publicitat, que és cert que sovint ens envaeix, pugui induir a error o a engany els consumidors. Bé, i podria continuar; podria continuar amb molts altres temes que preveu la Llei de l'Estatut del consumidor en la línia de defensa del medi ambient i de la qualitat de vida dels consumidors, però penso que no és necessari tenint en compte que totes les senyores i senyors diputats coneixen quin és l'abast de la Llei del consumidor, que no té altre objectiu, precisament, que el de defensa del mateix consumidor.

Si m'ho permeten, encara que ja sé que no és el debat, entraria a analitzar breument el contingut de l'article, donat que és un sol article, que el senyor Ridao evidentment ha dit que estava disposat a modificar-lo, que en poques paraules, per resumir-lo, podríem dir que el que pretén, doncs, és que les persones que no desitgin rebre publicitat no la rebin. I això que és tan senzill, tan simple, com la definició que acabo de fer, a nivell operatiu comportaria la creació d'una nova unitat administrativa que alhora comportaria un alt grau de complexitat derivat del fet d'haver —citant textualment el que diu— de «crear registres en què es consignin el nom i adreça de totes aquelles persones que no desitgin rebre publicitat per correu».

Ja sé, senyor Ridao, que vostè també ha dit que fins i tot estava disposat a trobar, via esmenes en aquesta Proposició de Llei, altres vies que puguin solucionar aquest

tema que no sigui el mateix registre, perquè, no ens enganyem, aquest registre hauria de comportar el nom, les adreces de totes aquelles persones que no vulguin rebre la publicitat, les segones residències, les empreses, els despatxos professionals, etcètera. Aleshores, aquests registres haurien de vehicular les seves dades a les empreses distribuïdores de publicitat. Per tant –ja s'ha dit aquí–, tot aquest englobat que realment es pretén en aquest article, nosaltres el veiem complicat de portar a terme, primer, pel volum de feina que això representaria i també pel cost pressupostari que això comportaria –vostè mateix també ho ha dit, senyor Ridao–: la Direcció General de Consum, el seu pressupost és molt i molt reduït.

En uns moments que els departaments, i sobretot el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, propugnen la simplificació administrativa de tots els camps que els són propis, no sembla lògic que ara s'hagi de crear un registre de persones i de bústies de tot Catalunya que, fins i tot, podria ser mal interpretat.

Al nostre entendre, pensem que tot allò que pugui fer o regular o autoregular la mateixa societat o el sector més directament implicat no s'ha d'incloure com a tasca de govern, i és en aquest sentit i hi han exemples –s'han esmentat aquí– que ens poden ser útils, com és l'exemple de l'Ajuntament de Girona o d'altres municipis, que, de fet, han aprovat ja una ordenança en aquest sentit. Aquesta, al nostre entendre, pel nostre Grup, podia ser una bona via per posar fre a la distribució de publicitat, i ens consta que el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme és la via que veu més factible, i està obert a iniciar les converses necessàries amb el món municipal per tal de trobar, conjuntament amb l'Associació de Municipis i la Federació de Municipis, trobar conjuntament una solució efectiva a tota aquesta problemàtica, tant pel que fa a la publicitat directa, com a la bustiada, perquè, vejam, senyor Ridao, aquí s'ha dit, també: aquí hi ha dos problemes, un és la publicitat que et ve directa a la bústia, i l'altra és la «bustiada», aquella que reparteixen aquelles empreses o aquells supermercats, o aquelles grans superfícies que reparteixen, que no són gent professional, sinó que reparteixen per totes les cases dels pobles.

Aquest és el gran problema, aquest és el problema que genera no solament que aquell consumidor que no vol rebre aquella publicitat la rebí, sinó que la deixen a totes les cases, hi visqui gent o no hi visqui, i comporta que els dies que fa tramuntana –sobretot a la meua comarca– tota aquella propaganda corri voltant pels carrers. Per tant, aquí està el greu problema. (*Remor de veus.*)

Això, al nostre entendre, aquesta problemàtica no es pot resoldre via registre; per a aquesta problemàtica s'ha de trobar una ordenança tipus que, realment, la pugui regular, que aquelles persones que vagin a fer bustiada, hagin de tenir, d'alguna manera, un permís de l'ajuntament per poder-ho fer. Si no, això no ho podem aturar. Per tant, el que proposa, o proposem com a grup, és la via que vol seguir el Departament, de tenir converses amb els ajuntaments, i trobar una sortida pactada per trobar la solució definitiva d'aquest problema que, ho repeteixo, a nosaltres també ens preocupa.

Aquesta, doncs, al nostre entendre, creiem que és la millor via per resoldre aquest problema que vostès plantegen en aquesta Proposició de llei. No perquè creiem que aquest sigui un tema menor, sinó perquè entenem que la solució passa –ho repeteixo– per trobar acords entre ajuntaments, Departament i empreses de màrqueting directe.

Jo voldria agrair, senyor Ridao, la seva bona disposició per tal de retirar aquesta Proposició de llei amb la finalitat de trobar una sortida consensuada per tots els grups, però, ho repeteixo: la bona disposició del Departament per trobar la via de diàleg entre els municipis i entre les empreses de distribució de màrqueting per trobar una via que sigui la més fiable possible per posar solució a aquest problema que, realment, també preocupa, ho repeteixo, el nostre Grup Parlamentari.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En conseqüència, en aquest moment, nosaltres no acceptàrem aquesta presa en consideració de la seva Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El diputat senyor Ridao, proponent, em demana la paraula i la té.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, senyor president, perquè s'ha formulat una sol·licitud de retirada per part del Grup Popular, una sol·licitud que jo haig d'agrar, perquè, de fet, recull una mica el propòsit de la meua intervenció; jo he dit abans que estava disposat, en nom del meu Grup, a retirar aquesta Proposició de llei en benefici d'una iniciativa conjunta i, per tant, que es pogués traduir en una proposició no de llei que instés el Govern a estudiar aquesta problemàtica, que abordés la possibilitat d'una regulació de rang reglamentari, senzillament, que es plantegés, per què no?, això que deia ara fa uns instants la senyora Neras, que és algun tipus de conveni amb els ens locals, amb les organitzacions o associacions professionals. Ara bé, aquesta petició que vostè em formula, que és, entenc, en benefici d'una iniciativa conjunta, en aquest cas no ho pot ser, perquè, així com els altres grups s'han adherit d'una o d'una altra forma al que jo he manifestat i al que vostè també m'ha demanat, la senyora Neras, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ja ha dit que no estava disposada, en nom del seu Grup, a prendre en consideració aquesta proposta, però tampoc no ha ofert la possibilitat d'arribar a un consens en nom del seu Grup Parlamentari. Per tant, jo, en nom del meu Grup, senzillament, dic i comunico a la Mesa que preferim mantenir i posem a votació aquesta Proposició de llei i, per tant, preferim que resti escrita en el *Diari de Sessions* aquesta votació negativa del Grup de Convergència i Unió, i, això sí, emplaço la resta de grups que s'han manifestat sensiblers i que, en tot cas, han manifestat el seu vot favorable, que, quan es plantegi alguna altra iniciativa en aquest sentit, doncs, hi tornin a votar favorablement.

El president

Acabat el debat, i tal com acaba de sol·licitar el diputat proponent, passarem a la votació de la presa en consideració de la Proposició de llei.

Iniciem la votació.

La presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1993, del 5 de març, de l'Estatut del consumidor, ha estat refusada per 41 vots a favor, 64 vots en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi i Anàlisi del Joc a Catalunya

Passem, seguidament, a la Proposta de resolució, al punt cinquè de l'ordre del dia; és a dir, al debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi i Anàlisi del Joc a Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Manuel Bustos, per un temps límit de quinze minuts.

El Sr. Bustos i Garrido

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, espero no acabar consumint el temps que se'm dona per la presidència, perquè avui ha sigut un dia llarg, és el primer Ple d'aquest any i suposo que vostès agrairan que anem concretant les nostres reflexions i propostes. És evident que l'actuació del Govern de Catalunya pel que fa al tema del joc ha provocat en moltes ocasions que el Grup parlamentari Socialista i també la resta dels grups hagin exposat les seves discrepàncies, les seves posicions envers aquest tema. Avui nosaltres no entrarem en profunditat en aquest tema, ja ho hem fet àmpliament en moltes ocasions i també ha quedat molt clar que els socialistes no compartim la gestió que el Govern de Catalunya fa en el tema del joc.

D'altra banda, cal dir –i ho diem una altra vegada– que el nostre Grup, aquest diputat en el seu nom, tampoc hem tingut cap problema a reconèixer més d'una vegada també la voluntat de diàleg, la voluntat d'acord que el conseller i el Grup de la majoria han manifestat en més d'una ocasió. El que passa és que mai s'ha concretat aquesta predisposició al diàleg i a l'acord. El temps passa i, al nostre parer, els problemes es mantenen. Hi ha desacords que no trobem l'acord que resolgui aquest problema; és més, hi ha moltes preguntes, hi ha moltes incògnites del passat i del present que no han tingut ni resposta ni han tingut els aclariments que nosaltres demanàvem.

Dit això, avui volem concretar d'una manera que és la creació d'aquesta Comissió, com podem participar, el conjunt dels grups parlamentaris, en aquest diàleg, com podem participar en aquest debat a l'entorn del joc al nostre país. Avui proposem que es posi a l'abast d'aquest Parlament el diàleg amb totes les forces polítiques en un marc de debat i reflexió més àgil i participatiu i que permeti expressar a tots els grups les discrepàncies, les preocupacions de cada grup, però també, si és possible –i aquest és el nostre esperit–, trobar el con-

sens i els acords necessaris, i que en tot cas els desacords siguin els menys possibles. Avui estem proposant allò que en la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local del dia 22 d'abril del 97 ja li vàrem anunciar: que es constitueixi una comissió no legislativa d'estudi i anàlisi del joc a Catalunya i, per tant, que quedi clar, que quedi molt clar que no estem demanant que es creï una comissió d'investigació.

I per què creiem els socialistes que s'ha de crear aquesta Comissió? Primer, perquè volem transparència en la gestió de les loteries públiques. La recent renovació del contracte amb Luditec - GTech per aquesta empresa i la seva explotació, les loteries, va comportar la compareixença del conseller a la Comissió, a petició pròpia i interpellacions en aquesta cambra, amb les mocions subsegüents. També va comportar, com vostès saben i els diputats que porten aquests temes de la resta de grups, un debat públic important i al nostre parer no van ser capaços d'avançar en el terreny de la confiança i en el terreny de la tranquil·litat per als grups que tenien la preocupació que no s'havia fet del tot bé. Nosaltres no tenim avui encara la confiança que aquesta renovació es faci, s'hagi fet de la millor manera possible.

En segon lloc, perquè ens cal un debat seriós que doni com a resultat l'impuls del desenvolupament de la Llei del joc a Catalunya –per què no?–, instaurant o impulsant la redacció dels reglaments que avui encara no tenim, els de bingos, els de casinos –per què no dir-ho també?–, perquè ens permeti reflexionar en el marc d'aquesta comissió sobre la incidència d'aquesta activitat en el terreny econòmic i la seva repercussió sobre el territori, com és el cost que el possible trasllat del casino de Sant Pere de Ribes a un altre indret produirà en la comarca del Garraf i en el municipi en concret de Sant Pere de Ribes. Per què no podem parlar –nosaltres creiem que sí– en aquesta comissió per trobar sortides, per fer i proposar accions o inversions que comportin almenys una recuperació de l'efecte negatiu que tindrà per al sector econòmic, però també per als llocs de treball, que tindrà un efecte de pèrdua en aquesta comarca i, per tant, per què no podem reflexionar també en aquest sentit en aquesta comissió?

Tercer, també volem parlar en aquesta comissió de les modificacions que hi han hagut, per exemple, en el reglament de les màquines escurabutxaques. Hi ha hagut recentment una renovació d'aquest reglament. Per cert, mentre n'hi ha d'altres, com els casinos i bingos, que no tenen encara el primer reglament, aquest ja ha sigut modificat, i aquesta modificació –el senyor conseller avui lamenta que no es trobi entre nosaltres–, el nostre Grup, aquest diputat, va dir que tenia molt d'interès de parlar-ne. Ell va dir: «També nosaltres volem parlar si trobeu alguna cosa que no veieu clar.» Fins ara no hem dit res sobre aquest reglament; avui anuncio que no estem d'acord com s'ha fet aquest reglament. Per què? Perquè entre altres coses l'Administració no pot controlar, i dic no pot –no serem mal pensats i no direm que no vol–, no pot controlar els ingressos que tenen les màquines escurabutxaques per després aplicar les taxes, els impostos que corresponguin; no pot, no direm

que no vol, no pot, perquè en aquest reglament..., si el reglament del 92 ho tractava per sobre, en aquest ni tracta el tema dels comptadors homologats. Per tant, això és un tema molt greu que creiem que s'ha de posar en marxa un sistema, impulsar una mesura que impedeixi que hi hagin ingressos que no estiguin controlats per l'Administració en un tema tan delicat com és el tema del joc. Per tant, creiem que també hem de parlar d'aquest reglament que va ser revisat i que hem manifestat reiteradament al senyor conseller.

També podríem parlar de temes com el terreny de la publicitat. Avui una companya diputada em deia: «Has vist el darrer anunci en què s'està utilitzant un nen per fer publicitat perquè la gent jugui?» Jo no l'he vist encara, ho veurem. Però volem parlar de quin tipus de publicitat es fa, sobretot per a les loteries públiques, en aquest cas, i que nosaltres podem dir, hem de dir alguna cosa per evitar que almenys algun de nosaltres puguem sentir que això no és el camí correcte; o també, per què no parlar en el si d'aquesta comissió de quina inspecció tenim per vetllar que es compleixin les normes del joc a Catalunya i, per tant, treballar en aquesta mesura?

Però acabaré amb una última raó que, per nosaltres, també és molt important, que és també reflexionar en el marc d'aquesta comissió sobre els efectes socials del joc, no només econòmics, com he dit abans. Em refereixo a la problemàtica tan preocupant per a moltes famílies de Catalunya com és el tema de les ludopaties, i no em refereixo als temes lligats al terreny de la sanitat –això, a la Comissió de Política Social, les companyes que porten el tema ja ho han manifestat.

M'estic referint al perquè no impulsem també una reflexió, que entre tots trobem mesures de dissuasió perquè la gent jugui. Moltes vegades fem broma dient: per què no posem a les màquines escurabutxaques el mateix cartell que porta, per als que fumem, «Això pot perjudicar seriosament la seva salut»? Per què no ho posem si, realment, fins i tot els operadors reconeixen que jugar no només pot afectar la teva economia, sinó també la teva salut, si ho fas per sobre de les teves possibilitats. Per tant, m'estic referint a mesures dissuasives i directament afectades per les ofertes que tenim a Catalunya en el terreny del joc.

I, per acabar –he dit que no acabaria el temps–, per acabar aquesta presentació i defensa de la creació d'aquesta Comissió, el Grup parlamentari Socialista ho fa amb l'esperit constructiu, amb esperit de diàleg, de defensar l'interès general del conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I vostès ho saben, i els diputats i diputades que hem tingut ocasió de parlar oficiosament i oficialment, en més d'una ocasió, saben que la nostra voluntat és treballar, si és possible debatre els temes, per arribar al final a un acord, a un bon acord, per al desenvolupament d'un tema que és cert que és delicat, en el qual a vegades es fan declaracions o es fan posicions polítiques no del tot encertades, i creiem que requereix un esforç per part de tots, per part dels grups parlamentaris, per impulsar una comissió que ens donaria a tots la tranquil·litat, almenys, de tindre un marc de reflexió, de debat i –per què no?–, com he dit abans, d'acord.

Moltes gràcies, senyor president...

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto per posicionar-me sobre la proposta suarà presentada pel Grup Socialista, de creació d'una comissió d'estudi i anàlisi del joc a Catalunya. D'entrada, he de dir que, òbviament, hi estem d'acord, i, a més a més, per part nostra ja ho hem demanat diverses vegades; la darrera, que recordi, va ser en el debat de les esmenes als pressupostos del Govern, i també d'una manera més concreta el 12 de novembre de l'any 97 en aquesta cambra, quan vaig defensar una esmena a la Moció del Grup Socialista sobre el joc, i que era com a conclusió de les dues interpellacions substanciades en el Ple anterior, el 29 d'octubre. Un dels punts de la nostra esmena demanava l'estudi o l'anàlisi de cara a la creació d'una comissió parlamentària que s'encarregués de regir i de debatre i de conèixer el tema del joc a Catalunya. M'agradaria, amb brevetat, exposar algunes raons per les quals entenem que caldria crear aquesta Comissió.

En primer lloc, perquè és una competència exclusiva, o gairebé exclusiva, de la Generalitat. L'article 9.32 de l'Estatut diu que la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries de casinos, jocs i apostes, «amb l'exclusió» –diu– «de les apostes mútues esportivobenèfiques».

En segon lloc, és un tema que toca molts temes i, alhora, també molts sectors del Govern i, sobretot, crec que de forma directa tres conselleries: la de Governació, la de Benestar Social i la de Sanitat.

En tercer lloc, hi ha l'antecedent frustrat d'un grup de treball on es volia consensuar, amb la bona voluntat de tots, al llarg de l'any passat i amb la participació del conseller de Governació i de diputats de tots els grups parlamentaris, una fórmula o una via de debat i de consens pel tema del joc. Dic «frustrat» perquè això, diguem-ne, les reunions que es van fer d'aquest grup de treball no van impedir la decisió unilateral –unilateral– i sense transparència per part del Govern de tornar a adjudicar les loteries catalanes a Luditec - GTech, tema que ja vam tractar en una compareixença del conseller, i també en les dues interpellacions esmentades en aquest Ple del Parlament.

En quart lloc, ens trobem en un moment en què s'acaben de publicar o estan apunt de publicar-se reglaments sobre àmbits en els quals el Govern de la Generalitat té competència directa, com poden ser els bingos, les màquines escurabutxaques o els casinos.

En cinquè lloc, existeix un cert compromís oral –i crec que d'això el senyor Codina ens en pot dir alguna cosa–, almenys oral per ara, de desenvolupar una xarxa pública de tractament de les ludopaties o addicció patològica al joc.

En sisè lloc, al nostre entendre hi ha antecedents, en primer lloc, de moltes altres comissions d'estudi que s'han creat –que existeixen o que ja no existeixen però que han existit en aquest Parlament–, i també comissions d'altra mena a les quals a nosaltres ens agradaria que aquesta Comissió que hauríem de crear s'hi assemblés –tot i que, evidentment, comportaria alguna reforma del Reglament del Parlament o d'alguna altra norma superior–, com és, per exemple, al nostre entendre s'hauria d'assemblar, la Comissió de Control i de Seguiment del Joc, a la Comissió de Control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, ja que totes dues controlarien un servei públic i exclusiu de la Generalitat.

I com a setè punt, estem en un moment de canvis importants. Hi ha hagut –i ja ho he esmentat– la darrera concessió de les loteries a Luditec - GTech, però també tenim en aquests moments sobre la taula, o alguns tenen sobre la taula, la proposta de trasllat del casino de Sant Pere de Ribes a la ciutat de Barcelona. Una proposta altament polèmica, que, com vostès saben, ja compta amb el vistiplau de l'alcalde de Barcelona, i ens temem que també el pot tenir ben aviat per part del Departament de Governació.

En definitiva, són set punts prou diferents però que tenen un fil comú, que és la seva relació amb la política pública del joc a Catalunya. Són set punts que justifiquen, doncs, plenament, al nostre entendre, la necessitat d'una comissió com la que el Grup Socialista avui ens proposa.

Dit això, creiem que una comissió com aquesta, i tingui la forma jurídica o reglamentària que tingui, ha de ser competent en l'estudi de temes com els següents: el funcionament de l'EAJA, de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes; les relacions entre l'EAJA i l'ONLAE, l'Organización Nacional de las Loterías y Apuestas del Estado, o una cosa semblant, l'equivalent de l'EAJA a nivell d'Estat, i la competència que les dues entitats, els dos organismes s'estan fent sobre el territori català; els casinos i les normes que els regeixen; la regulació i també les normes que regeixen les màquines escurabutxaques; el mateix per als bingos; la política de publicitat sobre el joc a Catalunya –una política que ja hem esmentat algunes vegades com a errònia des del nostre punt de vista–; el tractament de les ludopaties –mentre fa deu anys que tenim loteries pròpies, encara no hi ha una xarxa pública ni una línia de subvenció a entitats privades per al tractament de l'addicció patològica al joc, com vostès també ja saben–, i després també ha de poder conèixer o estudiar i debatre o intentar arribar a graus de consens sobre quin repartiment competencial dels diversos àmbits institucionals hi ha d'haver per part de totes les competències del joc que tenim a Catalunya.

Tot plegat, una casuística tan general i variada que justifica plenament la comissió de seguiment o d'estudi que avui es proposa; molt especialment ara que, al nostre parer –i els números així ho manifesten–, les loteries catalanes estan en una decadència que fa que ens estiguin sortint, degut al contracte signat amb l'empresa explotadora, molt cares a tots plegats. La manca de transparència amb què el nostre Govern porta els ter-

mes del joc només fa que donar arguments als que pensen que hi ha interessos foscos i no confessables que regeixen la política del nostre Govern. Només el debat obert, honest, clar i transparent podria esvaïr aquestes sospites i permetria cercar les vies per fer de les loteries catalanes una activitat normal i respectada per tothom. Davant del fracàs del grup de treball creat l'any passat o a finals de l'anterior, només una comissió oficial del Parlament pot conduir –entenem– aquest debat.

En conseqüència, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, tots els diputats del Grup Mixt, tant els quatre del Partit per la Independència com també el senyor Lora, del Partit dels Comunistes de Catalunya, votarem a favor de la proposta presentada pel Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'any 1995 es va jugar a Catalunya gairebé, prop de mig bilió –amb b de Barcelona– de pessetes. Un estudi de l'Ens Autònom de Jocs i Apostes de l'any 90 –que de fet és l'últim estudi fiable publicat en aquest terreny o en aquesta matèria– estimava que gairebé un 2,35% del total de la població adulta d'aquest país es trobava en situació de risc d'addicció al joc. Altres estudis, si vostès ho volen, més recents, estimen que aquest percentatge s'ha pogut veure fins i tot incrementat d'un 1% fins a l'any 1995. Tanmateix, altres estimacions, altres estudis, segurament no tan fiables, no tan solvents com els que provenen de l'Administració, diuen que l'índex de prevalença dels jugadors amb problemes a Catalunya podria ser sensiblement superior si tenim en compte els jugadors que oculten en els estudis sociològics, en les enquestes, la seva condició, tot i que, lògicament, es troben immersos en una dinàmica d'incomunicació i de manca de cohesió familiar.

Serveixin per il·lustrar també aquesta realitat algunes dades que revelen també alguns d'aquests mateixos estudis, que eleven el nombre total d'afectats per ludopaties a gairebé 227.000 persones. Dades com que el 51,4% dels majors de divuit anys juga setmanalment; el 12,4% juga dos cops la setmana o més; el 12,3% juguen més de quinze minuts per setmana... I totes aquestes dades, senyories, en la nostra opinió, posen en relleu que el joc a Catalunya, òbviamment, genera una problemàtica creixent, especialment vinculada a una qüestió com és la salut, que a tothom importa molt, així com efectes –per què no?– negatius en relació amb l'entorn familiar, personal, social en què es desenvolupen aquestes persones.

Per això –i vull referir-me també a un aspecte que ha estat, doncs, mencionat pels dos portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula–, per això –dic–, per exemple, la possible, la més que probable autorització

per part del Departament de Governació, per part del Govern de la Generalitat, en definitiva, del trasllat del Gran Casino de Barcelona des de Sant Pere de Ribes a la ciutat de Barcelona, precisament en un emplaçament, ni que sigui provisional, en els baixos de l'Hotel Arts, al port olímpic, precisament en una zona de lleure, en una zona de gran afluència de públic jove, a més a més en un entorn eminentment urbà, i també densament poblat, com és la ciutat de Barcelona i el seu àmbit o el seu *hinterland*, el seu voltant, és una activitat, és un fet que entenem que vindrà a incrementar i a fomentar encara més el joc, i, per tant, també els perjudicis i les ludopaties que en deriven. Val a dir que la ludopatia és una malaltia reconeguda per l'Organització Mundial de la Salut i que, lògicament, doncs, cal combatre-la i, des de les administracions i els poders públics, posar-hi remei, i no, precisament, donar-hi estímul, incentiu i impuls.

I això demostra també, en la nostra opinió, si ho volen, l'erranisme de la política del joc del nostre Govern, en aquest exponent concret del cas del trasllat del casino, a banda d'altres consideracions, que m'hi referiré i que s'hi poden fer, i més enllà, fins i tot, de l'erranisme, jo diria que la influència fins i tot decisiva, determinant, que alguns grups econòmics, molt poderosos, tenen sobre el Govern en relació amb la política del joc a Catalunya. Un erranisme i una desorientació als quals s'afegeix, creiem, el fracàs estrepitos de la política del joc, especialment els darrers mesos. Per què? –algú ja ho ha dit i ja s'hi ha referit abans. En primer lloc, perquè s'ha produït, a més a més d'una manera gairebé insòlita, la ruptura d'un consens, un consens estable, assolit per part de tots els grups d'aquesta cambra, traduït fins i tot en la creació d'un intergrup, un grup de treball amb representació de tots els grups de la cambra que estava estudiant, doncs, la participació de la Generalitat en el joc de l'Estat, o arribar a pactes de no-concurrencia amb l'ONLAE per tal de no ofertar els mateixos jocs, etcètera, com moltes altres qüestions.

Fracàs, també, perquè s'han incomplert –i no sense certa traïdoria, també– els compromisos –alguns, verbals però altres també han estat explicitats i publicats, fins i tot, sobre la convocatòria d'un concurs públic per a l'adjudicació de la gestió del joc de les loteries de la Generalitat, i no m'hi estendré perquè ja ha estat motiu de debat en aquesta cambra–; fracàs, també, perquè, desoïnt les raons de l'oportunitat política que aconsellaven de no adjudicar novament la gestió de les loteries de Luditec - GTech, després que un jutge instructor, d'aquí, Barcelona, decretés o declarés provat amb una interlocutòria, amb un acte judicial, que Inverama –holding a què pertany, precisament, Luditec– va finançar irregularment un dels partits que conforma el Grup Parlamentari que dóna suport al Govern, i constatació d'un fracàs, també, per la banda de la deficient –la deficient!– gestió empresarial duta a terme per Luditec, que, precisament, no és el millor precedent per haver tornat a adjudicar o renovar la concessió a aquesta empresa reconeguda pel mateix president de la Generalitat quan va dir públicament que el tema de les loteries no era, precisament, un negoci brillant. Això també ho ha dit el conseller Trias i vull recordar, també, en

aquests moments, que ho va dir, també, el mateix conseller Pomés.

De fet, això és el que va motivar que, ja a l'octubre de l'any 96, el Govern de la Generalitat, el Departament de Governació, l'EAJA, denunciés el contracte. En aquells moments, els ingressos no arribaven a 15.000 milions de pessetes i això, evidentment, era producte o resultat d'un contracte mal negociat però, evidentment, també, d'una mala gestió empresarial.

Per tant, aquests motius per si sols, per nosaltres, són motiu evident, doncs, per constatar aquest fracàs –l'evolució negativa de la política del joc– però, finalment, també voldria fer una consideració perquè, segurament, podria fer menció d'alguns dels altres aspectes tractats pels altres portaveus, però un dels que no ha estat tractat i que, per nosaltres, també seria motiu i objecte d'aquesta eventual comissió d'estudi és, per exemple –i ens preocupa i ho vull deixar dit en aquests moments–, la proliferació a Catalunya de jocs, rifes, sorteigs il·legals que fan servir, per exemple, un àmbit de la nostra població, un segment prou castigat de la nostra població, com és la minusvalidesa; que fan servir, precisament, aquesta condició com a reclam, i que posen en qüestió la seva integració real i efectiva, que suposa, també, la manipulació i l'explotació d'un nombre considerable de persones amb aquesta discapacitat i, per què no?, també, un engany per als mateixos consumidors –un frau per a la hisenda pública i un estímul, també, a l'economia submergida.

Per tant, és tot un catàleg i un ventall, un espectre de qüestions prou importants, prou urgents, que motiven –aconsellen– la creació d'aquesta comissió d'estudi; per tant, és evident que el nostre Grup hi donarà suport i, per tant, hi votarà afirmativament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari, Iniciativa per Catalunya - Els Verds, donarà suport a aquesta sol·licitud de creació d'una comissió d'estudi sobre el joc a Catalunya, que ha presentat el Grup Socialista i que ha defensat el senyor Bustos des d'aquesta tribuna.

Nosaltres coincidim amb moltes de les coses que s'han dit fins ara, discrepem d'algunes de les que han assenyalat, que, evidentment, volem posar en evidència en tractar d'aquesta qüestió.

És evident que el joc a Catalunya té una transcendència social gran. S'ha citat –i és cert– que avui ja passa del mig bilió de pessetes el que es juga legalment a casa nostra en aquests moments. Hi han estudis que expressen que un percentatge de la població –que ja s'acosta al 3%– pot tenir problemes lleus en relació amb el joc. Un percentatge de l'1%, problemes greus, però, en qualsevol cas, el que és indubtable, amb independència

de la cruesa de les xifres, és que aquest és un element molt important, és un problema gran a casa nostra perquè hem de ser capaços –el Govern ha de ser capaç– de conjuminar, de fer lligar el dret a aquesta activitat per part dels ciutadans i, alhora, les mesures de prevenció i de restricció que, respectant el dret, impossibilitin, en la mesura que això sigui possible, que es produeixin unes conseqüències tan greus i tan importants com s'estan produint per a la salut pública a casa nostra.

Per tant, aquesta comissió –que jo espero i desitjo que tingui el suport de tots els grups parlamentaris– haurà de tractar, evidentment, dels diferents aspectes del joc a casa nostra –s'han dit i no està de més reiterar-los–, des de les loteries... És evident que nosaltres hem expressat el nostre desacord amb la manera com s'ha fet aquesta concessió; jo voldria matisar algunes de les paraules que s'han dit; crec, sincerament, que per part del Govern de la Generalitat, en la pràctica, no hi ha hagut voluntat de consens amb els grups parlamentaris –no hi ha hagut voluntat de consens– perquè s'ha trencat, perquè els fets han demostrat, en la pràctica, que aquesta voluntat no hi era i aquesta voluntat, en tot cas, hi serà quan amb fets, no amb paraules, el Govern demostrï que, realment, vol avançar en aquesta línia. Però, és clar, per avançar en aquesta línia de consens i d'acord s'ha de partir de la constatació de la realitat del que s'ha produït a casa nostra, i és que, en relació amb les loteries, s'ha produït un gran fracàs, un gran fracàs social i un gran fracàs per a la mateixa Generalitat de Catalunya quant als recursos que això li ha generat.

Jo volia, també, destacar una altra qüestió que s'ha assenyalat i que jo crec que no podem –almenys, el nostre Grup no la dona ni la pot donar per feta, per dada i per beneïda..., que és el trasllat del Gran Casino de Barcelona –com es diu–, de Sant Pere de Ribes a la ciutat de Barcelona.

Nosaltres pensem que això seria profundament negatiu; nosaltres ens hi hem oposat, ens hi oposem i ens hi continuarem oposant per raons socials, en primer terme. Perquè, tal com s'ha dit –i s'ha dit bé–, el fet d'ubicar això a Barcelona en una zona on hi ha moltes possibilitats d'assistència, especialment, de gent jove, de lleure, és radicalment diferent de la ubicació que té avui. Per tant, trenca aquest principi d'anar a prevenir les conseqüències del joc allunyant-lo, certament, de zones com la ciutat de Barcelona.

També per raons de reequilibrament territorial, també per raons econòmiques, també per raons del que afecta aquella comarca –però, essencialment, per raons socials, per raons de salut pública–, pensem que aquest casino no s'ha de traslladar a Barcelona i nosaltres ho hem dit i ho repetim: ens hi oposarem per tots aquests motius. I també –encara que aquest és un element, des d'aquest punt de vista, fins i tot, no essencial– per raons jurídiques, per raons d'estricta legalitat.

Però, alhora, sí que pensem que, aquesta comissió, caldrà que estudiï la possibilitat de reglamentar adequadament els casinos a casa nostra –que no hi estan–, perquè aquesta és una facultat que nosaltres tenim. La comissió haurà de servir per donar un pas endavant en l'exercici ple de les nostres competències en aquesta

matèria però exercint aquestes competències –hi insisteixo– amb claredat, amb transparència, perquè, efectivament, aquelles activitats lícites i legítimes es puguin desenvolupar, no aquelles que no han estat o que no són legítimes o que no són transparents, o que no són clares o que poden comportar o han comportat favoritismes o han comportat tractes especials per a determinades empreses...

Per tant, aquesta comissió haurà de servir per posar tots aquests elements sobre la taula, i també haurem d'abordar, necessàriament, no únicament el Reglament de les màquines escurabutxaques –amb el qual nosaltres no estem d'acord– sinó la legislació relativa a les escurabutxaques a casa nostra, perquè el que tampoc podem fer és pensar que els casinos són un element greu de cara a determinades malalties, de cara a la ludopatia, en concret, i oblidar-nos de les màquines escurabutxaques, que aquestes sí que poden representar –i el representen– un greu problema social, un greu problema familiar i un greu problema de salut per a moltes persones. Per tant, això també ho haurem d'estudiar, ho haurem de debatre en aquesta comissió, com els bingos, la publicitat i, també, evidentment, quelcom que s'ha assenyalat i que jo crec que és important, que són mecanismes de control del joc illegal a casa nostra, que s'està produint, que es produeix, i aquest és un element també important en aquesta línia.

Per tot això, nosaltres pensem que és bo que hi hagi un canvi radical en la política del Govern i en la política del Grup Parlamentari que li dona suport. En primer lloc –en primer lloc–, expressant amb fets –i, per tant, expressant a l'hora de la votació d'ara, a l'hora de la votació de la creació d'aquesta Comissió– que hi ha aquesta voluntat de consens. La millor manera és amb fets; és, per tant, constituint aquesta comissió d'estudi, perquè es treballi amb transparència, perquè es treballi en el sentit d'anar a millorar, a canviar tots aquells aspectes que s'hagin de canviar. Naturalment, mantenint els que s'hagin de mantenir però, sobretot, per analitzar, entre tots, com està el joc, les seves diferents vessants del joc a casa nostra, mirar d'introduir els mecanismes necessaris per millorar-ho, per modificar-ho, per anar a evitar, en la mesura del que sigui possible, les conseqüències socials que això comporta i, a partir d'aquí, és evident que podrem, si el Grup de la majoria té aquesta voluntat, trobar elements de consens, trobar elements d'acord, trobar elements per avançar en un canvi –hi insisteixo– radical quant al tractament del joc a casa nostra.

Per tot això, com és obvi, el nostre Grup donarà suport, jo diria, parafrasejant el senyor Carod, entusiàsticament, la proposta del Grup Socialista.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, moltes gràcies, senyor president. Molt breument. El nostre Grup ha escoltat amb molta atenció la interven-

ció del portaveu del Grup Socialista amb la defensa d'aquesta proposta de creació d'una comissió d'estudi i d'anàlisi del joc a casa nostra. I la veritat és que les raons presentades i argumentades pel diputat, per l'illustre diputat senyor Bustos, en aquest Parlament no han convençut el nostre Grup sobre la bondat o la necessitat de crear aquesta comissió d'estudi i d'anàlisi de la situació del joc a casa nostra.

Nosaltres hem sentit en aquesta tribuna molts problemes, hem sentit els diferents portaveus de la resta de grups de l'oposició, hem sentit parlar de contractes, de beneficis, de competències i, molt poc, dels problemes reals que afecten molta gent al nostre país, molta gent que està afectada pel problema de les ludopaties.

Per tant, nosaltres –i el senyor Bustos avui ha dit que no volia fer una comissió o que això no es convertís en una comissió d'investigació i, en canvi, en la seva intervenció ha parlat de contractes irregulars, de comptadors, de la manipulació d'aquests comptadors, de la publicitat del joc o de la publicitat que es fa amb el joc a casa nostra, i també ha dit que, aquesta comissió, el que podria fer és un seguiment i exercir, i vostè ho ha dit, un control sobre la política del joc del Govern de la Generalitat–, el nostre Grup creu que l'objectiu amb el qual es crea o vostès volen que es creï aquesta comissió no respon realment a la necessitat o a les necessitats del poble de Catalunya i a les necessitats que ens demanen que nosaltres, com a representants polítics, solucionem.

Per tant, nosaltres podem participar en el consens que tots els grups desitgin per tal d'arribar a polítiques conjuntes en matèria de joc però, òbviament, no participarem en cap mena de joc –i perdoni'm l'expressió– per tal de fer una comissió, de crear una comissió d'investigació encoberta.

Jo, únicament, volia acabar fent una petita reflexió al voltant de dues intervencions del Grup Mixt –del representant del Partit per la Independència en el Grup Mixt– i del senyor Roc Fuentes, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, sobre la ubicació del casino de Sant Pere de Ribes a Barcelona. Jo, únicament, voldria recordar, des d'aquesta tribuna, que els seus grups –jo sé que el senyor Ridao també n'ha fet esment, però, malauradament, el senyor Ridao no té representació a l'Ajuntament de Barcelona..., i el que voldria posar de manifest i denunciar és aquest doble llenguatge: el fet que avui es denunciï des d'aquesta tribuna que els vots dels seus grups no volen el casino de Barcelona i que, quan l'alcalde de Barcelona, el socialista Joan Clos, manifesta públicament que l'Ajuntament de Barcelona com a tal diu que el casino pot vindre a Barcelona, els seus grups, amb representació important a l'Ajuntament de Barcelona, miren cap a un altre costat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Em demana la paraula el diputat senyor Bosch. Perquè me la demana? (Pausa.) Per...?

El Sr. Bosch i Garcia

Suposo que per contradiccions del senyor Sirera, senyor president.

El president

Un minut per contradiccions. I me la demana, també, el senyor Fuentes.

El Sr. Bosch i Garcia

No, per dir-li, al senyor Sirera, que s'informi millor abans de fer afirmacions com aquesta. Sap perfectament la situació en què es troba el senyor alcalde de Barcelona pel fet que els seus socis minoritaris estan absolutament en contra del trasllat del casino de Sant Pere de Ribes a Barcelona. Quan he parlat de l'alcalde de Barcelona, he parlat de l'alcalde, no de l'Ajuntament, perquè s'ha fet amb un sistema que no ha requerit el nostre suport. Si s'hagués requerit, evidentment, aquesta decisió que es va prendre al seu dia no s'hauria pres, i em sembla que la postura del nostre partit polític és prou clara, tant a l'Ajuntament de Barcelona com al Garraf, com en aquest Parlament, i al seu dia ja es veurà.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyor Roc Fuentes, també per contradiccions.

El Sr. Fuentes i Navarro

Sí, moltes gràcies, senyor president.

El president

Un minut.

El Sr. Fuentes i Navarro

Per reiterar la necessitat d'informació que té el senyor Sirera perquè, pel que sembla, no s'ha assabentat que la nostra posició en aquest Parlament, a l'Ajuntament de Barcelona i a la comarca afectada és exactament la mateixa.

Nosaltres, a tot arreu, hem expressat la nostra oposició, i ja ho varem fer presentant una proposició no de llei a la Comissió Primera, que en el seu moment fou rebutjada.

Per tant, li demano, si us plau, que s'informi abans de fer afirmacions falses i gratuïtes.

El president

El senyor Sirera em demana la paraula. Per què, senyor Sirera?

El Sr. Sirera i Bellés

Per al·lusions clares i directes de...

El president

Per al·lusions directes, vinga; per al·lusions, un minut.

El Sr. Sirera i Bellés

Jo, únicament, el que volia manifestar és lamentar que vostès es posin d'aquesta manera en aquesta situació. L'únic que sí que tinc molt clar, i com a regidor de l'Ajuntament de Barcelona, el que tinc molt clar és que vostès són parts..., els seus grups són part importantíssima de l'equip de govern, i, per tant, si vostès tenen un pacte de govern que no serveix per poder evitar situacions com aquestes, doncs, el millor que podrien fer és trencar aquest pacte.

El president

Moltes gràcies. (*Forta remor de veus.*) Volen fer el favor de guardar silenci? Té la paraula, pel Grup de Convergència i Unió, el diputat senyor Francesc Codina, per un temps màxim de deu minuts.

(*Persisteix la remor de veus.*) Silenci, si us plau! Guardin silenci.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, per posicionar-me, en nom del Grup de Convergència i Unió, a l'entorn d'una qüestió que, per dir-ho d'alguna forma expressiva, en aquesta època moderna –quan dic «l'època moderna», vull dir «en aquesta legislatura»–, apareix amb una certa..., amb una certa virulència, jo diria. És conegut, pels historiadors dels afers del Parlament i per la gent que fa anys que estem en aquesta casa, que hi va haver un moment determinat en què en tot el que va fer referència, especialment, a les loteries, doncs, hi va haver-hi una certa inquietud, i jo diria que a conseqüència d'aquells debats..., doncs, precisament van ajudar a no anar prou bé el que després han estat les loteries de la Generalitat.

Però em vull referir, concretament, a aquesta nova època, a aquesta legislatura, en què, al llarg d'aquests dos anys i escaig de temps que portem, ha sortit el debat del tema del joc repetidament: ha sortit en interpellacions, ha sortit en mocions conseqüents a aquestes interpellacions, debats en comissió, proposicions no de llei, en el debat de pressupostos dels dos o tres darrers anys... I al final potser seria bo que aquesta imatge que s'intenta donar i que jo crec que la societat catalana no ha cop-sat, ni ha fet seva, ni és la que alguns de vostès estan plantejant..., conegui què és el que s'ha fet, i què és el que s'ha fet fins ara, en matèria del joc.

Quan parlem del joc, sovint es barreja l'EAJA, es barregen les loteries, es barregen els bingos, el trasllat del casino... És a dir, s'intenta, doncs, col·locar-ho tot..., que ho és –que ho és–, tot un paquet, però es barreja, i no es vol recordar o no es coneix o no..., en fi, jo suposo que sí que es coneix, però no se'n vol parlar, de quina és la situació que ens vam trobar en el moment que vam tenir competències en matèria del joc.

En el moment que van haver-hi les competències en matèria del joc, hi havien a Catalunya al voltant de setanta mil màquines escurabutxaques –en aquest moment parlem de les màquines escurabutxaques–, amb unes taxes de set mil pessetes cadascuna d'aquestes,

amb unes situacions d'illegalitat bastant considerables, i el parc actual avui a Catalunya –avui a Catalunya– és al voltant d'unes trenta-dues, trenta-tres mil màquines escurabutxaques contingentades. És a dir, és un parc que no es pot ampliar; per tant, hem regulat, i s'ha centrat molt en una parcel·la molt concreta, quin és el camp de les màquines escurabutxaques. I a més, com a conseqüència, no es paguen les set mil pessetes de taxes que es pagaven quan vam rebre les transferències del joc, sinó que en aquests moments cadascuna d'aquestes màquines paga a l'erari de la Generalitat sis-cents mil pessetes per cadascuna d'elles. És a dir, hi ha hagut una rendibilitat econòmica, per una banda, i hi ha hagut, per altra banda, una reducció important de punts de joc, pel que fa referència a les màquines.

Pel que fa referència als casinos, l'any 77 –per tant, recordo que abans de la Generalitat, abans de l'existència de la Generalitat, al principi de la Generalitat preestatutària– es traspassen..., no es traspassen, perquè en aquell moment, òbviament, no teníem el receptacle per poder-ho absorbir: des del Govern central es donen a províncies catalanes –no a la Generalitat, perquè, lògicament, no existia– tres casinos en unes condicions determinades. Són els mateixos casinos que tenim en aquest moment; no s'ha fet absolutament cap tipus d'ampliació. Saben que tenen unes condicions determinades, els que són propietaris d'aquests casinos, i és una reglamentació que es va heretar en el seu moment i no s'ha modificat en absolut, no hi ha hagut una major promoció pel que fa al joc.

Pel que fa referència a les loteries, aquest és un tema també molt recurrent, i es diu –i nosaltres hi estem d'acord; jo he dit des d'aquesta tribuna també, ho he reconegut– que segur que les expectatives que havia generat la recaptació de diners entorn de les loteries de la Generalitat no han estat les que havíem esperat. Això ho he reconegut, però, tot i així, recordem també que han estat, en deu anys, a l'entorn de quinze mil milions de pessetes. Que a més han sigut finalistes, a diferència del que són les loteries de l'Estat, que també, com saben vostès, no són finalistes, sinó que al que van és a engreixar l'erari públic i després aquí es distribueixen, doncs, de la forma que els governs de torn decideixen que ho han de fer. Aquí són finalistes.

Per tant, el sector s'ha endreçat; el sector s'ha endreçat, i s'ha endreçat molt. Hi han qüestions pendents, i és veritat. Hi han qüestions pendents com, per exemple –i ho ha dit el senyor Bustos–, els reglaments dels casinos mateixos, i els reglaments dels bingos, i diu que no li agrada el reglament de les màquines escurabutxaques. Bé, el reglament, vostè sap que el sector durant molt de temps va reclamar-lo; vostès, com a oposició, també. Finalment hi va haver un reglament; pot ser que no els agradi –pot ser que no els agradi–, això és discutible, però, en qualsevol cas, s'ha avançat, s'ha fet el reglament.

I no s'ha fet el reglament de casinos. Per què? Li ho vaig comentar també un dia en una comissió, en el debat d'una proposició no de llei: perquè el reglament actual de casinos, el que s'entén com a reglament, que són les interioritats del casino, està en un ordre tan, jo diria, policial, tan excessiu, que serà difícil que qui si-

gui puguem fer un reglament que sigui més curós que el que hi ha en l'actualitat. Però, de tota manera, li reconec que està pendent i que n'hem de parlar.

I pel que fa referència al reglament del bingo –també n'hem parlat–, està pendent, i vostè sap que l'endemà, el mateix dia que debatíem la Moció consegüent a les interpellacions que es van produir el mes de novembre en aquesta cambra, li vaig oferir un text pel que fa referència als reglaments, i un altre pel que fa referència a les ludopaties. El text dels reglaments, vam estar ben aviat d'acord tots per poder-lo tirar endavant –quan dic «un text» vull dir un text d'una proposició no de llei. A vostè li va semblar que era correcte, als altres ponents que tracten aquests temes els va semblar que també, i això havia d'anar enganxat amb una proposició no de llei que tractava el tema de les ludopaties. Aquest text elaborat pel senyor Bosch va ser corregit per la senyora Geli, i en aquest moment estem en condicions que aquests dos textos puguin ser presentats quan vostès vulguin. I quan dic «quan vostès vulguin» ho dic molt acuradament, perquè fa uns quants dies –uns quants dies– que en el despatx d'algun portaveu deu estar entretingut, pendent –suposo– d'acabar-ho de discutir amb els seus companys de grup. Bé, i amb això resoldríem dos problemes que vostè plantejava com a comissió.

És que el Grup de Convergència i Unió volem estar o estem en desacord amb tota la problemàtica que vostè ha plantejat? No. Les discutim, les veiem... La diferència on és? És que vostès –ho ha fet també el senyor Fuentes– demanen com a prioritat que sigui a través de la comissió d'estudi. Nosaltres pensem que la comissió d'estudi, *les* comissions d'estudi s'han de posar en marxa, s'han d'utilitzar en els moments que el problema que es vulgui tractar sigui un problema que hagi calat la sensibilitat de la ciutadania. Vostès no em vol-

dran discutir, suposo, que el tema del joc, que s'hi veuen les dificultats que s'hi veuen, i ho fem en l'àmbit polític, no és una qüestió que avui estigui al carrer. Per tant, ens semblaria que voler crear, o ens sembla que voler crear aquesta comissió aniria més enllà, i el que faríem, ben segur, seria aixecar el to de preocupació més del que en aquest moment ho està, que no està més enllà de la classe política.

Per tant, aquests oferiments sobre el paper de les proposicions no de llei de dos temes concrets i aquells altres que vulguin discutir, fem-ho, però no ho fem a través d'una comissió, perquè des de la nostra perspectiva, i respectant, òbviament, el posicionament, la visió i l'estratègia política que cada grup vulgui utilitzar perquè això anés endavant, des de la nostra perspectiva –hi insisteixo–, doncs, no és necessari.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, posarem a votació la Proposta de resolució per crear una comissió d'estudi i anàlisi del joc a Catalunya.

Iniciem la votació.

La Proposta de resolució ha sigut refusada per 39 vots a favor, 49 en contra i 11 abstencions.

Senyores i senyors diputats, es suspèn la sessió, que reprendrem demà, a les deu del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i dotze minuts.